

НИЖНО
ВІДДАНИЙ
ДЕКСТЕР

СЕРІЙНИЙ ВБИВЦЯ
ЧИ СІМ'ЯНИН
... АБО І ТЕ, І ІНШЕ?

**Джефф
Ліндсі**

ДЖЕФФ ЛІНДСІ

Книга друга

НІЖНО ВІДДАНИЙ ДЕКСТЕР
(*Dearly Devoted Dexter*)

неофіційний переклад з англійської на українську мову
Полісся, травень 2015 року
всі права належать автору Джеффу Ліндсі

Про автора

Джефф Ліндсі (англ. *Jeff Lindsay*) – американський письменник, що прославився своїм творінням, Декстером Морганом, – улюбленцем багатьох країн і жінок.

Джефф Ліндсі насправді є псевдонімом Джеффри Фрьюндліха (англ. *Jeffrey P. Freundlich*). Джефф, як і його персонаж, народився в Маямі, штат Флорида, що на півдні США, 14 липня 1952 року. Одружений на племінниці Ернеста Хемінгуея – Хіларі. Закінчив безліч коледжів, курсів, лекцій. Вчився і на літературному, і на театральному, і на кулінарному факультетах.

Дебютна книга «Darkly Dreaming Dexter» вийшла в США в липні 2004 року. Друга книга із серії – «Dearly Devoted Dexter», вийшла в 2005 році.

Також за серією книг про Декстера Моргана був знятий серіал під назвою «Декстер», перший сезон якого вийшов на телеканали 2006 року та набув великої слави від прихильників.

Вміст

Подяки	4
Глава 1	4
Глава 2	7
Глава 3	11
Глава 4	15
Глава 5	18
Глава 6	25
Глава 7	28
Глава 8	33
Глава 9	40
Глава 10	47
Глава 11	52
Глава 12	57
Глава 13	62
Глава 14	65
Глава 15	69
Глава 16	74
Глава 17	79
Глава 18	84
Глава 19	90
Глава 20	97
Глава 21	101
Глава 22	106
Глава 23	113
Глава 24	119
Глава 25	124
Глава 26	128
Глава 27	133
Глава 28	139
Глава 29	144
Епілог	150

Подяки

Навіть приблизно нічого з цього не було б можливо без Хіларі.

Я також хотів би подякувати Хуліо, «Brossolis», Диякону та Ейнштейну, а ще, як завжди, Беару, Пуку та Тінкі.

Крім того я в боргу перед Джейсоном Кауфманом за його мудру і стійку направляючу руку, та перед Ніком Еллісоном, який надав цій праці такого важливого ефекту.

ДЛЯ ТОММІ І ГАСУ,
ЯКІ, БЕЗУМОВНО, ЧЕКАЛИ ДОСТАТНЬО ДОВГО

Глава 1

Знову той місяць: підвішений так низько і так повніюче над тропічною ніччю, – він взиває серед згущених хмар до тремтячих вух любого, давно відомого голосу в пільмі, – Темного Мандрівника, – який зручно розташувався на задньому сидінні «Доджа Кей», що належав гіпотетичній душі Декстера.

Той негідницький місяць, той лиховісний крикливий Люцифер, закликаючи через порожнє небо до темних сердець нічних монстрів під ним, заохочуючи їх до своїх веселих майданчиків для ігор. Місяць закликав, – насправді отого самого монстра, що сховався прямо там, за олеандром, та мав на собі тигрові смуги від місячного світла, які линули на нього через листя, – до всіх його відчуттів, що були просто за межами норми, оскільки він очікував лишень одного вірного моменту, аби вискочити із тіні. Декстер в темряві прислуховувався до жажливих нашіптуючих пропозицій, які бездиханно пробивалися до його схованки у тінях вниз із небес.

Мій любий темний інший я переконував мене встромити, налитими місячним світлом, ікла в ох яку ж вразливу плоть, що знаходилася на іншому боці огорожі. Але зараз був не час, і тому я чекав, я обережно спостерігав, як моя нічого не підозрююча жертва проповзала повз, а її очі були розширені від знання, що щось пильнувало її; проте вона ще не знала, що я вже був тут: всього лише в трьох кроках в огорожі. Я міг би так легко прослизнути повз, як лезо ножа, своєю магічною дією, але ж я чекав; мене запідозрили, але так і не помітили.

Одна довга секунда перетікала в іншу, а я все ще чекав на прекрасно-ідеальний момент; стрибок, витягнута рука, холодна радість, коли я вже бачу як жах розповсюджується навколо обличчя моєї жертви...

Але ж ні. Щось йшло не так.

Настала черга Декстера відчути хвороботворне поколювання від очей, які вп'ялися в спину; трепіт страху, коли я вже напевно осягнув, що щось тепер полжувало за мною. Якийсь інший нічний ловчий уже обливається слиною від того, що спостерігає за мною з якогось місця неподалік.. і для мене це було немислимо.

І як невеликий тріскіт грому, з нізвідки, чиясь радісна рука протягнулася до мене, і я побачив виблискуючі зуби дев'ятирічного сусідського хлопчини. «Раз, два, три Декстер помри!». А потім із лютою швидкістю інші малі хлоп'ята опинилися тут, голосно регочучи і кричачи на мене.. а я стояв собі у кущах повністю приниженим. Ну от і все. Шестирічний Коді дивився на мене із розчаруванням, неначе Декстер, – сам Бог Ночі!,

підвів свого верховного жерця. Астор, його дев'ятирічна сестра, приєдналася до галасливих дітей, перш ніж вони знову познаходили собі схованки у темряві, – нові і більш важкі схованки, – лишаючи мене на одинці із моїм соромом.

Декстер не став дурбелити. Декстер став *Цим*. Знову.

Ви ж напевно дивуетесь, як же це можливо? Як же можливо, що нічні полювання Декстера докотилися до такого? До цього завжди був страхітливий збочений хижак, який очікував спеціальної уваги від страхітливого збоченого Декстера, – але ось я тут, жбурляв пусту бляшанку з-під равіолі «Шеф Воярді», яка була винною хіба що ж у тому, що мала улесливий смак свого соусу. І ось я був тут, розтрачуючи свій дорогоцінний час на те, щоби програвати гру, в яку я не грав з десяти років. Навіть гірше, я став *Цим*.

«Раз, два, три...» – став вигукувати я, будучи порядним і чесним гравцем.

Як таке може бути? Як може Демон Декстер відчувати вагу того місяця і не перебувати посередь нутрощів, не розрізати життя інших особин, чії потреби були дуже не задовільними задля пронизливого вироку Декстера? Як же це можливо, щоби в таку ніч Холодний Месник не взяв із собою на прогулянку Темного Мандрівника?

«Чотири, п'ять, шість».

Гаррі, мій мудрий прийомний батько, навчив мене обережному балансу між Потребою і Ножем. Він навчив хлопчика, в якому бачив невідворотну потребу вбивати, – і навіть не натяку на те, що це можна було б змінити, – Гаррі виліпив його в чоловіка, який вбивав лише вбивць; Декстер не був кровожерливим псом, і він ховався поза обличчям, що здавалося досить людським, і висліджував достеменно порочних серійних вбивць, які вбивали без кодексу. І був би я одним із них, якщо б не план Гаррі. *Існує безліч людей, які заслуговують цього, Декстере*, казав мій прекрасний прийомний батько коп.

«Сім, вісім, дев'ять».

Він навчив мене як знаходити цих особливих друзів для ігор, як бути певним, що вони заслуговували спецдзвінку від мене і мого Темного Мандрівника. І навіть краще, він навчив мене як виходити із всього цього, як лише коп міг навчити. Він допоміг мені розбудувати пристойну нірку для схованки по життю, і вдовбав у голову, що я маю відповідати їй, відповідати завжди, бути безперестанку нормальним у всіх речах.

А ще я навчився як акуратно одягатися, посміхатися та чистити зуби. Я став ідеальною фальшивою людиною, що каже дурні та беззмістовні речі, якими люди обмінюються на протязі всього дня. Ніхто не підозрював, що приховувалось під моєю ідеально імітованою посмішкою. Ніхто, окрім моєї прийомної сестри, Дебори, звісно ж, яка приймала мене справжнього. Тай взагалі, я ж міг бути набагато гіршим. Я міг бути злучим буйним монстром, який би вбивав і вбивав, і полишав би вежі гниючої плоті на своєму шляху. Замість цього, я був на стороні правди, справедливості, і американського шляху. Хоч все ж і монстром, звичайно, але я чистився доволі гарно після всього цього, і я був НАШИМ монстром, одягненим в червону, білу і синю та стовідсотково синтетичну цнотливість. А в ті ночі, коли місяць був найголоснішим, я знаходив інших: тих, хто полював на невинних і хто не грав за правилами, і я змушував їх піти геть у маленьких, обережно загорнутих шматочках.

Ця елегантна формула файно працювала крізь роки щасливої нелюдськості. Між днями ігор я підтримував свій ідеальний пересічний спосіб життя зі своєї пересічної квартирки. Я ніколи не запізнювався на роботу, я доречно шуткував зі своїми колегами, і я був

корисним та ненав'язливим у будь-яких речах, – як і вчив мене Гаррі. Неначе андроїд, моє життя було акуратним, збалансованим, і мало справжню соціальну цінність.

Дотепер. Якимось чином, я опинився у ситуації, коли під час якраз правильної ночі, я грався із табуном дітей у дурбеліка, замість того, аби гратися у Нарізаї і Хльостаї із обережно підібраними приятелями. А через деякий час, коли гра завершиться, я відведу Коді й Астор до дому їхньої матері, Рити, і вона принесе мені бляшанку пива, вкладе дітей в ліжечка, і буде сидіти біля мене на дивані.

Як же ж таке трапилось? Невже Темний Мандрівник отримав ранню відставку та пішов на спочин? Невже Декстер пом'якшав? Невже я якось перетнув кут темного довгого коридору і вийшов із нього, перетворившись на Декстера Домашнього? Чи розміщу я ще колись крапельку крові на акуратну смужку скла, як я завжди робив, в якості трофею з полкування?

«Десять! Готові чи ні, а я йду шукати!».

Так, справді. Я йшов.

Але ж до чого?

Звісно, все почалося із сержанта Доукса. Кожен супергерой мусить мати запеклого ворога, і він був моїм ворогом. Я абсолютно нічого йому не зробив, а все ж він обрав цькувати мене, турбувати мене, не даючи робити свою справу. Мене і мою тінь. А іронія була в наступному: я, працьовитий експерт по зразкам бризок крові, був з того ж поліцейського відділку, що й найняло його на роботу.. ми були в одній команді. Чи було чесно те, що він отак турбував мене, коли я інколи просто займався то тут, то там своїми справами на пару із місячним сяйвом?

Я знав сержанта Доукса набагато краще, ніж я насправді хотів би; набагато більше, ніж просто по-професійним зв'язкам. Я поставив собі за завдання дізнатися про нього все через одну звичайну причину: він ніколи не долюблював мене, незважаючи на те, що я так гордився своїми здібностями у зачаровуванні та життєрадісності на рівні світового суперкласу. Проте здавалося, що Доукс міг розрізнити весь цей фальш; вся моя штучна сердечність відбивалася від нього, як жуки в червні місяці від лобового скла.

Ну і звісно, це приводило мене у стан курйозності. Я маю на увазі, насправді, без жартів: яка ж людина у світі могла мене не любити? Тому я вивчив його зовсім трохи і цього мені вистачило, аби зрозуміти. Людина, яка могла не любити Галантного Декстера, мала сорок вісім років, це був афроамериканський чоловік, і він займав лідируючу позицію у департаменті в лаврах преси. Згідно із зовсім типовими плітками, яких я понабирався, він був ветераном армії, і з того моменту, як прийшов у наш департамент, був присутнім у кількох фатальних стрілянинах, після чого відділ Внутрішніх Розслідувань у кожній з цих справ підтримував добросовісність всіх дій.

Але важливіше всього цього було те, що я відкрив першоджерело, і що за глибоким гнів, який завжди палав в його очах, таїлося відлуння сміху мого власного Темного Мандрівника. Це був малесенький передзвін зовсім маленького дзвону, але я був в цьому певен. Доукс розділяв місце ще з кимось, як і я. Не із такою ж сутністю, але чимось дуже схожим, неначе у нього була пантера, в той час як у мене був тигр. Доукс був копом, але він також був холоднокровним вбивцею. Я не мав чітких доказів цьому, але був певен, навіть не бачачи, як він переломлював гортань людині, що переходила дорогу на червоне світло.

Розумна істота могла би подумати, що він і я могли би знайти спільну точку; посідіти за чашечкою кави і порівняти своїх Мандрівників, перекинутися питаннями ремесла, побалакати про техніку розчленування. Але ж ні, Доукс хотів побачити мій труп. І мені було важко розділити його точку зору.

Доукс працював із детективом Лаґертою в часи її дещо підозрілої смерті, і з того часу його відчуття щодо мене переросли просто незначну відразу. Доукс був впевненим, що я якимось чином пов'язаний із смертю Лаґерти. А це було абсолютно неправдиво і абсолютно несправедливо. Все, що я зробив, було лише тим, що я дивився – в чому ж тут лиходіяння? Звичайно, я допоміг справжньому вбивці втекти, але чого ж ви чекали? Яка ж це людина здасть свого рідного брата? Особливо, коли він зробив таку акуратну роботу.

Я завжди казав: живи сам і давай жити іншим. Принаймні, я кажу так доволі часто. Сержант Доукс міг думати те, що він хотів думати, і це було зовсім прийнятно для мене. Існує всього лише декілька законів щодо думок, хоча я певен, що над цим дуже гарно трудяться у Вашингтоні. Справді, що б сержант не думав про мене, це було прийнято із радістю. Проте тепер, коли він почав діяти зі своїми нечистими думками, моє життя стало повністю безладним. Сходячий із Рейок Декстер почав перетворюватися на Декстера, що Сходив Нестями від Божевілля.

І чому? Як почався весь цей гидкий безлад? Все, що я наробив, було лише факт того, що я хотів бути собою.

Глава 2

Іноді приходять такі ночі, коли Темний Мандрівник просто зобов'язаний вийти погратися. Це неначе вигул собаки. Ви можете ігнорувати гавкання і дряпання дверей деякий час, але потім будете вимушені вивести звірину на вулицю.

Минуло небагато часу опісля похоронів детектива Лаґерти, коли мені здалося, що пора вже прислухатися до нашіптуючого голову із заднього сидіння і почати планувати свою невеличку пригоду.

Я знайшов ідеального приятеля для ігор, дуже правдоподібного агента з нерухомості на ім'я Макґрегор. Він був щасливим, веселим чоловіком, який обожнював продавати будинки родинам із дітьми. Особливо родинам із хлопчиками: Макґрегор був у захваті від хлопчиків віком від 5 до 7 років. Він був у смертоносному захваті від п'ятьох, коли я знайшов його, і можливо, що було й більше. Він був розумним і обережним, і, напевно, без візиту Темного Скаута Декстера, залишався би таким ще дуже довго. Важко звинувачувати поліцію, принаймні, у даному випадку. Все ж таки, коли зникає маленький хлопчик, лише незначна кількість людей замислиться: «Ага! А хто продав цій родині їхній будинок?».

Ну й звісно ж, Декстерів серед них було мало. В цілому, це дуже добре, але в даному випадку всім повезло, що я вирішив надати допомогу. Через чотири місяці, після того як я прочитав історію про зниклого хлопчика в газеті, мені попався схожий сюжет. Хлопчики були майже однакового віку; такі деталі завжди дзвонять у маленький дзвіночок і посиляють до містера Роджерса поколюючі нашіптування через мій мозок: «Здоровенькі були, сусідчику».

Таким чином я відкопав першу історію і порівняв її. Я помітив, що в обох випадках газети, намагаючись видавати сльозу, згадували про те, що родини тільки нещодавно переїхали до своїх нових домівок. Тож я почув невеличке хихикання із тіней, і придивився трохи пильніше.

Це справді було витончено. Детективу Декстеру довелося гарно покопати, тому що на початку все виглядало так, ніби жодних зв'язків навіть не існувало. Сім'ї, про які йшла мова, були з різних районів, що відразу відмітало купу версій. Вони ходили до різних церков, різних шкіл, і використовували різні компанії по перевозкам, коли вселялися. Проте коли хихикає Темний Мандрівник, зазвичай хтось таки робить щось незвичайне. І я таки знайшов зв'язок; обидва будинки знаходились в списках одного й того ж агентства по нерухомості, невеличкої конторки в південному Маямі, яке мало лише одного агента: веселого і дружелюбного чоловіка на ім'я Ренді МакГрегор.

Я відкопав дещо більше. МакГрегор був розлученим і жив один у невеличкому блоковому будинку в південному Маямі на з'їзді з Олд Катлер Роуд. Він мав двадцяти шести футовий катер із каютою на причалі «Мейтесон Геммок», який знаходився поблизу його дому. Катер міг би прекрасно прислужитися місцем для ігор, стати гарним фактором, аби взяти із собою своїх маленьких приятелів в океан, не будучи почутим або поміченим. Прямо справжній Колумб болю. Окрім того, це забезпечило би шикарний варіант для позбуття бридких залишків; Гольфстрім, що проходив всього в декількох милях від Маямі, послугував йому майже бездонною вигрібною ямою. Не дивно, що тіл хлопчиків так ніхто і не знайшов.

Технологія була настільки раціональною, що я почав дивуватися, чому ж і сам не додумався до такого способу утилізації власних залишків. Дурненький я; я-то всього лише використовував свій невеличкий катер задля риболовства та плавання навколо бухти. А тут МакГрегор примудрився придумати повністю новий підхід до насолодження вечорами на воді. Це була доволі акуратна ідея, і в секунду підняло МакГрегора до найвищої позиції у моєму списку. Назвіть мене нерозсудливим, навіть алогічним, оскільки зазвичай я не бачив чогось корисного у людських істотах, але з якихось дивних причин я турбувався про дітей. І коли я знаходив когось, хто полював на них, уявлення було таке, ніби цей хтось всовував в кишеню Темного Метрдотеля двадцятку, аби лише пересунути на передову позицію. Я би із задоволенням відкинув вельветовий канат і провів МакГрегора прямо до зали, якщо насправді підтвердиться, що він робив саме те, що схоже таки робив. Звісно ж, я мав бути абсолютно впевненим. Я завжди намагався уникнути розрізання на шматочки не тих людей, і було б прикрістю почати це зараз, навіть якщо це був ріелтор. Поміркувавши, я вирішив, що найкращий шлях, аби переконатися, було відвідати його катер, про який велася мова вище.

На щастя для мене, на день опісля дощило, як і зазвичай дощить кожного дня в липні. Проте цей дощик виглядав як цілодобовий шторм, що робило його прямо тим, що й замовляв Декстер. Я пішов із лабораторії судово-медичної експертизи в поліцейському відділку в Маямі, де я й працював, раніше звичайного і зрізав відстань по ЛеЖон, а далі поїхав прямо по Олд Катлер Роуд. Звернувши наліво, як я і сподівався, на причалі «Мейтесон Геммок» все виглядало зовсім спустошеним. Але я знав – десь в ста футах була охоронна кабінка, в якій чоловік гаряче очікував, аби взяти чотири долара і зробити мене привілейованим до входу на причал. Не показуватися біля кабінки, виглядало доволі гарною ідеєю. Звичайно, зберегти свою четвірку було досить важливим, але той факт, що я би з'явився тут під час дощу посеред тижня виглядало би підозріло, що було якраз тим, що я охоче намагаюсь уникати (враховуючи своє хобі).

Зліва дороги була маленька парковка, яка слугувала місцем для пікніків. Стара коралово-скельна пікнічна стояла поряд із озером справа. Я припаркував свою машину і натягнув яскраво-жовту всепогодню куртку. Відчуття були такими натуральними; якраз та річ, яку надягають задля взлому катера педофіла-вбивці. Також це робило мене доволі помітним, але я несильно турбувався про це. Я візьму курс на доріжку для велосипедистів, що знаходилась паралельно дорозі. Вона приховувалася за мангровими заростями, тому якщо охоронець вирішив би висунути голову із кабінки, – що було дуже малоімовірним, – він побачив би лише нечіткого яскраво-жовтого джогера. Лишень один

відданий бігун на своєму післяполудневому маршруті, що біжить риссю, і чхати що там: дощ чи сонце.

І я таки побіг риссю, приблизно четверть милі по шляху. Як я і сподівався, не було жодних ознак життя в кабінци охорони і я прориссив до великої паркової ділянки біля води. Останній ряд доків був домом для скупчення менших катерів, аніж величезні спортивні риболовні катери чи іграшки мільонерів, що були пришвартовані ближче до дороги. Скромний двадцяти шести футовий катер МакГрегора, «Олспрі», був майже вкінці.

На причалі не було ані душі і я безтурботно пройшов через ворота паркану, які були скріплені ланцюгом, а вивіска оголошувала *ВХІД НА ПРИЧАЛ ЛИШЕ СУДНОВЛАСНИКАМ*. Я намагався відчути себе винним за порушення такого важливого наказу, але це було поза моїми можливостями. Знизу оголошення ще було *НЕ РИБАЛИТИ З ПРИЧАЛІВ*, тому я пообіцяв собі, що будь-якою ціною рибалити не буду, і став відчувати себе краще за порушення попереднього прохання.

На вигляд, «Олспрі» було 5 чи 6 років, а погода Флориди лишила лише декілька позначок на цьому катері. Палуба і поручні були прекрасно відчищеними і я був доволі обережним, аби не лишити своїм човганням якихось слідів, коли залазив на судно. З якогось дива замки на катерах ніколи не були занадто складними. Можливо, моряки були більш чесними людьми, аніж сухопутні шури. В будь-якому випадку, я витратив лише декілька секунд, аби взломати замок і вслизнути до «Олспрі». В каюті не було затхлого смороду печеної цвілі, яку мали так багато катерів, коли вони відправлялися хоча б на декілька годин по субтропічному сонцю. Замість цього там був різкий запах «Пайнсоля», як ніби хтось надрав каюту так, що у жодного мікроба чи запаху просто не лишалося ніяких шансів вижити.

В каюті був маленький стіл, камбуз, а на залізній полиці стояв невеликий телевізор із відеомагнітофоном, біля розташовувалась стопка із фільмами «Людина-павук», «Братець ведмедик», «В пошуках Немо». Цікаво, скількох хлопчиків МакГрегор відправив за борт на пошуки Немо? І я із ніжністю сподівався, що скоро Немо знайде і його самого. Я увійшов у камбуз і почав відкривати шухляди. Одна з них була наповнена цукерками, інша була із фігурками екшен-героїв. А третя була битком забита клейкою стрічкою для герметизації труб.

Клейка стрічка – чудово штука, і оскільки я знав це дуже добре, вона могла допомагати у стількох неперевершених та корисних речах. Все ж, я думаю, що мати десять таких мотків запханих у шухляду на катері було трохи надлишково. Хіба що, звісно, ви використовували їх задля якоїсь більш специфічної мети, яка би потребувала багацько стрічки. Можливо, якийсь науковий проект за участю багатьох маленьких хлопчиків? Лише припущення, звичайно, які базувалися на тому, що робив я. Не з малим хлопчиками, ясна річ, але з окремими жителями, як наприклад.. МакГрегор. Його вина почала здаватися такою явною, а Темний Мандрівник уже почав висовувати свого сухого ящериного язика від нетерплячки.

Я спустився вниз по сходах до малої прилягаючої ділянки, яку моряки напевно називають каютю капітана. Там було не найелегантніше ліжко: лише щось на кшталт матрацу із губчатої гуми на вузькій полиці, що була підвішеною під стелею. Я нажав на матрац і він захрустів під гумовою оббивкою. Здвинув матрац в бік. Там виявились чотири загвинчені у полицю кільця на кожному куті. Я підняв люк під койкою.

Хтось би не без резонно очікував знайти декілька металевих ланцюгів на катері. Але наручники якось не відповідали моїм уявленням про мореплавство. Мабуть, мало би бути якесь розумне пояснення цьому. Було доволі ймовірно, що МакГрегор використовував їх для незгідливої риби.

Під ланцюгом і наручниками лежали п'ять якорів. Це було досить логічно задля навколосвітніх круїзів, але було трохи дивакуватим для маленького катера, що виходив у коротке плавання по вихідним. Для чого ж це вони могли бути корисними? Якщо би я вивів свій катер у глибокі води, бажаючи без зайвого шуму позбутися кількох тіл, то що би я зробив, маючи величезну кількість якорів? І, звичайно ж, якщо ставити питання таким чином, то виглядало досить очевидно, що коли наступного разу МакГрегор відправиться у плавання з маленьким другом, він повернеться назад лише з чотирма якорями під койкою.

Я назбирав достатньо маленьких деталей, аби намалювати собі дуже цікаву картинку. Натюрморт без дітей. Проте поки мені не вдалося знайти чогось, що би не було пояснено якимись гігантськими збігами, а я мав бути абсолютно впевненим. Я мав мати один нездоланий випадковий шматочок доказу, щось настільки недвозначне, що могли би задовольнити Кодекс Гаррі.

Я знайшов це у шухляді справа від койки.

Три маленькі шухляди були вбудовані у перегородку каюти. Внутрішня частина нижчої з них здалася мені на декілька дюймів коротшою за інші дві. Було можливо, що все так і було задумано, що вона мала бути коротшою через округленість корпусу. Але я вивчав людей багато років і це здалося мені занадто підозрілим. Я повністю витягнув шухляду назовні і, звичайно ж, на її кінці виявився потаємний відсік. А в середині потаємного відсіку...

Оскільки я був не зовсім справжньою людською істотою, мої емоційні реакції зазвичай були обмежені тим, що я вивчив для імітування. Тому я не відчув шоку, гніву, злості або навіть остаточної резолюції. Ці емоції виявились важкими, аби зробити їх переконливо, та й публіки не було, щоб старатися, тому чому навіть непокоїтись? Але я таки відчув холодний вітер із Темного Заднього Сидіння, який зірвав з моєї спини сухе листя і усипав ними підлогу мого мозку ящірки.

Я міг нарахувати п'ять різних оголених хлопчиків в купі фотографій, у різноманітних позах, ніби МакГрегор досі шукав свій остаточний стиль. І правда, що він не шкодував своєї клейкої теплоізоляційної стрічки. На одній із фотографій, хлопчик виглядав ніби сріблясто-сірий кокон, лише деякі його частини тіла були на виду. І які саме частини МакГрегора лишив на виду, казало мені дуже багато про нього. Як я і підозрював, це була не та людина, яку би батьки хотіла бачити у якості лідера скаутів.

Фотографії були гарної якості, зняті з різних кутів. Одна серія виділялася особливо. Блідий, млявий голий чоловік в чорному каптурі стояв за хлопчиком, який був міцно зв'язаний, – прямо якийсь трофейний знімок. Зі статури та забарвлення тіла, я міг доволі впевнено сказати, що тим чоловіком був МакГрегор, хоч навіть капюшон і закривав його обличчя. Коли я переглядав фотографії, в голову прийшли дві дуже цікаві думки. Перша була, Ага!, яка, звісно, означала, що тепер не було жодних сумнівів щодо МакГрегора і того, що він робив; і що тепер він був щасливим переможцем Грант-прі у тоталізаторі Темного Мандрівника.

А інша думка була дещо турбуючою: хто ж тоді знімав фото?

Занадто вже різноманітні нахили зйомок були на фотографіях, аби пояснити це автоматичною зйомкою. Переглядаючи знімки по другому колу, а помітив на двох, які були зроблені зверху, гострий носок червоного ковбойського чобота.

У МакГрегора був спільник. Це слово прозвучало так по-телевізійному, неначе показували сцену суду, але якогось іншого кращого визначення я не знайшов. Він не діяв самостійно. Хтось знаходився поряд з ним і, якщо не робив щось інше, то точно спостерігав і робив фотографії.

Маю із соромом визнати, що я мав деякі скромні знання і таланти в сфері напіврегулярних понівечень, але ніколи раніше я не зіштовхувався із чимось подібним. Трофейні фото, так – все таки, я мав свою власну маленьку коробочку із скельцями, на кожній із яких була крапля крові, аби ознаменувати кожну з моїх пригод. Повністю нормально тримати щось як сувенір.

Але присутність другої особи, яка споглядала і фотографувала, перетворювала приватний перформанс в якесь шоу. Це вже було зовсім непристойно: чоловіч'яга був повним збоченцем. Якщо би лише я був здатним на моральне обурення, я був певним, що якраз це і переповнювало б мене. Проте оскільки це було неможливим, мої бажання познайомитися з внутрішностями МакГрегора лише зміцніли.

На катері було душно і спекотно, а мій прекрасний вишуканий всепогодній костюм виявився не найкориснішим. Відчував себе неначе яскравий жовтий пакетик чаю. Я взяв декілька найчіткіших фото і поклав їх собі в кишеню. Решту повернув назад до відсіку, поправив койку і повернувся до головної каюти. Наскільки можна було судити, визирнувши із вікна, – чи краще назвати це *ілюмінатором*? – на причалі не було нікого, хто би, ховаючись, спостерігав за мною. Я прослизнув через двері, пересвідчившись, що вони залишилися зачиненими після мене, і побрів через дощ.

Із безлічі фільмів, які я переглянув за довгі роки, я прекрасно знав, що прогулянка під дощем – найкращий момент для роздумів про людські пороки, тому саме цим я і зайнявся. Ох, що за гидкий МакГрегор і його невідомий дружок-жучок? Як вони могли бути такими негідниками. Ці міркування виглядали більш-менш правильними, та й це було все, що могло залізти в мою голову; я сподівався, що цього було достатньо, аби вдовольнити свою формулу. Я почав розмислювати над власними пороками, що виявилось набагато веселішим, і думати про те, як влаштувати ігрища із МакГрегором. Я відчував як з найпохмуріших глибин підземелля Замку Декстера почала підійматися хвиля темного захвату і як вона йшла на водозливи. А скоро все це мало вилитись прямо на МакГрегора.

Більше не лишалося жодного місця для сумнівів, звісно ж, ні. Сам Гаррі би визнав наявність фотографій більше, ніж достатнім доказом, а зловтішне хихикання із Темного Заднього Сидіння благословило мій проект. Ми з МакГрегором будемо робити спільний дослід. А потім буде спеціальний бонус, коли я знайду його друга в ковбойських чоботах, – звісно ж, він в найскоріші терміни піде за МакГрегором; ніякого відпочинку для лиходіїв не буде. Це було неначе розпродаж два-по-ціні-одного: неможливо встояти.

Заповнений своїми щасливими думками, я навіть не помічав дощу і мужньо та швидко крокував до своєї машини. На мене чекали великі справи.

Глава 3

Прагнення слідувати своєму звичному порядку – кепська справа, особливо, якщо ви педофіл-вбивця, який опинився в полі зору Декстера Месника. На щастя для мене, ніхто ніколи й не ділився настільки важливою інформацією з МакГрегором, тому я без зусиль знайшов його, коли він виходив із своєї контори о 6:30 вечора, як і кожного дня. Він вийшов із задніх дверей, зачинив їх, і вліз у свій великий позашляховик Ford; вельми зручний транспорт як для демонстрації клієнтам будинків, так і для транспортування зав'язаних маленьких хлопчиків на причал. Він влився в трафік і я простежив за ним до його дому, з бетонних блоків на Пд-3х. Восьмидесятій Стріт.

Рух біля будинку був інтенсивним. Я звернув у невелику бокову вуличку через півкварталу, і припаркувався на місці, з якого відкривався чудовий вид на будинок. Уздовж дальньої межі ділянки МакГрегора тяглася висока і густа жива огорожа, яка не

дозволяла б сусідам бачити, що коїлося на задньому дворі. Я сидів в своїй машині і робив вигляд, що розглядаю карту хвилин із десять, цього було якраз досить аби подумати і впевнитися, що він не збирався кудись йти. Коли він вийшов із будинку і почав безцільно тинятися по двору без сорочки і у бавовняних смугастих шортах, я зрозумів, що буду робити. Я відправився додому підготуватися.

Не зважаючи на факт, що зазвичай я мав гарний і здоровий апетит, перед моїми маленькими пригодами мені ніколи не хотілося їсти. Мій внутрішній колега дрижав від наростаючого очікування, місяць бурмотів все голосніше і голосніше в моїх венах, коли ніч пливла понад містом, а думки про їжу звалились такими тривіальними.

І тому замість того, аби насолоджуватися високо протеїновим обідом, я ходив по своїй квартирі, палаючи від нетерплячки, але все ще маючи доволі холодну голову, щоб дозволити Денному Декстеру тихенько розтати на задньому фоні, дозволяючи, сп'янілому від зростаючої могутності, Темному Мандрівнику неквапливо сісти за кермо і перевірити важелі керування. Це завжди було таким хвилюючим відчуттям, коли я дозволяв собі примоститися на задньому сидінні і дати Мандрівнику керувати. Здавалося, що тіні відростили собі гострі кути, а п'ятьма перетворилася в живі відтінки сірого, що робило все навколо більш чітким. Тихі звуки ставали голоснішими, що їх уже можна було відрізнити; моя шкіра свербіла, моє дихання ставало шумним, і навіть повітря, здавалось, перетворювалося в щось живе на запах, що було так непомітно в звичайні і нудні дні. Я ніколи не відчував себе більш живим, ніж тоді, коли Темний Мандрівник починав керувати.

Я змусив себе сісти в крісло і тихо сидіти, відчуваючи як Потреба вертілася в мені і зростала у повну готовність до дії. Кожний подих відчувався неначе потік холодного повітря із невидимого насосу, що наповнював груди і робив мене більшим і яскравішим, поки я не доростав до тих пір, що перетворився в масивну, невидиму для очей сталеву віху, яка була готовою розрізати місто, покрите п'ятьмою. Моє крісло стало якоюсь дурнуватою крихітною річчю, що могла вмістити хіба що мишу, і лише п'ятьма здавалася достатньо великою.

І час настав.

Ми вийшли у світлесеньку ніч, коли місячне сяйво стукотіло по мені, а наповнене запахом мертвих троянд подих Маямі дув по моїй шкірі. Фактично за мить я опинився там, в тінях живої огорожі будинку МакГрегора. Для початку, придивляючись і слухаючи. А відчуття обережності, що обвилось навколо мого зап'ястя, тихо нашіптувало мені: чекати. Виглядало досить жалюгідно, що МакГрегор не помітив чогось настільки блискучого, як я тоді. Проте це і додавало мені сил. Я надягнув свою білу шовкову маску і був готовим починати.

Повільно, непомітно, я рухався від тіней огорожі і поклав під кущ гладіолусів пластмасову клавіатуру дитячого піаніно так, аби вона не кидалася в очі відразу.

Клавіатура була в червоних та синіх кольорах, менше фути завдовжки, і мала лише 8 клавіш. Проте вона мала чотири мелодії, які вона програвала би настільки довго, наскільки би вистачило батарейок. Я увімкнув її і повернувся назад до схованки в огорожі.

Почала програватися мелодія «Jingle Bells», а потім «Old MacDonald». З якогось дива, ключові музичні фрази в кожній з мелодій були відсутніми, але іграшка без найменшого коливання приступила до виконання «London Bridge» у тому ж радісному дурнуватому тоні.

Цього було достатньо, аби звести з розуму будь-кого, але напевно для когось, як МакГрегор – який прямо-таки жив для дітей, – це мало мати ще більшого ефекту. У будь-

якому разі, я сподівався на це. Я цілком свідомо скористався цією іграшкою, аби МакГрегор побачив в ній знаряддя покарання, надіслане прямо із пекла, і зрозумів, що його справи розкриті. Зрештою, чому я не можу отримувати задоволення від того, чим займаюсь?

І, схоже, мій задум спрацював. «London Bridge» звучав лиш втретє, коли МакГрегор на нестійких ногах вийшов з дому, а в його очах проглядалася паніка. Деякий час він стояв біля дверей, оглядаючись по сторонах. Його рудувате рідіюче волосся виглядало так, неначе він тільки що пережив ураган, а його бліде черевце злетка звисало над поясом тьмяних піжамних штанів. Мені чолов'яга не здався жажливо небезпечним, але ж, звісно, я не був п'ятирічним хлопчиком.

Через секунду, на протязі якої він стояв із роззявленим ротом і чухав себе, – виглядаючи як справжня модель грецького бога Ідіотизму, – МакГрегор нарешті визначив, з якого місця лунав звук. На цей раз уже «Jingle Bells». Він переступив поріг і пішов на звук, потім трохи зігнувся, аби доторкнутися до маленької пластмасової клавіатури, і навіть не мав жодного шансу здивуватися, коли я вже туго затягнув на його шиї петлю від рибальської волосіні, що могла витримати п'ятдесят фунтів. Він випрямився і подумав, що мав можливість поборотися зі мною секунду-другу. Я затягнув тугіше і він змінив свою думку.

– Припини опиратися, – сказали ми, нашим холодним і командним голосом Мандрівника. – Проживеш більше.

Він почув у цих словах своє майбутнє, і подумав, що може змінити його, тому я ще більше натягнув петлю і тримав її так, допоки обличчя МакГрегора не потемніло і він опустився на коліна.

Якраз перед тим, як він надумав повністю відключитися, я послабив натиск.

– Тепер роби те, що ми скажемо. – сказали ми.

Він нічого не сказав; лише мало не вдавився декількома своїми великими і болісними вдихами, тому мені довелося трохи смикнути за петлю.

– Ти все зрозумів? – сказали ми і він кивнув, тож ми дозволили йому дихати.

Коли я вів його на повідку в дім, аби взяти ключі від його великого позашляховика, МакГрегор не опирався. Я забрався на сидіння позаду нього, тримаючи петлю дуже міцно, але дозволяючи йому трохи дихати, аби той залишався живим.

– Заводь машину. – сказали ми йому, але він не ворухнувся.

– Чого ти хочеш? – сказав він голосом, схожим на шурхіт тільки що завезеного гравію.

– Всього, – відповіли ми. – Заводь машину.

– У мене є гроші.

Я натягнув петлю.

– Купи мені маленького хлопчика. – сказали ми.

Я тримав його доволі міцно декілька секунд, занадто міцно для нього, аби дихати, але достатньо довго, щоби він зрозумів, що ми тут головні. Ми знали, що він зробив і відтепер він буде дихати лише з нашого дозволу. Коли ж я послабив петлю, МакГрегору нічого було сказати.

Він вів машину так, як ми йому говорили: назад по Пд-Зх. Восьмидесятій Стріт до Олд Катлер Роуд і потім південніше. О цій порі майже не було трафіку і ми повернули в район нового будівництва на дальньому кінці Снейпер Крік. Будівництво наразі не проводилось, оскільки власника звинувачували у відмиванні грошей, тому нас ніхто не мав турбувати. Ми провели МакГрегора до напівзбудованої охоронної будки, проїхали по невеличкій кільцевій дорозі до води і зупинилися поряд з трейлером, де тимчасово розміщувалася контора будівництва. Зараз покинутий трейлер привертав увагу лише підлітків і тих, хто на зразок мене, прагнув конфіденційності.

Ми посідали трохи, насолоджуючись видом: над водою був місяць, а на першому плані – педофіл із зашморгом на шиї. Дуже красиво.

Я вийшов і витягнув МакГрегора за собою, витягнув сильно, аби він впав на коліна і вчепився за петлю на шиї. Я дещо поспостерігав як він душиться, а його слина капає на землю, його обличчя знову темнішало, а очі червоніли. Потім я ривком поставив його на ноги і, піднявши на три дерев'яні ступені, змусив зайти у трейлер. На той час МакГрегор уже достатньо оговтався і зрозумів, що відбувається; я прив'язав його до столу, руки і ноги були закріплені клейкою стрічкою.

МакГрегор спробував заговорити, але натомість лише кашлянув. Я почекав; тепер часу було вдосталь.

– Благаю, – сказав він нарешті, а його голос був схожим на скрип піску по склу. – Я дам вам все, що захочете.

– Так, звісно ж. – сказали ми, і побачили як ця фраза прорвалася у самі глибини його душі. І хоча він не міг цього побачити за моєю білою шовковою маскою, я посміхнувся. Я дістав фотографії, які знайшов на його катері, і показав їх МакГрегору.

Він припинив будь-які рухи, а його рот відкрився і завис у повітрі.

– Де ви це взяли? – запитав він. Його голос звучав дещо войовничо для людини, яка невдовзі буде розрізаною на шматочки.

– Скажи мені, хто це знімав.

– З якого дива? – сказав він.

Я взяв ножиці для розрізання жерсті і вхопив два його пальці лівої руки. МакГрегор засмикався і почав кричати, а з пальців потекла кров, яка мене зажди так злила, тож я всунув тенісний м'яч йому в пашеку, і відкусив перші два пальця з його правої руки.

– Та просто так. – сказав я і почекав поки він трохи заспокоїться.

І коли він нарешті заспокоївся, він підвів очі і з виразу його обличчя було ясно, що нарешті після відчуття жахливого болю, стає зрозуміло – все, що відбулося залишиться назавжди. Я дістав з його рота тенісний м'яч.

– Хто знімав.

Він посміхнувся.

– Сподіваюсь один із тих був твоїм малим. – відповів він, що зробило наступні дев'яносто хвилин набагато прекраснішими для мене.

Глава 4

Зазвичай, після нічних пригод я відчуваю себе блаженно-розслабленим декілька днів, але наступного ранку після швидкого відходу МакГрегора з нашого світу, я все ще відчував тремтячу спокусу. Я дуже палко хотів знайти фотографа у червоних ковбойських чоботях і зробити повну зачистку. Я – акуратний монстр, тому я люблю завершувати те, що почав. А знання, що якийсь озброєний камерою тип в безглузких чоботях, який бачив занадто багато, ще десь човгав по світу, наполегливо вимагало, аби я відправився по його слідах і завершив свій проект, в який входило дві частини.

Не виключено, що з МакГрегором я поспішив; я мав дати йому більше часу і більше підбадьорювання, аби він все мені розповів. Проте тоді мені здавалося, що я був здатен знайти будь-що і наодинці: коли керувати починав Темний Мандрівник, я відчував, що здатен зробити будь-що. До сих пір я ніколи не помилявся, але цього разу я опинився в дещо іншій, дещо незручній, ситуації. Я мусив відшукати Містера Чоботи самостійно.

З моїх ранніх досліджень, я знав, що МакГрегор не мав соціального життя, якщо не брати до уваги його нерегулярні вечірні круїзи. Він був членом декількох професійних організацій, що можна було очікувати від ріелтора, але я не знайшов нікого, кого би можна було назвати його приятелем. Також я знав, що перед законом МакГрегор був чистий, тому поліцейських файлів з його можливими спільниками не існувало. У судовому рішенні про його розлучення згадувалися лише «непримиренні розбіжності», що дозволяло мені припустити будь-що, на що була здатна моя фантазія.

І отаким чином я застряг; МакГрегор був класичним одинаком, і в моїх обережних вивченнях його персони, я не помітив навіть натяку на якогось друга, компаньйона, подружку, коханця, чи друзів. Ніяких вам нічних гулянок у покер з хлопцями, взагалі-то ніяких хлопців і не згадувалося, окрім як отих маленьких замучених бідолах. МакГрегор не входив до якихось церковних груп, ніяких спілок по охороні лосів, ніяких посиденьках у місцевих барах, та й навіть не було участі у щотижневих фестивалях народних танців (що могло би якось пояснити ковбойський стиль), – нічогісінько, окрім тих фотографій, на яких збоку сторчали ті дурні червоні носки чоботів.

Тож хто був той ковбойський хлопчина, і як мені було його знайти?

Було лише одне місце, куди я міг звернутися за відповіддю і це потрібно було зробити якнайшвидше. Ще до того, як хто-небудь помітить зникнення МакГрегора. У далечині прогримів грім, і я з подивом подивився на годинник. Все вірно. Годинник показував 2:15 – час щоденної післяполудневої грози. Виявляється, я вдавався до роздумів під час своєї обідньої перерви, – як же це несхоже на мене.

Втім, гроза могла б знову послужити мені прикриттям, а де-небудь перекусити я міг і на зворотному шляху. Вправно і дуже мило розпланувавши своє найближче майбутнє, я відправився на парковку, всівся в машину і поїхав на південь.

Коли я добрався до причалу «Мейтесон Геммок», почався дощ, і мені довелося знову влізти в свій яскраво-жовтий всепогодний наряд, а після цього прорисити у напрямку катера МакГрегора.

Я знову, як і минулого разу, з легкістю відкрив замок і прослизнув до каюти. Під час мого першого візиту на катер я шукав докази того, що МакГрегор був педофілом. Тепер я намагався знайти дещо менш помітне, щось, що могло би ідентифікувати друга-фотографа.

Оскільки звідкись треба було починати, я спустився до кубрику. Діставши шухляду із потаємним відсіком, я знову почав переглядати фото. Цього разу я продивлявся не лише перед, але й зворотній бік.

Цифрова фотографія дуже ускладнює розшукову діяльність, оскільки на знімках не лишається жодних відміток, і після неї не залишається ні плівки, ні порожніх касет із серійними номерами. Будь-який йолоп може завантажити фотографії на жорсткий диск і роздруковувати їх скільки душі завгодно, і любитель дивакуватого взуття не був виключенням. Це несправедливо: хіба ж комп'ютери не мають робити життя простішим?

Я засунув шухляду назад і почав обшукувати весь кубрик, але там не було нічого, чого би я не знайшов уже тоді. Трохи розчаровано, я пішов нагору до основної каюти. Там теж було декілька шухляд і я теж їх оглянув. Відеокасети, фігурки із екшен-героями, клейка стрічка – все, що і було помічено вже тоді; і як вже тоді, нічого з цього не повідомило мені нічого нового. Я дістав верхній моток клейкої стрічки, мабуть, думаючи нащо ж дозволяти пропадати корисним речам, і машинально перевернув моток, що лежав на самому дні.

Ось воно і знайшлося.

Краще бути просто щасливчиком, ніж бути розумним. Я не міг сподіватися, що й за мільйони років колись так могло повезти. До кінця клейкої стрічки прилип клаптик паперу, на якому було написано «Рейкер», а нижче – номер телефону.

Звісно, не було гарантій, що Рейкер був тим Червоним Рейнджером, або що він взагалі був гуманоїдом. З такою же вірогідністю це могло бути й ім'я слюсаря причалу. Але для початку – це вже щось, принаймні більше, ніж було до цього; тим паче, що мені треба було вибиратися із катеру до того, як закінчиться дощ. Я всунув папірець до кишені, застібнув свою куртку і зникнув із катеру, а потім знову прориссив назад.

Напевно, я все ж відчував приємне розм'якшення після вечірньої прогулянки на пару з МакГрегором, оскільки раптово я зрозумів, що муркотів собі під ніс мелодію Філіпа Гласа з «1000 Airplanes on the Roof». Ключем до щасливого життя є гордість за те, що вдалося зробити, і нетерпляче очікування того, що буде зроблено в майбутньому. А в даний момент я мав і те, і те. Як прекрасно бути мною.

Мій гарний настрій протривав аж до дорожнього кільця, де Олд Катлер Роуд вливається в ЛеЖон: я глянув у дзеркало заднього виду і моя мила мелодія застигла на вустах.

Позаду мене, практично заглядаючи в моє задне сидіння, їхав каштановий Ford Taurus. Автомобіль дуже скидався на машинки, якими поліцейський департамент Маямі-Дейд в достатку забезпечувало своїх співробітників.

При всьому бажанні, я не зміг побачити в цьому щось хороше. Звичайна патрульна машина могла слідувати за мною по будь-якій причині, але той, хто сидів в спецмашині, повинен був мати якусь особливу мету, і в даному випадку мета полягала, мабуть, в тому, аби дати мені зрозуміти, що за мною стежать. Якщо це було так, то їх план спрацював ідеально. За блиском вітрового скла я не міг розглядіти, хто сидів за кермом, але для мене було життєво важливим дізнатися, з якого моменту велося стеження, хто його вів і як багато водій вже встиг побачити.

Я звернув на бокову вуличку і припаркувався. Ford Taurus припаркувався прямо за мною. Деякий час нічого не відбувалося; ми обидва сиділи в наших машинах, чекаючи. Мене арештують? Якщо за мною стежили із самого причалу, то це буде дуже погано для Лихого Декстера. Рано чи пізно відсутність МакГрегора помітять і навіть звичайнісіньке розслідування неминуче приведе до його катера. Хто-небудь відправиться оглянути його,

і той факт, що Декстер відвідував човник серед робочого дня, здається слідству досить цікавим.

Саме такі крихітні речі як ця і приносять поліції успіх. Копи завжди шукають подібні дивні збіги обставин, а коли знаходять, то людині, яка опинилася в різних місцях одночасно, не уникнути серйозного ставлення до своєї персони. Навіть якщо ця персона має поліцейське посвідчення і володіє напрочуд чарівною, привабливою фальшивою посмішкою.

Мені нічого не лишалося, окрім як максимально нахабно блефувати: дізнатися хто і чому за мною стежив, а потім перекопати, що це безглузде проведення часу. Надавши своєму обличчю виразу офіційної доброзичливості, я вийшов із машини і наблизився до Ford Taurus. Скло опустилося, і я побачив вічно сердиту пику сержанта Доукса, схожого на якогось злобного ідола, вирізаного із чорного дерева.

– Чому ти в останній час так часто йдеш з роботи посеред дня? – запитав він мене. У його голосі не було чогось притискаючого, але враження все рівно залишалося таким, що будь-що би я сказав, а це все рівно виявиться брехнею, і він відіграється на мені за це.

– Чому ви цікавитесь, сержанте Доукс?! – сказав я бадьоро. – Який чудовий збіг. Що ви тут робите?

– У тебе є справи по-важливіші, ніж робота? – запитав він. Оскільки любий сержант явно не був розташований на зв'язкову бесіду, я лише пожав плечима. Зустрічаючи людей із край обмеженими комунікативними здібностями, та ще й які не мають бажання їх розвивати, краще висловлюватися простіше.

– Я, ем.. мав розібратися із деякими приватними справами. – сказав я. Убоге пояснення, визнаю, але у Доукса малася гидюча звичка ставити неприємні питання з такою злістю, що я мало не починав заїкатися, не те що казати щось розумне.

Декілька нескінченних секунд він дивився на мене, дивився так, як дивиться голодний пітбуль на шматок сирого м'яса.

– Приватні справи. – сказав він, ні разу не моргнувши. Це звучало навіть ще більш по-дурному, коли він повторював це.

– Вірно.

– Але твій дантист в Геблі.

– Ну...

– А лікар в Аламеді. Юриста в тебе нема, сестра ще на роботі, – мовив він. – Тож які приватні справи я пропустив?

– Взагалі-то, ем, я..я. – почав я, і був здивований почути своє заїкання. Але в голову так нічого і не приходило, а Доукс продовжував просто дивитися на мене, ніби благаючи дати драпа, аби він міг попрактикуватися у стрільбі

– Смішно, – сказав він нарешті. – Але я теж тут по приватним справам.

– Справді? – промовив я, відчуваючи полегшення, оскільки до мене нарешті повернулася здатність будувати нормальні речення. – І в яких же, сержанте?

Це був перший раз, коли я побачив його посмішку і повинен зізнатися, що мені було б набагато легше, якби він просто вискочив із машини і побив мене.

– Я стежу за ТОБОЮ. – сказав він.

Доукс дав мене трохи часу, аби помилуватися його чудовим набором сяючих зубів, а потім підняв вікно і зник за тонованим склом як Чеширський кіт.

Глава 5

Якби я мав більше часу, я би знайшов масу інших більш неприємних речей, ніж перетворення сержанта Доукса в мою особисту тінь. Проте коли я стояв там у своєму понаднормово модному всепогодньому наряді, а думки про Рейкера та його червоні чоботи вже почали вислизали від мене, гіршого на той час я не міг для себе уявити. Тай у мене не було натхнення думати про щось ще більш неприємне. Тому я просто забрався в машину, завів двигун і поїхав під дощем додому. Зазвичай, вид допотопних засобів убивства, за якими сиділи інші водії, мене радував, але цього разу присутність прямо позаду себе каштанового Ford Taurus позбавила мене будь-якої радості.

Я знав сержанта Доукса достатньо добре, аби розуміти, що це була не забаганка, яка нахлинула на нього через погану дощову погоду. Якщо він вже почав стежити за мною, то буде стежити аж допоки не спіймає мене на чомусь непристойному. Або аж допоки він просто фізично не зможе за мною стежити. Природно, що я міг охоче придумати декілька інтригуючих шляхів, аби відбити йому інтерес. Але всі вони були дуже безповоротними. Проте будучи позбавленим совісті, я мав дуже чіткий звід правил, які в принципі гарно імітували її.

Я знав, що рано чи пізно сержант Доукс таки зробить щось, що перешкодить моему хобі, і я мав гарно і ретельно обдумати, що саме робити коли це трапиться. І на жаль, найкраще, що прийшло в голову – це чекати. Згоден, Доукс сильний і смертельно небезпечний, але Темний Мандрівник був набагато більшим всього цього, і коли він сідав за моє кермо, ніщо не могло стояти на його шляху. Можливо, окрім хіба-що цього випадку...

Перепрошую? скажете ви, і будете абсолютно праві. Невже ми можемо ігнорувати таку очевидну відповідь?. Можливо цього разу...

Ні, почувся м'який тихий голос в моїх вухах.

Привіт, Гаррі. Чому ні? І кажучи це, я підсвідомо повернувся у часи, коли він якраз відповідав мені на це питання.

Існують правила, Декстере, Гаррі сказав тоді.

Правила, тато?

Це було на моє шістнадцятиріччя. На дні народження мені ніколи не влаштовували пишних вечірок, оскільки я тоді ще не освоїв свій шарм і товариськість. І якщо я не уникав своїх слинявих ровесників, то зазвичай вони уникали мене. Мое юнацтво минало таким чином, що нагадувало життя вівчура, який був вимушений знаходитися в отарі брудних і дурних овець. З тих часів я багато чому навчився. Наприклад, я не був таким вже й незвичайним шістнадцятирічним підлітком: в такому віці всі вони безнадійні, – просто тоді мене в цьому не посвячували.

Отож, мій шістнадцятий день народження святкувався доволі скромно. Доріс, моя прийомна мама, недавно померла від раку. Але моя прийомна сестра, Дебора, зробила для мене торт, а Гаррі подарував нову рибацьку вудочку. Я задув свічки, ми з'їли торт, після чого Гаррі відвів мене на задне підвір'я нашого добропристойного будиночку в Коконат Гроув. Він сів на пікнічний стіл із червоного дерева, який встановив біля цегляної печі для барбекю, і жестом запропонував сісти й мені.

– Що ж, Дексе, – мовив він. – Шістнадцять. Ти майже чоловік.

Я не був упевнений у тому, що це мало означати: я? чоловік? себто, що я людина?, – і тому не знав яка відповідь від мене очікувалось. Проте я знав, що Гаррі краще не подавати розумних реплік, тож я просто кивнув.

– Ти взагалі цікавишся дівчатами? – запитав він мене, пронизуючи своїми рентгенівськими блакитними очима.

– Ем.. в якому сенсі? – запитав я.

– Цілуєшся. Ходиш на побачення. Ну знаєш. Секс.

Моя голова закрутилася при цій думці, ніби чиясь холодна темна нога вдарила мене по лобі прямо із середини моєї голови.

– Ні, ем.. ні. Я, е-е, – сказав я, заплітаючись. – Нічого такого.

Гаррі кивнув, ніби я сказав щось дохідливе.

– І хлопці теж. – сказав він, я похитав головою.

Гаррі подивився на стіл, потім на будинок.

– Коли мені виповнилось шістнадцять, батько відвів мене до повії, – він похитнув головою, а на його обличчі промелькнула маленька усмішка. – Десять років пройшло, поки я нарешті оговтався.

Я взагалі не міг нічого придумати, аби сказати. Сама ідея сексу була абсолютно чужою мені, а думка про те, щоби платити за це для своєї дитини!, та й ще коли ця дитина Гаррі, – ну це вже зовсім. Це вже зовсім перебір. Я подивився на Гаррі майже у паніці і він посміхнувся.

– Ні. Я не збирався тобі таке пропонувати, – сказав він. – Гадаю, із рибачької вудочки ти отримаєш більше особистого досвіду.

Він повільно похитав головою і подивився вдаль, кудись далеко за пікнічний стіл, через двір, кудись вниз по вулиці.

– Або із філейного ножа.

– Так. – сказав я, намагаючись звучати не надто заохочено.

– Ні, ми обоє знаємо, що ти хочеш. Але ти не готовий.

Починаючи з нашої першої розмови про те, хто я такий, – а відбулась вона під час пам'ятної подорожі з кемпінгом декілька років тому, – ми почали готуватися. Так би мовити намагались, за словами Гаррі, поставити мені вірну бойову стійку. Будучи пришелепкуватою імітацією людини, я згорав від нетерпіння розпочати свою щасливу кар'єру, але Гаррі утримував мене: бо Гаррі завжди знав що то чого.

– Я можу бути обережним. – сказав я.

– Але не ідеальним, – мовив він. – Існують правила, Декстере. Мають існувати. Це те, що відділяє тебе від інших.

– Зливайся з оточенням. Не залишай слідів, не ризикуй, ем...

Гаррі похитав головою.

– Є більш важливі речі. Ти маєш бути впевненим, перед тим як починаєш, що ця людина справді заслуговує цього. Не можу злічити скільки разів я знав, що затриманий був винним, але мав його

відпустити. Наволоч дивиться на тебе і самовдоволено всміхається, і знає, що ти знаєш, але ти маєш відкрити для нього двері і відпустити, – Гаррі стулив щелепи і вдарив кулаком по столу. – Тобі не доведеться цього робити. Але... ти маєш бути впевненим. Переконаним на всі відсотки, Декстере. І навіть якщо ти абсолютно впевнений, – він відняв руки до гори, обернувши їх до мене долонями. – Ти маєш мати докази. Слава Богу, їх не доведеться надавати суду, – він гірко засміявся і продовжив: – Тобі взагалі не треба буде їх комусь надавати. Але ти мусиш мати докази, Декстере. Це найважливіша річ, – Гаррі постукав кулаком по столу. – Ти мусиш мати докази. І навіть після цього...

Він зупинився, – а паузи для Гаррі були нехарактерними, – і я почекав, знаючи, що зараз буде щось важливе і важке.

– Інколи навіть після цього, тобі доведеться їх відпускати. І неважливо наскільки вони заслуговують цього. Якщо вони занадто... на виду, наприклад. Якщо справа прикличе забагато уваги, тобі доведеться їх відпускати.

* * *

Отакі були справи. У Гаррі, як і завжди, були відповіді для мене. Коли я був не до кінця впевненим, я чув нашіптування Гаррі у своїх вухах. Наразі я був упевненим, але я не мав доказів того, що Доукс не був просто дуже злим і підозрілим копом, а розрізати на шматочки поліцейського точно було не чимось таким, що би не привернуло уваги всього міста. Після недавньої передчасної кончини детектива ЛаГерти поліцейська ієрархічна машина явно буде занадто чутливою ще й до другого полісмена, який послідував би аналогічним шляхом.

Яким би необхідним це не здавалось, сержант Доукс знаходився поза зони доступності для мене. Я міг скільки завгодно милуватися каштановим Ford Taurus, що примостився під деревом, але от зробити з цим нічого не міг, окрім як сподіватися на щасливий випадок. Наприклад: падіння піаніно на голову сержанта Доукса. Хоча, на жаль, все що мені лишалося – це примітивне везіння.

Проте сьогодні не було ніякого везіння для бідолашного Розчарованого Декстера; піаніно з вікон Маямі останнім часом вилітали трагічно рідко. Тому я лишився у своїй халупці, крокуючи по підлозі у розчаруванні, і кожного разу, коли я виглядав із вікна – мене очікував Ford Taurus, що був такою перешкодою на моє шляху. Спогади того як лише годину назад я радісно планував, глухо стукали по вухах. Невже Декстер не зможе покинути квартиру і погратися? На жаль, ні, Темний Мандрівнику. Декстер взяв тайм-аут.

Хоча була ще одна конструктивна річ, яку я міг зробити, навіть якщо мене зажали у власній квартирі. Я вийняв з кишені зім'ятий шматок паперу з катера МакГрегора і розправив його, від чого мої пальці стали липкими – на папірці залишався клей із теплоізоляційної стрічки, до якої він і прилипнув. «Рейкер» і номер телефону. Більше, ніж достатньо, аби звернутися до одного із довідників, в який я мав доступ зі свого комп'ютера. Через кілька хвилин я так і зробив.

Номер належав мобільному телефону, який був зареєстрований на містера Стіва Рейкера, що мешкав на Тайгертейл Авеню в Коконат Гроув. У результаті невеличкої перехресної перевірки я дізнався, що містер Рейкер був професійним фотографом. Звісно, все це могло бути звичайним збігом. Впевнений, що по всьому світі існують багато Рейкерів-фотографів. Я пробігся по "жовтим сторінкам" і виявив, що той Рейкер, який цікавив мене, мав спеціалізацію. Його оголошення займало чверть сторінки і наголошувало: «Запам'ятайте їх такими, якими вони є Зараз».

Рейкер спеціалізувався на дитячих фотографіях.

Теорія випадковості могла відправлятися на смітник.

Темний Мандрівник поворухнувся і, смакуючи чергову розвагу, видав короткий смішок, а я розпочав планування поїздки на Тайгертейл Авеню задля попередньої короткої рекогносцировки. Та й це було зовсім недалеко. Я міг прямо зараз же поїхати і...

І сержант Доукс рушив би слідом, аби продовжити гру, яка називалася «Злови Декстера за хвіст». Чудова ідея, старий. Це позбавить Доукса від стомлюючого розслідування, коли Рейкер в один прекрасний день зникне. Сержант може прямо відразу мене забирати, не витрачаючи сил на всяку нудну рутину.

І коли ж тоді міг зникнути Рейкер? Як важко жити, коли в твоєму полі зору була настільки видатна мета, і тримати себе у вузді. Проте опісля декількох годин, Доукс все ще знаходився через вулицю від мене, а я все ще був у себе в квартирі. Що ж робити? Хоча тут був і плюс: того, що бачив Доукс, явно було недостатньо, аби зробити проти мене якісь рішучі дії, аніж просте стеження. А потім слідував величезний список мінусів: якщо Доукс продовжить стеження, то я буду змушений залишатися в образі вихованого лабораторного пацюка, уникаючи чогось більш смертельного, ніж рух на шосе Палметто в годину пік. З цього нічого не вийде... На мене тиснув не тільки Темний Мандрівник, але і час. Перед тим як часу лишиться занадто мало, мені треба було знайти якісь докази того, що Рейкер був саме тим фотографом, який і знімав фото МакГрегора; і якщо виявиться, що це правда, то належить провести з ним різку і цілком конкретну розмову. Коли містер Рейкер з'ясує, що його клієнт, МакГрегор, відправився туди, куди вирушає вся мертва плоть, то втече за далекі гори. А якщо мої колеги з поліцейського управління, не дай Бог, зв'яжуть кінці з кінцями, то життя Лихого Декстера може стати вельми некомфортним.

Проте Доукс, либонь, влаштувався там надовго, і наразі я нічого не міг з цим зробити. Це так дратує: думати, що Рейкер собі десь гуляє, замість того, аби корчитись загорненим у термоізоляційну стрічку. *Homicidus interruptus*¹. Темний Мандрівник видав тихий стогін і заскреготав зубами, а я знав, як йому зараз, але не міг нічого вдіяти, окрім як ходити із одного кутка в інший. Та й це не було корисною справою: якщо я так і буду продовжувати, то протру дірку в килимі і ніколи не отримаю страхового депозиту за квартиру.

Мої інстинкти наказували мені зробити щось, що би могло збити Доукса зі сліду, проте сержант не був типовим шукачем. Я бачив лише один вихід, який міг би відвести запах від його жадібних тремтячих ніздів. Мене охоплювала лише слабка надія, що я міг йому набриднути, ведучи гру на вичікування, будучи абсолютно нормальним до тих пір, поки йому доведеться здатися і він повернеться до своєї справжньої роботи: виловлювати насправді жадливіх мешканців нашого міського дна. Адже навіть прямо зараз вони були десь там, припарковувались на подвійних місцях, смітили на вулицях і загрожували демократичному голосуванню на наступних виборах. Як же він міг витрачати свій час на невеличкого старого Декстера з його невинним хобі?

Ну добре, нехай: я залишусь бездоганним пересічним мешканцем до тих пір, поки у нього від цього не розболяться зуби. Скоріш за все, на це підуть тижні, а не дні. Я буду вести те синтетичне життя, яке я для себе сотворив, аби виглядати людською істотою. А оскільки поведінка людських істот зазвичай визначається сексом, я почну з того, що здійснию візит своїй дівчині Риті.

¹ Вбивство перерване (лат.)

Який же дивний термін – «дівчина», особливо для дорослої людини. А якщо ще й розібратися по суті, то зміст його просто не влізе ні в які ворота. Будучи лаконічним, цей термін означає жінку, – не дівчинку, – яка готова надати секс, а не дружбу. Я часто помічав чоловіків, які по-серйозному недолюблювали своїх дівчат, хоча справжню ненависті вони зберігали для шлюбу. І хоч я таки і не зрозумів, що жінки очікують від своїх хлопців, але, очевидно, для Рити я мав все, що мав мати. Безумовно це був не секс – він видавався мені таким же нудним, як і підрахунок дефіциту зовнішньоторгівельного балансу.

На щастя, Рита також не була зацікавленою в сексі. Вона стала продуктом зловісного раннього заміжжя з чоловіком, який сприймав красу життя у курінні крека і побитті власної дружини.

Потів він нагородив її декількома екзотичними хворобами. Однак коли він почав бити дітей одного вечора, терпіння, оспіване у піснях кантрі, закінчилось і Рита викинула цю свиню зі свого життя прямо у в'язницю.

Весь цей розгاردіаш призвів до того, що вона почала шукати джентльмена, якого б цікавило товариство і вишукана бесіда; хтось, кому би було не потрібно опускатися до грубих анімалістичних потреб основного інстинкту. Іншими словами, чоловіка, який би цінував її за її чудові якості, а не за її готовність займатися оголеною акробатикою. Себто Декстера. На протязі майже двох років вона була моїм ідеальним маскуванням, ключовим інгредієнтом Декстера, якого і знав світ. А в заміні цьому, я не бив її, нічим її не заражав, не напускав на неї тваринні пристрасті, та й вона сама, здавалось, отримувала задоволення від мого товариства.

А у якості бонусу, я почав обожнювати її діточок, Астор і Коді. Дивно напевно, проте я запевняю вас, що це правда. Якби всі випадково зникли із лиця землі, я був би засмучений хіба що через те, що тепер мені ніхто не зможе приготувати пончиків. Проте діти цікаві мені, навіть, я би сказав, що люблю їх. Діти Рити пройшли через травматичне раннє дитинство, і можливо через те, що я теж побував на цій доріжці, я відчував особливу відданість їм. Це був інтерес, що походив далеко за підтримання мого прикриття із Ритою.

Окрім бонусних дітей, Рита і сама була доволі привабливою. У неї було коротке світле волосся, витончене і атлетичне тіло, а також вона рідко казала дурниці. Я міг з легкістю виходити із нею на люди і знати, що ми виглядаємо як гарна презентабельна людська пара. Люди навіть казали, що ми дуже красива пара, хоча я ніколи не міг зрозуміти, що вони мали на увазі. Гадаю, я був привабливим для Рити, втім, враховуючи її минулий досвід із безліччю чоловіків, це мені не дуже лестило. Однак, приємно знаходитись поруч з людиною, яка вважає тебе дивовижною істотою. Що ще раз підтверджує мою ницу думку про людей в цілому.

Я подивився на годинник на столі. П'ять тридцять дві: через п'ятнадцять хвилин Рита буде вдома опісля роботи в агентстві «Фейрчайлд Тайтл», де вона займалася якимись складними справами, які включали в себе дробові частини відсотків. Коли я доберуся до її будинку, вона вже має бути там.

Вийшовши з дверей, я з радісно-синтетичною посмішкою помахав сержанту Доуксу і поїхав до скромного будинку Рити в південному Маямі. Трафік не був дуже загрозованим, що означало, що на вулицях ніхто не стріляв і не було ніяких ДТП із смертельним результатом. Тому уже через двадцять хвилин я припаркував машину напроти Ритиною бунгалу. Сержант Доукс проїхав повз мене по вулиці і припаркувався через дорогу якраз тоді, коли я стукав у двері.

Двері відчинилися навстіж і Рита вискочила прямо на мене.

- Ах! Декстер. – сказала вона.
- Власною персоною, – промовив я. – Я був у районі неподалік і, гадав, чи будеш ти вже вдома.
- Ну, я, я тільки що зайшла. Мабуть, виглядаю жахливо... Ем, заходять. Хочеш пива?

Пиво; ну й думка. Я ніколи не доторкався до цього, прости Боже, напою. Однак це так нормально і типово при візиті до дівчини після трудового дня, – навіть Доукс буде вражений.

- Залюбки вип'ю. – сказав я і пішов за нею до відносно прохолодної вітальні.
- Присядь. Я піду трохи освіжусь, – вона посміхнулася мені. – Діти у дворі, але впевнена, що вони не відчепляться від тебе, як тільки дізнаються, що ти тут.

Рита мало не на бігу пронеслася по коридору і через мить повернулася із бляшанкою пива.

- Я зараз же повернусь. – мовила вона і пішла у спальню, що знаходилась в глибині будинку.

Я сидів на дивані і дивився на пиво в своїй руці. Я дуже рідко п'ю, – справді, пияцтво погана звичка для мисливців. Це сповільнює рефлексії, притуплює відчуття, піднімає захисний покрив обережності, що зажди є дуже поганою річчю. Все ж, ось я тут: демон у відпустці, який ще й намагається пожертвувати своєю могутністю заради того, щоб стати людиною; і для Декстера Алкофоба пиво якраз гарно підходить.

Я зробив ковток. Смак був гірким і скудним – дуже схожим на той смак, який би я відчув, якщо би тримав Темного Мандрівника прив'язаного на задньому сидінні занадто довго. Все ж, до пива можна звикнути. Я зробив ще один ковток. Відчув, як воно з булькотінням прокотилося по моєму стравоходу і заплескалося в шлунку. У цей момент я пригадав, що з усім цим розчаруванням і гнітом на протязі дня забув поїсти. Ну й до біса: це ж всього лише легке пиво; у будь-якому випадку на банці із гордістю заявляли: ЛЕХКЮЧЕ ПИВО. Мабуть, ми маємо буди вдячними, що вони не змінили ще й другого слова на додачу...

Я зробив великий ковток. Якщо звикнути, то не так і погано. Та й, клянусь Богом, воно НАСПРАВДІ розслабляло. Я, у всякому разі, з кожним ковтком відчував себе все більш розслаблено. Після ще одного, я чомусь пригадав, що пиво не так смакувало, коли я був у коледжі. Звісно, тоді я був лише юнаком, а не мужнім і дорослим трудолюбивим громадянином своєї країни, яким я був зараз. Я нахилив бляшанку, але звідти нічого не вилилось.

Ну, чомусь уже пуста. А я все ще спраглий. Чи можна толерувати таку неприємну ситуацію? Думаю, ні. Ніякого толерування. У будь-якому разі, я і не збирався це терпіти. Я встав і рішучою ходкою направився у кухню. У холодильнику було ще кілька банок легкого пива, тому я припросив одну з них із собою назад на диван.

Я ковтав далі. Повернулася Рита – на ній були джинсові шорти і білий топ на бретелях, а на шиї був крихітний сатиновий бант. Маю визнати, вона виглядала дуже гарно. Я знав як вибрати собі красиве прикриття

- Тож, – сказала вона і ковзнула до мене на диван. – Дуже приємно бачити тебе отак, прямо нізвідки.
- Так і має бути.

Вона нахилила голову на бік і кумедно поглянула на мене:

- У тебе був поганий день на роботі?
- Жахливий день, – відповів я і зробив ще ковточок. – Довелося відпустити одного бридкого типа. Дуже бридкого.

- О.., – Рита насупилась. – Чому ж... Я хочу сказати, ви ж могли просто...
- Я й хотів просто, – я підняв за неї бляшанку пива. – Але не вийшло. Політика. – ще ковточок.
- Я все ніяк не можу звикнути до ідеї, що... що, – Рита похитала головою. – Я маю на увазі, з боку це виглядає таким простим. Знаходиш погану людину, садиш її за ґрати. Але причому тут політика?.. А що він накоїв?
- Він допоміг вбити кількох дітей. – відповів я.
- О..., – мовила вона і на її обличчя з'явився шок. – Господи, має ж бути щось, що ти можеш зробити.

Я посміхнувся їй. Моментально вона побачила все якраз у вірному світлі. Яка дівчина! Чи я казав, що у мене гарний смак?

- Ти потрапила в самісіньке яблучко, – я взяв руку Рити, щоби подивитися на вказівний палець. – Є дещо, що я можу зробити. І зробити це дуже гарно, – я погладив її по руці, проливши трохи пива. – Я знав, що ти зрозумієш.

Рита виглядала збентеженою.

- О..., – мовила вона. – А що... Яким чином... Що ти можеш зробити?

Я зробив ковток. Чому би мені не розповісти їй? Я ж бачив, вона вже уловила думку. Чому ні? Я відкрив рота, але перед тим, як я зумів вимовити хоча б один склад щодо Темного Мандрівника і мого безневинного хобі, як Коді і Астор вбігли в кімнату, остовпіли, побачивши мене, і почали переводили погляд то на свою маму, то на мене.

- Привіт, Декстер. – промовила Астор, штурхнувши ліктем брата.
- Привіт. – сказав він тихо.

Коді не був дуже говірливим. Взагалі-то, він мало чого говорив. Бідне дитя. Вся та історія з його батьком серйозно відобразилася на йому.

- Ти сп'янілий? – вимовив він. Це вже був великий монолог для нього.
- Коді! – вигукнула Рита, але я, заспокоївши її помахом руки, сам кинувся в бій.
- Сп'янілий? Хто, я?

Він кивнув:

- Ага.
- Звичайно ні. – сказав я рішуче, обдарувавши його своїм фірмовим поглядом, який був сповненим гідності. – Можливо, я трохи підпилий, але, погодься, це зовсім інша річ.
- Оу. – сказав Коді, тим часом його сестра приєдналася до розмови:
- Ти залишишся на вечерю?
- О, гадаю, я вже маю йти. – відповів я, але Рита поклала мені руку на плече, причому зробила це на диво рішуче:
- Нікуди ти не поїдеш у такому стані.
- У якому?
- Підпилий. – пояснив Коді.
- Але я не підпилий. – сказав я.
- Але ж ти сам сказав це. – мовив хлопчик.

Я не міг пригадати, коли він востаннє вимовляв поспіль п'ять слів, і його промова викликала у мене гордість за хлопця.

- Але ж сказав, – додала Астор. – Ти сказав, що ти не сп'янілий, що ти трохи підпилий.

- Я сказав таке? – вони обоє кивнули. – Ну тоді, думаю, я залишусь...
 – Тоді, – завершила мої слова Рита. – Думаю, ти залишишся на вечерю.

Ну, тоді... Думаю, що залишусь. У будь-якому випадку, я впевнений, що саме так і зробив. Пригадую, що якимось пішов до холодильника за пивом і побачив, що бляшаночок на місці уже не було. А ще якимось трохи пізніше я знову опинився на дивані. Телевізор був увімкнутим, я намагався вловити зміст вимовлених акторами слів і ніяк не міг второпати, чому невидимі глядачі вважали їх діалог запаморочливо смішним.

Рита ковзнула на диван і вмостилася біля мене:

- Діти в ліжках. Як ти себе відчуваєш?
 – Прекрасно, – відповів я. – Якби я ще зумів зрозуміти, що тут смішного...

Рита поклала руку на моє плече:

- Це тебе серйозно тривожить, чи не так? Те, що тобі довелося відпустити погану людину. Діти..., – вона присунулася ближче, обняла мене і поклала голову мені на плече. – Ти дуже гарна людина, Декстере.
 – Ні, я не такий. – сказав я, дивуючись, чому вона мовила щось настільки дивне, як це.

Рита підняла голову і почала дивитися на мене: вона переводила свій погляд від мого лівого ока, на моє праве, а потім починала все заново.

- Але ти такий. Ти ж знаєш, – вона посміхнулася і примостила голову мені на плече. – Я думаю, що це... дуже добре, що ти прийшов сюди. До мене. Коли тобі було погано.

Я почав переконувати її, що це було не зовсім так, але потім до мене раптово дійшло: я дійсно прийшов до неї, бо почувався кепсько. Так, спочатку моєю метою було лише втомити Доукса і змусити його поїхати геть. Так, я був страшенно пригнічений тим, що упустив можливість пограти з Рейкером. Але в підсумку візит до Рити виявився чудовою ідеєю, хіба не так? Добра, любя Рита. Вона була такою теплою і так гарно пахла.

- Добра, любя Рита. – повторив я в голос. Я притягнув її до себе і прижався щокою до її верхівки.

Ми сиділи так декілька хвилин, а потім Рита вивернулася із моїх обіймів і встала на ноги.

- Пішли, – вона потягнула мене за руку. – пішли у ліжко.

Ми так і зробили, і коли я занурився під покривало, а вона притиснулася до мене, і була такою приємною, і так гарно пахла, і була такою теплою на дотик, що...

Ну. Пиво творить справжні чудеса, чи не так?

Глава 6

Я прокинувся з головним болем, почуттям нескінченної провини і з повною втратою орієнтації. Моя щока спочивала на рожевому простирадлі. Мої простирадла, – ті простирадла, на яких я прокидаюсь кожного ранку в своєму невеликому ліжечку, – не були рожевими і пахли вони не так. Матрац здавався занадто просторим, як для мого скромного ліжка, тай взагалі-то головний біль теж, схоже, був не моїм.

- Доброго ранку, красунчику. – сказав голос десь над моїми ступнями.

Я підняв голову і побачив Риту, яка стояла біля ліжка і дивилася на мене зверху із мініатюрною щасливою посмішкою.

— Ойх. — сказав я голосом, який скоріше нагадував квакання жаби, і навіть цього було достатньо, аби моя голова заболіла ще більше.

Проте, схоже, цей вид болю був якимось привабливим, оскільки посмішка Рити стала ширшою.

— Так я і думала, — сказала вона. — Я принесу тобі аспірин, — вона нахилилася і потерла мою ногу. — М-м-м. — вимовила вона, а потім випрямилась і пішла до ванної кімнати.

Я сів. Це була стратегічна помилка, оскільки удари молотка по голові стали ще сильнішими. Я закрити очі, глибоко вдихнув і став чекати на аспірин.

До нормального життя треба ще звикнути.

* * *

Хоча як не дивно, насправді звикати не довелося. Я дізнався, що якщо обмежитися однією двома бляшанками пива, то я розслаблююся настільки, що здатен злитися з подушкою на дивані. Тому кілька вечорів поспіль я із сержантом Доуксом в дзеркалі заднього виду зупинявся після роботи біля будинку Рити, грав з Коді та Астор, і сидів поруч з Ритою на диванчику, коли дітлахи відправлялися спати. Близько десяти я прямував до дверей. Рита, як мені здавалося, чекала прощального поцілунку, і я, як правило, цілував її, стоячи у відкритих дверях, де мене міг бачити Доукс. Я застосовував всі ті техніки, які назбирав з фільмів, а Рита відповідала на них з радістю.

Я обожаю рутину, а до цього нового порядку я звик настільки сильно, що сам майже почав у все це вірити. Нове життя було таким нудним, що моя справжня сутність пішла спати. Десь, із самого далекого і темного куточка Декстерландії, до мене почав долимати легкий і м'який храп Темного Мандрівника, що, звісно, лякало, і змушувало мене відчувати себе самотнім вперше за своє життя. Проте я притримувався курсу, розіграючи невеличкий спектакль моїх візитів до Рити, і споглядаючи наскільки далеко я міг отак зайти, знаючи, що Доукс стежив за мною, і я сподівався, що він починав втомлюватись. Я приносив квіти, цукерки, піцу. Я цілував Риту все більш і більш химерними способами, стоячи в дверях так, аби Доукс якнайкраще міг спостерігати мої успіхи. Я розумів, що з боку все це було вельми потішно, але іншої зброї я не мав.

Кілька днів Доукс залишався зі мною. Його появи були несподіваними, що робило сержанта ще більше загрозливим для мене. Я ніколи не знав коли чи де він міг з'явитися, а через це я думав, що він був зі мною повсюди. Якщо я заходив у зелену лавку, Доукс чекав мене там із броколі. Якщо я проїжджав на велосипеді по Олд Катлер Роуд, я обов'язково десь примічав припаркований під банановим деревом каштановий Ford Taurus. День навіть міг проходити без того, аби я його десь бачив, але якимось чином я відчував, як він кружляє поруч і дивиться на мене. І я не наважувався сподіватися, що він здасться: якщо я не бачив його — він чи десь гарно ховався, або вичікував гарного моменту, щоб несподівано виринути переді мною.

Я був вимушеним стати Денним Декстером на постійній основі, бути актором в своєму фільмі, знаючи, що справжній світ — отам, прямо за екраном, але й недосяжний, як і місяць. Рейкер не давав мені спокою, як і нічне сяйво. Думка про те, що він що він продовжує снувати по життю в своїх безглузких чоботях, здавалося майже нестерпною.

Звичайно я знав, що навіть Доукс не зміг би стежити за мною вічно. Він отримував гарну зарплатню від мешканців Маямі задля виконання своєї роботи, і хоч іноді, але він мав її виконувати. Проте і Доукс розумів, що вал приливної хвилі обрушується на мене все

сильніше й сильніше, і якщо він буде переслідувати мене достатньо довго, то маска спаде, – має спасти, – коли нашіптування із заднього сидіння почнуть бути нестерпними.

Отож, таким чином ми і балансували на лезі ножа, який, як не сумно, залишався лише метаморфозою. Рано чи пізно, я буду вимушеним стати самим собою. Проте, до тих пір я просто буду до біса часто бачитися із Ритою. Вона, звісно, не могла освітити шлях Темному Мандрівнику, але я все ще потребував свого утаємниченого прикриття. Допоки я не позбудуся Доукса, Рита залишиться моїм плащем, моїми ретузами і моєю поясною сумкою – себто, майже всім моїх вбранням.

Що ж, дуже добре: буду сидіти на дивані, бляшанка буде у мене в руках, буду дивитися серіал «Лішитися в живих» і гадати про різноманітні варіації тієї гри, яка ніколи не опиниться на телевізійних екранах. Хоча, якщо ви додасте ім'я Декстера до числа потерпілих корабельну аварію та інтерпретуєте назву буквально...

Все було не так вже й гидко, похмуро і безрадісно. Декілька разів на тиждень я приходив пограти в дурня з Коді й Астор та з іншими неприборканими істотами, які жили неподалік, і це приводило нас до того, з чого все і почалося: до Декстера без вітру, Декстера, що був не здатним плисти по своєму нормальному життю, натомість був приякореним до гелготання дітей і до бляшанок з-під равіолі. А вечорами, коли йшов дощ, ми лишалися у Рити в будинку, сиділи за обіднім столом, тим часом як Рита займалася пранням, мила посуд і наводила інший подібний блиск у своєму маленькому гніздечку.

Існує не так багато домашніх ігор, в які можна грати з парою дітлахів настільки ніжного віку та із злегка підірваною психікою, як Коді і Астор; більшість настільних ігор їх не цікавило або ж вони не могли зрозуміти правил, а карткові ігри вимагали такої простосердечності і примітивізму, яких навіть я був не в силах переконливо зімітувати. Але зрештою нашим хітом став «Шибеник» – гра освітня, креативна та ще й тхне вбивством, що радувало всіх, навіть Риту.

Якщо б ви могли запитати мене – такого, яким я був в епоху до появи Доукса, – чи були «Шибеник» і пиво «Міллер Лайт» моїми ідеалами, я був би змушений визнати, що Декстер занадто похмурий для подібного проведення часу. Але в міру того як дні громадилися один на інший, а я все глибше скочувався в реальність свого вигаданого образу, я повинен був поставити собі питання: чи не занадто мені подобається спосіб життя містера Декстера Домовласника?

І все ж, мене якимось чином втішало бачити хихацький хист Коді й Астор, що проявлявся навіть у такій безневинній річці, як гра «Шибеник». Ентузіазм, з яким вони відправляли на шибеницю маленькі фігурки, дозволяв мені відчувати те, що ми належимо до одного виду. Коли вони радісно умертвляли свої безіменні жертви, я відчував спорідненість наших душ.

Астор швидко навчилася малювати шибеницю та лінії для літер. Вона, звісно, була більш балакучою, ніж інші:

– Сім букв, – казала вона в такі моменти, після чого закушувала свою верхню губу і додавала: – Чекайте. Шість.

Коли ми з Коді не вгадували, вона домальовувала і вигукувала:

– РУКА! Хд!

Коді витріщався на неї без будь-якого виразу на обличчі, потім він нахилився, аби подивитися на фігурку, що висіла в петлі. Коли наставала його черга і ми не вгадували, він казав своїм м'яким голосом:

– Нога. – хлопчик переводив погляд догори, на нас, і дивився з таким виглядом, який у людей, більш схильних демонструвати свої емоції, можна було б назвати триумфальним. А коли лінія тире під малюнком повністю перетворювалася на слово, вони обидва з величезним задоволенням дивилися на чоловічка, що бовтався у петлі. А Коді навіть раз чи два викрикував «Мрець», перш ніж Астор, підстрибнувши на стільці, заявляла: «Ще раз, Декстер! Мій хід!».

Все так ідеалістично. Наша ідеальна невеличка родина складалася із Рити, дітей і Монстра – тобто, чотирьох. Але скільки б чоловічків ми не піддавали екзекуції, це не могло вгамувати мою тривогу у зв'язку з тим, що час швидко збігав у невидиму оком стічну канаву і тим, що скоро я перетворюся на сивочолого старця, – слабкого навіть для того, аби підняти ніж для нарізки м'яса; старця, який буде йти крізь жахливо ординарні дні, а по моїх слідах буде тягнутися старезний сержант Доукс і відчуття втрачених можливостей.

До тих пір поки я зможу придумати якийсь вихід, мені доведеться бовтатися в петлі, як фігурки накреслені Астор і Коді. Депресивна перспектива, і я маю зізнатися, що я майже втратив надію, чого не сталося б, якби я тримав у пам'яті одну дуже важливу річ.

Це Маямі.

Глава 7

Що й сказати, це не могло продовжуватись. Мені варто було знати, що настільки ненормальний розвиток подій має поступитися місцем природному ходу речей. Адже я жив в місті, де понівечення, подібно до сонячного сяйва, ховалося за кожною хмарою. Через три тижні з мого першого тривожного зіткнення із сержантом Доуксом хмари нарешті розійшлись.

Насправді, це був лише шматочок удачі, – ні, не піаніно, що випало з вікна (на що я так сподівався!), але це все рівно була щаслива випадковість. У мене був ланч зі своєю сестрою Деборою. Перепрошую; я мав сказати СЕРЖАНТОМ Деборою. Як і її батько, Гаррі, Деб була копом. Завдяки щасливому завершенню недавніх подій її підвищили по службі, витрусили з костюма повії, який вона була вимушена носити, несучи службу в Поліції моралі, прогнали з тротуару і видали набір власних сержантських нашивок.

Це мало б зробити її щасливою. Все ж таки, це було тим, що вона думала, що хотіла – кінцем її перебування проституткою під прикриттям. Рано чи пізно будь-яку молоду і цілком привабливу жінку-офіцера Поліції моралі залучали до таємної операції по боротьбі з проституцією, а Дебора, треба зізнатися, була доволі-таки привабливою. Проте розкішна фігура і здоровий вигляд не принесли моїй сестрі користі. Вони лише вводили її в збентеження. Сестричка терпіти не могла одягати речі, які хоч трохи натякали на її фізичну чарівність, а перебування на вулиці у відвертих штанцях і короткому топіку без бретелей було для неї істинною мукою. Існувала загроза того, що зростаюча кількість зморшок так і закарбуються на її молодому обличчі.

Оскільки я був нелюдським монстром, я прагнув бути логічним і тому прийшов до висновку, що нове призначення покладе край її мучеництву в ролі Святої Диви Вічної Сварливості. Але на жаль, навіть трансферт у Відділ вбивств виявився не в змозі викликати на її обличчі усмішку. Свого часу Дебора вирішила, ніби серйозні співробітники правоохоронних органів повинні перекроїти свої фізіономії так, щоб стати схожими на здоровенних, злісних риб, і вона робила все, аби добитися в цій справі досконалості.

Ми прибули на ланч в новій машині, яку Дебра отримала в автомобільному парку Відділу

вбивств, і це було ще одним проявом підвищення у званні, тому мало би додати трохи сонячного проміння в похмурий світ існування моєї сестрички. Але, схоже, цього не відбулося. Може, мені вже був час почати за неї тривожитися? Я продовжував стежити за сестрою, ковзнувши в одну із кабінок нашої улюбленої кубинської кафешки «Релампаго». Повідомивши диспетчеру своє місцезнаходження та прізвище, Дебора зайняла місце за столиком навпроти мене.

- Отже, сержанте Морський Окунь. – вимовив я, коли ми отримали меню.
- Думаєш, це смішно, Декстер?
- Так. Дуже смішно. І трохи сумно. Як і саме життя. Особливо твоє життя, Дебра.
- Пішов ти. Моє життя прекрасне.

І аби довести це, Дебра замовила сандвіч *medianoche*², який був найкращим у Маямі, і *batido de mamey* – молочний шейк, зроблений із рідкісного тропічного фрукта, що на смак нагадував щось на кшталт комбінації персика і кавуна.

Моє життя було настільки ж прекрасним, як і її, тому я замовив собі те ж саме. Оскільки ми були тут завсідниками, які відвідували заклад мало не все своє життя, неголений офіціант літнього віку з виразом обличчя, здатним прислужитися для Дебори моделлю, вирвав з наших рук меню і затупотів в кухню із видом Годзілли, яка насувалася на Токіо.

- Всі такі веселі і щасливі. – сказав я.
- Це не «Округ містера Роджера», Декс. Це Маямі. Тут щасливі лише погані хлопці, – вона обдарувала мене поглядом ідеального копа і поцікавилася: – Як сталося, що ти не смієшся і не співаєш?
- Недобре з твого боку, Деб. Дуже недобре. Я залишаюся хорошим ось уже кілька місяців.
- Угу, – буркнула вона, відпивши води. – І від цього у тебе їде дах.
- Набагато гірше, – вимовив я, здригнувшись. – Схоже, це робить мене нормальним.
- Тобі мене не обдурити.
- Як не сумно, але це так. Я став домосідом. – трохи провагавшись, я виклав їй усе. А що? Якщо хлопчина не має можливості поділитися своїми проблемами з членами сім'ї, то кому ще він може довіряти? – І в цьому винен сержант Доукс. – закінчив я.
- Він хоче по-серйозному по тобі проїхатися, – вона кивнула. – Тримайся від нього подалі.
- Я б із задоволенням. Та він не як не може триматися подалі від МЕНЕ.

Її погляд копа став більш жорстким.

- Що ти плануєш з цим робити?

Я відкрив рот, аби заперечити всі ті речі, про які я думав, але, на щастя для моєї безсмертної душі, перш ніж я встиг збрехати, нашу розмову перервав звук портативного радіо Деб. Сестра схилила голову набік, схопила слухавку і повідомила, що вже в дорозі.

- Пішли! – відрізала вона, прямуючи до дверей.

Я пішов за нею, затримавшись лише на мить, щоб кинути на стіл гроші.

Коли я вийшов з «Релампаго», Дебора вже виводила заднім ходом машину. Я підбіг до автомобіля і схопився за ручку дверцят. Сестричка рвонула з парковки ще до того, як я встиг втягнути в салон обидві ноги.

- Справді, Деб! – промовив я. – Я мало не втратив черевик. Що за поспіх?

² Кубинський вид сандвіча. Назва перекладається як *опівнічний* (ісп.)

Дебра з похмурим виглядом натиснула на акселератор і проскочила у вузький простір між двома машинами, на що були здатні лише водії Маямі.

– Не знаю. – відповіла вона і увімкнула сирену.

Я моргнув і, намагаючись перекричати гуркіт вулиці, запитав:

– Хіба диспетчер тобі не повідомив?

– Тобі, Декстере, коли-небудь доводилося чути, як заїкається диспетчер?

– Ні, Деб, не доводилося. А що, цей дуже сильно заїкався?

Дебра ривком обігнала шкільний автобус і вискочила на шосе 836.

– Еге ж, – сказала вона. Деб круто повернула кермо, щоби уникнути зіткнення з BMW, під зав'язку набитим якимись молодиками, які хором послали нам навздогін прокляття. – Я думаю, що це вбивство. – промовила вона.

– Ти думаєш?

– Так. – відповіла вона, і сконцентрувала увагу на дорозі.

Я не заважав їй. Величезна швидкість завжди нагадувала мені, що я смертний, особливо на дорогах Маямі. Що ж до «Справи про заїкання диспетчера», то ми з сержантом Ненсі Дрю дізнаємося про його суть дуже скоро, враховуючи таку швидкість; та й трохи нетерпляче збудження завжди вітається.

За кілька хвилин Деб примудрилася без серйозних людських втрат промчати по естакаді біля стадіону «Апельсинова чаша», спуститися на землю, зробити кілька крутих поворотів і з вереском шин зупинитися поруч із будинком на Пн-3х. Четвертій Стріт. По обидва боки вулиці тяглися однотипні будинки, що стояли на крихітній відстані один від одного, проте кожен міг похвастатись власною огорожею, яка була скріплена ланцюгом. Багато будівель були пофарбовані в яскраві кольори і мали бруковані подвір'я.

Дві поліцейські машини вже стояли перед будинком, а їх світлові маяки яскраво спалахували. Пара патрульних поліцейських розтягувала навколо місця злочину жовту пластикову стрічку, а коли ми вийшли з автомобіля, то побачили третього копа. Хлопець, згорбившись і заклавши обличчя долонями, сидів на передньому сидінні патрульної машини. На відкритій веранді будинку поряд з ридаючою літньою дамою стояв четвертий коп. На саму веранду вели сходи, на яких і сиділа стара. Вона переривала ридання лише для того, щоб трохи виблювати. Десь поруч вила собака – одна й та сама нота все повторювалась і повторювалась.

Дебора промарширувала до найближчого патрульного. Це був щільний, темноволосий чоловік середніх років. Вираз його обличчя свідчив про те, що зараз він теж найбільше хотів би посидіти в машині, заклавши обличчя долонями.

– Що тут у нас? – запитала Дебора, продемонструвавши свій значок.

Коп похитав головою, і, не подивившись на нас, випалив:

– Я туди більше не зайду, хай це навіть буде коштувати мені пенсії!

Він розвернувся і пішов до однієї з машин, розтягуючи на ходу жовту стрічку, немов та могла захистити його від того, що знаходилося в будинку.

Дебора подивилася в спину копа, а потім перевела погляд на мене. Зізнаюсь, я не міг сказати їй нічого корисного чи розумного, і ми мовчали, дивлячись один на одного. Стрічка шаруділа через вітер, а собака продовжувала вити в якомусь моторошному йодлі, що жодним чином не могло посилити моєї любові до собачого роду. Дебра похитала головою.

– Хтось повинен заткнути пащу цій псині. – оголосила вона і пірнула під жовту стрічку, після чого рушила до будинку.

Я рушив слідом. Через кілька кроків я зрозумів, що собаче виття ставало ближчим; вона була в будинку, мабуть, це був домашній улюбленець жертви. Тварини дуже часто кепсько реагують на смерть господаря.

Ми затрималися біля сходів і Деб подивилася на ідентифікаційний значок копа, і промовила:

– Коронел, ця дама – свідок?

– Так, – не підводячи очей, відповів поліцейський. – Це місіс Медіна. Вона повідомила в поліцію.

Літня жінка нахилилася і її знудило.

Деб насупилася.

– А що з псом? – спитала вона патрульного.

Коронел видав якийсь гавкаючий звук – щось середнє між сміхом і відрижкою, але він так і не відповів, і не подивився на нас.

Я думаю, що для Дебри цього було вже достатньо, і я не міг її винити.

– Що на біса тут відбувається? – гаркнула вона.

Коронел нарешті підняв голову і подивився на нас. На його обличчі не було жодного виразу.

– Самі подивіться. – сказав він, і знову відвернувся.

Дебора хотіла було щось сказати, але передумала. Замість цього вона поглянула на мене і знизала плечима.

– Що ж, ми дійсно подивимось. – промовив я, сподіваючись, що нічим не видав своєї нетерплячки.

По-правді, мені дуже хотілося подивитися на те, що викликало у загартованих копів Маямі таку незвичайну реакцію. Сержант Доукс міг перешкодити мені робити свої справи самостійно, але він не міг позбавити мене можливості насолоджуватися творчістю інших. Зрештою, це була моя робота, а хіба ми не маємо насолоджуватися своєю роботою?

Дебра ж, навпаки, продемонструвала невластиву для неї нерішучість. Вона обернулася і подивилася на машину, в якій все ще сидів коп, сховавши обличчя в долонях. Потім Деб перевела погляд на Коронела і літню жінку, опісля на вхідні двері маленького будинку. Вона набрала повні груди повітря, важко видихнула і промовила:

– Добре. Підемо поглянемо. – але Деб не зрушила з місця, і я, прослизнувши повз неї, поштовхом відчинив двері.

У головній кімнаті будинку панував морок – жалюзі були опущеними, а штори запнутими. Там стояло лише одне крісло, яке, судячи з його вигляду, було придбано у якогось лахмітника. На кріслі був чохол – такий брудний, що зрозуміти його первісний колір було неможливо. Крісло знаходилося перед складеним фанерним столом із стоячим на ньому маленьким телевізором. Вільше в кімнаті нічого не було. З-під дверей на протилежній від входу стіні пробивалася смужка світла і доносилося виття собаки, тож я попрямував в глибину будинку.

Тварини мене не люблять, і це доводить, що вони набагато розумніші, ніж ми думаємо. Вони, схоже, відчувають, що я собою представляю, і висловлюють своє несхвалення з цього приводу. Часом це робиться в демонстративній формі. Тому я не дуже жадав побачення із собакою, настрої якої уже був зіпсованим. Але я все ж обережно ступив через поріг, вимовивши із надією в голосі:

– Хороша собачка!..

Судячи з виття, мені судилося зустрітися не із хорошою собачкою, а з собацюрою, мозок якого зрушився під впливом казку. Але я завжди намагався робити хорошу міну при поганій грі, будь це навіть рандеву з одним із наших чотириногих друзів. Тож я наблизився до дверей, зобразивши на обличчі нескінченну доброту і безмежну любов до всього тваринного світу. Швидше за все, за дверима знаходилась кухня.

Торкнувшись дверей, що відкривалися в обидві сторони, я відчув легку та трохи тривожну вібрацію Темного Мандрівника, і зупинився. В чому справа? – поцікавився я, але відповіді не отримав. Я закрив очі на секунду, але сторінка залишилася чистою: переді мною не з'явилось жодного таємного послання. Я знизав плечима, штовхнув двері і увійшов до кухні.

Верхню половину кухні покривала давно вицвівша і неабияк засалена жовта фарба, а нижню прикрашала біла кахельна плитка із синіми смугами. У кутку стояв невеликий холодильник, а на кухонній стійці була кухонна плита. Пальмовий жук, промчавши по стійці, пірнув за холодильник. Єдине вікно кухні було забито фанерою, і приміщення висвітлювала електрична лампочка без абажура, що звисала зі стелі.

Під лампочкою стояв великий важкий дерев'яний стіл старовинної роботи. Ніжки столу мали квадратний перетин, а стільниця була оброблена фаянсом. На стіні висіло величезне дзеркало під кутом, що дозволяло бачити все, що лежало на столі. І у цьому відображенні можна було побачити, що посередині столу лежало, ем...

Що ж. Я припускаю, що воно розпочало своє життя як людське створіння, цілком можливо чоловічої статі і мало південноамериканське походження. У тому стані, в якому він перебував, визначити це було досить важко, навіть для мене. Все ж, незважаючи на подив, я не міг не захопитися ретельністю роботи і тією акуратністю, з якою її провели. Подібній роботі позаздрив би навіть хірург, хоча навряд чи якийсь хірург міг виправдати перед організацією медичного забезпечення необхідність подібної операції.

Я б, наприклад, ніколи не додумався до того, щоб видалити губи і зрізати повіки. Незважаючи на те, що я цілком обґрунтовано пишався тонкістю своєї роботи, я не зумів би зробити цього, не пошкодивши очей. А в цьому випадку, очі металися то назад, то вперед, не будучи здатними ні закритися, ані навіть моргнути і до того ж постійно поверталися до дзеркала. Це звісно було простим припущенням, але в мене складалося відчуття, ніби очі оброблялися останніми, набагато пізніше того, як були акуратно видалені ніс і вуха. Однак я не міг вирішити, як вчинив би я: після того, як були видалені руки, ноги, геніталії, тощо, або ж – до того? Важкий вибір, але, судячи з результату, в даному випадку все було абсолютно правильно. Тут працював фахівець, який не страждав від нестачі практики. Побачивши добре препароване тіло, ми часто говоримо: «хірургічна робота». Але в даному випадку діяв справжній хірург. Кровотеча була повністю відсутньою, навіть з рота, хоча губи і язик були видаленими. Навіть зуби; ну, подібною ретельністю неможливо не захоплюватися. Кожен розріз був професійно закритим; до кожного плеча, або, вірніше, до тих місць, звідки раніше звисали руки, були прикріплені клейкою медичною стрічкою білі марлеві тампони. Багато порізів вже зажили – прямо так, як буває лише в найкращих лікарнях.

З тіла було зрізано все, абсолютно все. Нічого не залишилося, крім голої, позбавленої всяких людських рис голови, прикріпленої до торсу. Я не міг уявити, як це можна було здійснити, не вбивши суб'єкта; та й причини, які спонукали когось зробити подібну річ лежали за межами мого розуміння. Така жорстокість дозволяла поставити запитання: чи є наш Всесвіт дійсно хорошим місцем? Прошу пробачити, якщо ці слова в устах Декстера Мертва Голова звучать лицемірно. Прекрасно знаю, що я таке, знаю результати своїх вчинків, але це було зовсім не тим, що я зараз бачив перед собою. Я робив лише те, що Темний Мандрівник вважав за необхідне, і мав справу лише із тими, хто дійсно того заслуговував. В результаті моєї діяльності завжди наступала смерть, що, на думку лежачої на столі істоти, могло бути і не таким вже й поганим результатом.

Але таке... зробити щось таке настільки неспішно і обережно, і полишити живцем перед дзеркалом... Я відчував, як в глибинах мого ества зароджувалось і поступово розросталось чорне здивування, і Темний Мандрівник вперше став відчувати себе менш значною фігурою.

Те, що знаходилося на столі, судячи з усього, не помітило моєї появи і продовжувало видавати звуки, властиві собаці, яка страждає психічним розладом: одна страшна нота повторювалася знову і знову.

Я почув човгання Деб за своєю спиною.

– О, Ісусе, – промовила вона. – О, Господи... Що це таке?

– Я не знаю, – сказав я. – Але це точно не собака.

Глава 8

Відчувся дуже легкий і мирний прилив повітря; я заглянув за Деб, побачивши, що прибув сержант Доукс. Він миттєво оглянув кімнату, а потім його погляд зупинився на столі. Мушу визнати, мені було дуже цікаво побачити його реакцію на настільки неординарну картину, а очікування цього моменту відплатило мені вдосталь. Коли Доукс побачив головний експонат кухні, його погляд застиг, а сам він скам'янів, ставши схожим на статую. Через деякий, і досить тривалий, час сержант повільно поплив до столу. Рухався він так, наче його тягли на мотузці. Проїшовши повз нас і не помітивши нашої присутності, він зупинився біля столу.

Кілька секунд Доукс дивився на те, що лежало на ньому. Потім, так жодного разу і не моргнувши, сержант засунув руку під свій спортивний піджак і витягнув пістолет. Повільно, без будь-якого виразу на обличчі, він прицілювався в точку між немигаючими очима істоти, від якої все ще лунав йодль. Він звів пістолет.

– Доукс, – сказала Деб сухим і хрипким голосом. Прочистивши горло, вона зробила ще одну спробу. – Доукс!

Сержант не обернувся і не відповів, однак на курок не натиснув, що виглядало в цій ситуації вкрай сумно. Що ж нам робити з цією істотою? Схоже, воно не зможе нам повідомити, хто це вчинив. У мене виникло відчуття, що його дні як корисного члена суспільства вже минули. Так чому б Доуксу не позбавити його від страждань? Після цього я і Деб з великим небажанням напишемо рапорт про його вчинок, сержанта виженуть зі служби і навіть посадять у в'язницю. З усіма моїми проблемами буде покінчено. Дуже витончений вихід з такого становища, але Дебора з ним, на жаль, ніколи не погодилася б. Часом Деб буває занадто метушливою і занадто офіційною.

– Прибери зброю, Доукс, – сказала вона, і хоча все його тіло залишилось абсолютно нерухомим, сержант повернув голову в її сторону.

– Це єдине, що нам лишається, – відповів він. – Повір мені.

Дебора захитала коловою:

– Ти ж знаєш, що не маєш на це права.

Вони мовчки витріщалися один на одного, а потім погляд Доукса перемістився на мене. Було надзвичайно складно не пробурмотіти щось на зразок: «Чого коливаєшся – стріляй». Але я все ж змусив себе промовчати, і Доукс відвернув пістолет. Він подивився на стіл, похитав головою і прибрав зброю в кобуру.

– Ну і лайно, – вимовив він. – Краще б дозволила. – і швидко вийшов з кухні.

Незабаром приміщення наповнилося людьми, які робили все, щоби під час роботи не піднімати очей. Камілла Фіджі, – кремезна жіночка з короткою стрижкою, була техніком з лабораторії із обмеженнями у експресіях: вона то витріщалася, то відразу червоніла, – тихенько плакала, обробляючи кухню порошком для виявлення відбитків. Анджело Батиста, – або ж Анджело-ніякого-відношення, як ми його ще називали, оскільки він сам так завжди себе представляв³, – зблякнув і міцно стиснув свої щелепи, але в кімнаті таки залишився. Вінс Масуока, – наш колега, який зазвичай займався тим, що вдавав із себе людину, – бився у тремтінні, тому йому довелося вийти на вулицю і посидіти на веранді.

Я вже починав подумувати, чи не прикинутися і мені тремтячим від жаху, щоб не виділятися з натовпу. Напевно, варто було вийти на вулицю і посидіти поруч з Вінсом. Про що люди говорять в такі моменти? Про бейсбол? Про погоду? І звісно ж, вони не тлумачать про те, що змусило їх втекти з кухні, а все ж, на диво я зрозумів, що не був проти поговорити про це. По-правді, річ на столі починала викликати певний інтерес у жилках всередині моєї особистості. Я завжди працював так, аби уникнути будь-якої уваги з боку, а тут ось знайшовся хтось, що робив все абсолютно навпаки. У цього монстра, поза сумнівом, була якась причина, і швидше за все це був звичайний природний змагальний дух, проте така причина мене дратувала, оскільки мені хотілося дізнатися якомога більше. Хто б не вчинив це, він не був схожим ні на одного з тих, кого мені коли-небудь доводилося зустрічати. А чи не внести мені цього анонімного хижака в свій список? Або буде краще, якщо я затрушуся від жаху і піду поседжу на веранді?

Поки я вирішував цю нелегку проблему, повз мене знову промчав сержант Доукс, втім, цього разу він для різноманітності навіть уповільнив хід, щоб обпалити мене поглядом. А я згадав, що завдяки йому не маю можливості в даний момент попрацювати над списком. Це мене трохи гнітило, але одночасно полегшувало прийняття рішення. Я почав надавати обличчю відповідного ситуації вираз занепокоєння, але дійшов лише до підняття брів. Два парамедика влетіли в будинок, демонструючи свою сфокусованість, і застигли, як укопані, коли побачили жертву. Один із них в той же момент вилетів назад із кімнати. Інша, молода чорношкіра жінка, повернулася до мене і запитала:

– Що на біса МИ маємо робити?

А потім і вона почала плакати.

Ви маєте погодитись, що її слова мали сенс. Пропозиція сержанта Доукса почала виглядати більш практичною, навіть елегантною. Було мало сенсу, у тому, щоби затягти цю річ на носилки, а потім везти по забитим машинами вулицями Маямі в лікарню. І як витончено висловились жіночка-парамедик: що нам на біса з цим роботи? Але ясно було одне: хтось мав таки щось зробити. Якщо би ми всі полишили все так як є і вийшли назовні, то згодом хтось би почав скаржитися, що всі поліцейські згуртовано заблювали весь двір, а це не могло гарно сказатися на репутації департаменту.

³ Батиста також є прізвищем одного кубинського диктатора

І в результаті Дебора зайнялася організацією цієї ситуації. Вона переконала парамедиків седитувати⁴ жертву і забрати до лікарні, що дозволило б делікатним лабораторним технікам зайти всередину і робити свою роботу. Тишу, яка настала в маленькому будиночку, після того, як ліки подіяли, можна було назвати екстатичною. Парамедики накрили ту річ, завантажили на носилки, ухитрившись не впустити, і вивезли її на сонячне світло.

І це було якраз дуже вчасно: як тільки машина швидкої допомоги від'їхала, почали з'являтися мікроавтобуси із репортерами. В якомусь сенсі це навіть було прикрістю; я би хотів побачити реакцію одного чи двох репортерів, особливо Ріка Сангрії. У нашому окрузі він був лідером гасла: «Якщо кровить, то й виходить на першу сторінку», і я ніколи не бачив його експресії жаху або болю, якщо звісно це не було на камеру, або ж коли він помічав, що його волосся було дещо сплутаним. Проте його реакції я так і не зміг побачити. На той час, коли приїхали оператори Ріка, вже не залишилося нічого задля споглядання, окрім як невеличкого будинку поза жовтою стрічкою, і жменьки копів зі щільно стиснутими шелепами, які не мали чого сказати Сангрії цього гарного дня. Та й схоже, вони навіть не назвали б йому власних імен.

Мені, якщо чесно, тут було нічого робити. Я приїхав сюди у машині Деб, тому я не мав із собою свого робочого кейса, а ще тут не було видимих бризок крові. Оскільки саме це було моєю сферою спеціалізації, я вирішив, що маю знайти для себе якусь роботу, аби бути корисним, але наш хірургічний друг виявився дуже обережним. Аби бути впевненим, я оглянув решту будинку, що не зайняло багато часу. Тут була одна маленька спальня, ще менша ванна кімната і комірка. Всі кімнати були майже порожні, окрім потертого матраца на підлозі спальні. Він виглядав як ніби був купленим у того ж лахмітника, що і крісло з вітальні, а ще був таким же товченим як і кубинський стейк. Але ніяких інших меблів чи приладдя не було, навіть пластикової ложки.

Єдиний предмет, який мав хоча б крихітний відбиток чогось особистого, знайшов під столом Анджело-ніякого-відношення якраз тоді, коли я закінчував тур по дому.

— Hola⁵. — сказав він і пінцетом підняв з підлоги невеликий шматок паперу.

Я підійшов подивитися, що то могло би бути. Знахідка не вартувала таких зусиль; просто шматочок білого паперу, злегка зім'ятий зверху, де якраз був відірваний куток у вигляді трикутника. Я глянув через голову Анджело, на столі лежав білий трикутник — гадаю, якраз той самий куток паперу. Він був прикріпленим до столу клейкою стрічкою.

— Mira⁶. — сказав я і Анджело глянув.

— Ага. — вигукнув він.

Коли Анджело бережно оглядав стрічку, — такі речі надзвичайно гарно зберігають відбитки пальців, — він поклав папір на підлогу, а я присів навпочіпки, аби роздивитися його. На ньому знаходились якісь літери, написані тонким почерком. Я схилився ще нижче, щоби прочитати їх: LOYALTY (ВІДДАНІСТЬ).

— Відданість? — промовив я.

— Точно. Хіба це не важлива чеснота?

— Давай спитаємо у нього самого. — сказав я, а Анджело здригнувся всім тілом і ледь не впустив пінцет.

⁴ Вколоти дозу заспокійливого

⁵ Привіт (*исп.*)

⁶ Дивись (*исп.*)

– *Me sago en diez*⁷ на це лайно. – сказав він і потягся за пластиком пакетом, аби покласти туди папірець. Тут важко було знайти щось варте моєї уваги і, оскільки дивитися більше нічого, я вирушив до дверей.

Я, звичайно, не був професійним психоаналітиком, але завдяки своєму похмурому хобі я міг часто поглянути зсередини на інші злочини, які мали майже ідентичне походження. Однак дане правопорушення виходило за межі всього, що я коли-небудь бачив або міг уявити. Тут не було нічого, що вказувало б на особистість або мотиви, і я був не тільки заінтригованим, але і роздратованим. Скажіть, який хижак здатний залишити на столі м'ясо, що билосся в конвульсіях і вило, як оце тоді?

Я вийшов із будинку і зупинився на веранді. Доукс, тупцюючи поруч з Меттьюзом, розповідав щось таке, від чого капітан виглядав стривоженим. Дебора, схилившись над літньою жінкою, тихо щось говорила. Я відчув на обличчі подих вітру, це був бриз, який починав дути в цих краях перед початком денної грози. Я подивився по сторонах і побачив, як перші великі краплі дощу почали розпливатися по тротуарі. Санґрія, що стояв перед жовтою стрічкою і розмахував мікрофоном, аби привернути увагу капітана, глянув на хмари. Як тільки пролунав перший гуркіт грому, він сунув мікрофон в руки помічника і пірнув у мікроавтобус.

У моєму череві також почувся гуркіт, і я згадав, що за всією цією метушнею пропустив ланч. Цього ні в якому разі не слід було робити; я мав підтримувати свої сили. Мій від природи високий рівень метаболізму вимагав постійної уваги: ніякої дієти для Декстера! Але від'їзд цілком залежав від Дебори, а у мене виникло передчуття, що згадка в даний момент про можливий прийом їжі сестра зустрине без захвату. Я знову подивився в її бік. Дебора все ще воркувала з літньою місіс Мединою. Та перестала блювати, зосередившись на риданні.

Я зітхнув і попрямував під дощем до машини. Я не мав нічого проти того, щоб промокнути. Схоже, у мене буде достатньо часу, аби встигнути висохнути.

І часу було справді достатньо, більше ніж 2 години. Я сидів у машині і слухав радіо, і намагався зобразити в уяві, кадр за кадром, як це було б їсти сандвіч *medianoche*: хрускіт скоринки хліба, такого підсмаженого, що він, перш ніж відправитися всередину, злегка дряпав порожнину рота. Потім відчувався присмак гірчиці, за яким пішов заспокійливий смак сиру і трохи присоленого м'яса. Наступний укус обдарував мене чудовим маринованим огірочком. Треба прожувати його гарненько, щоб повністю насолодитися ароматом. Проковтнути. Зробити величезний ковток «Айрон Біър», хоча це зовсім не пиво, а содова. Я зітхнув. Яке блаженство! Я волів би їсти, ніж робити будь-що інше, – за винятком ігор у компанії Темного Мандрівника, звісно. Це справжнє генетичне диво, що я нежирний.

Я був зі своїм третім уявним сандвічем, коли Дебра нарешті підійшла до машини. Вона влізла на водійське сидіння, зачинила двері і просто сиділа там, дивлячись кудись далеко, поза вітровим склом, що було забризкане дощем. І я знав, що це була не найкраща річ, яку я міг сказати, але втриматися вже просто не міг.

– Ти виглядаєш змученою, Деб. Як щодо ланча?

Вона похитала головою, але нічого не вимовила.

– Може, гарного сандвіча? Чи фруктового салату — підійме твій рівень цукру в крові. Ти відчуєш себе набагато краще.

⁷ Кладу десятку (*исп.*)

Тепер вона вже глянула на мене, але це був не той погляд, який би обіцяв ланч в найближчому майбутньому.

– Тому я й хотіла бути копом. – сказала вона.

– Через фруктовий салат?

– Те, що там відбулося... – мовила вона і знову повернулася, аби подивитися кудись через вітрове скло. – Я хочу заарештувати того... того, хто здатний зробити таке із людиною. Я бажаю цього так сильно, що навіть можу відчути смак цього.

– Може, це смак сандвіча, Дебора? Тому що...

Вона вдарила долонями по оправці керма, вдарила сильно. Потім вона зробила це ще раз.

– Нехай воно буде ПРОКЛЯТЕ! Буде на біса ПРОКЛЯТЕ все це!

Я зітхнув. Тепер уже ясно, що стражденний Декстер не отримає свою скоринку хліба. І все тому що Дебора мала якесь божественне прозріння при вигляді живого шматка м'яса. Поза всяким сумнівом, це було жадливо, і світ став би значно краще, позбувшись того, хто все це накоїв. Але яким би жадливим не був вчинок, він зовсім не означав, що ми повинні залишитися без ланчу. Хіба ми не зобов'язані підтримувати сили, щоб зловити цього хлопця? Все ж, це був не найкращий час, аби донести до Дебори цю думку, тому я просто сидів там з нею, дивився як дощ б'є по вітровому склу і уявляв свій сандвіч номер чотири.

* * *

Наступного ранку я лишень вмовився в своїй комірці, як задзвонив телефон.

– Капітан Меттьюз хоче бачити всіх у себе, хто був там учора. – сказала Дебора.

– Доброго ранку, сестричко. У мене все добре, дякую, а в тебе?

– Негайно. – сказала вона і повісила слухавку.

Поліцейський світ складався з рутини, як офіційної, так і неофіційної. Це одна із причин, чому мені подобалась моя робота. Завжди відомо, що відбувається, і доводиться запам'ятовувати менше людських реакцій, щоб відтворити їх у відповідний час. В результаті мене важче було застати зненацька і штовхнути на реакцію, яка могла б поставити під сумнів правомірність мого членства у людській расі.

Наскільки мені відомо, капітан Меттьюз ніколи не викликав до себе «всіх, хто там був», навіть у тих випадках, коли справа отримувала широке громадське розповсюдження. Він особисто справлявся із пресою і з тими, хто стояв вище його по службових сходинках, залишаючи детективів та експертів займатися своєю справою. Така була його політика, і я не бачив жодної причини, нашо було б порушувати такий протокол, навіть маючи на руках настільки незвичайну справу, як ця. Капітан діяв в якомусь поспіху, і йому ледве вистачало часу, щоб схвалити текст прес-реліз.

Але «негайно» як і раніше означало негайно, тому я почалапав по коридору в напрямку кабінету капітана. Його секретар, Гвен, – що була одною з найбільш чітких і організованих жінок, які коли-небудь жили на землі, – сиділа за своїм робочим столом. Вона відрізнялася такою серйозністю і прямолінійністю, що я ніколи не міг встояти перед спокусою злегка подразнити її.

– Гведолін! Чудне видіння сяючої краси! Полети зі мною до моєї кривавої лабораторії! – сказав я, зайшов до кабінету.

Вона хитнула головою в бік дверей вкінці кімнати.

– Вони в конференц-залі. – сказала вона з кам'яним обличчям.

– Невже ти відмовляєшся?

Вона повела головою трохи вправо.

– Оті двері. Вони чекають.

Вони справді чекали. На чолі столу сидів капітан Меттьюз зі стаканчиком кави в руках і з кислєю міною. Навколо столу розсілися Дебора і Доукс, Вінс Масуока, Камілла Фіджі і чотири копа – ті, що в момент нашого прибуття натягували стрічку по периметру будинку жаків. Меттьюз кивнув мені і запитав:

– Це вже всі?

Доукс перестав на секунду обдирати мене поглядом і відповів:

– Парамедики.

Меттьюз похитав головою.

– Вони не наша проблема. З ними поговорять пізніше.

Він прочистив горло і подивився вниз, немов там знаходився текст невидимого сценарію.

– Отже, – вимовив він і ще раз прочистив горло. – Та, ем, вчорашня подія, яка сталася на, ем, Пн-3х. Четвертій Стріт отримала відгук на високому рівні, – він перевів очі догори, і на мить мені здалося, що цей факт справив на нього велике враження. – Дуже високому рівні. З цього випливає, що ви зобов'язані тримати при собі все, що бачили, чули або припустили у зв'язку з даною подією і адресою, де воно мало місце. Ніяких коментарів, як публічних, так і приватних. – Меттьюз глянув на Доукса, той відповів йому кивком, і капітан продовжив: – Отож...

Раптом капітан Меттьюз замовк і насупився, оскільки зрозумів, що ніякого «отож» у нього для нас не було. На щастя для його репутації хорошого оратора, відчинилися двері. Ми всі повернули голови, аби подивитися.

Дверний отвір був заповненим здоровенним чоловіком у чудовому костюмі. Краватки у нього не було, а три верхні гудзики сорочки залишалися розстебнутими. На лівій руці поблискував перстень з діамантом. Кучеряве волосся було виконане у художньому безладі. По виду йому можна було дати років сорок, і час не пощадив його ніс. Праве надбрів'я і брову чоловіка перетинав шрам, а другий шрам тягнувся вниз по вилиці. Але ці шрами здавалися не стільки потворністю, скільки свого роду нагородою і прикрасою. Він з радісною посмішкою обвів нас поглядом порожніх блакитних очей, продовжуючи стирчати на порозі, витримав театральну паузу, а потім, повернувши погляд у торець столу, запитав: – Капітан Меттьюз?

Наш капітан мав достатньо значний розмір і навіть зумів зберегти гарну мускулатуру, але в порівнянні з людиною в дверях він здавався не тільки крихітним, але і жіночним. Як мені здалося, капітан це відчув. Однак він по-чоловічому випнув підборіддя і з гідністю відповів:

– Вірно.

Здоровань підійшов до Меттьюза і простягнув йому руку:

– Радий знайомству, капітане. Я — Кайл Чатскі. Ми говорили по телефону.

Трясучи капітану руку, він оглянув сидячих за столом, і його погляд, перш ніж знову звернутися на капітана, затримався на Деборі. Але вже через пів секунди Чатскі різко повернув голову і його очі зустрілися із Доуксом, лише на мить. Жоден з них нічого не сказав, не моргнув, не простягнув візитну картку, але я не сумнівався, що вони один одного знали. Нічим цього не видавши, Доукс вступився в стіл, а Чатскі знову звернув свою увагу на капітана.

– У вас тут гарний департамент, капітане Меттьюз. Про вас, хлопці, я чув тільки чудові речі.

– Дякую вам... містер Чатскі, – сказав Меттьюз сухо. – Не бажаєте присісти?

Чатскі подарував йому велику, чаруючу посмішку.

– Дякую, я таки присяду, – відповів він, і зайняв вільне місце поруч з Деборою. Вона на нього не глянула, але я, сидючи навпроти, побачив, як рум'янець, почавши підніматися від шиї, залив все її похмуре обличчя.

І в цей момент я почув, як тонкий голос в глибині мозку Декстера, відкашлявшись, поцікавився: «Пробачте на хвилину, але що, чорт забирай, тут відбувається?». Не виключено, що хтось потайки підсипав в мою каву ЛСД, оскільки день почався з того, що я раптом став відчувати себе Декстером в Країні Чудес. З якого дива ми тут зібралися? Хто цей покритий шрамами амбал, що змусив нервувати капітана Меттьюза? Звідки він знає Доукса? І скажіть мені, заради всього святого, світлого і колючого, чому обличчя Дебори налилося настільки невластивому їй рум'янцем?

Я часто опинявся в таких ситуаціях, коли мені здавалося, ніби всі, крім мене самого, встигли прочитати інструкції, в той час як бідолаха Декстер не міг збагнути, як зв'язати А з Б. Це звичайно мало відношення до людських емоцій: чогось, що і так природно має бути зрозуміло всім. Але на жаль, Декстер був іншої природи і ні не відчував, ні не розумів подібних речей. Все що я міг робити, це просто назбирати нашвидкуруч ідеї, які допомогли би мені зрозуміти, які емоції виражати на обличчі, поки я чекав, коли ситуація нарешті прийде до норми.

Я глянув на Вінса Масуоку, – напевно, саме до нього я був найближче з усіх моїх колег, і не лише через те, що ми по черзі приносили пончики. Він також, як мені здавалося, постійно імітував своє життя. Складалося враження, ніби Вінс постійно дивився серіали, щоб навчитися тому, як треба посміхатися і як спілкуватися. Він не був таким талановитим імітатором, як я, та й його результативність ніколи не здавалася переконливою, але я відчував з ним якусь спорідненість душ.

В даний момент Вінс виглядав стривоженим та наляканим і постійно намагався безуспішно проковтнути слину, проте це в нього так і не виходило. Що ж, тут я не знайду підказок.

Камілла Фіджі являла собою уособлення уваги, вона сиділа, увіткнувши погляд у протилежну стіну. Обличчя її було бліде, але на щоках були присутні виражені червоні плями округлої форми.

Дебора, як я вже згадував, зіщулившись на стільці, і здавалася зосередженою на своєму рум'янці.

Чатскі ляснув долонею по столу, оглянув усіх і сказав зі щасливою посмішкою:

– Я хочу подякувати вам за співпрацю в цій справі. Надзвичайно важливо, щоб все зберігалось в таємниці до тих пір, поки не почнуть працювати мої люди.

Капітан Меттьюз знову відкашлявся й вимовив:

– Гм... Я, ем, думаю, ви хочете, щоб ми продовжували стандартні слідчі процедури... опитування свідків і таке інше.

Чатскі повільно похитав головою.

– Абсолютно ні. Я хочу, аби ваші люди негайно вийшли з гри. Я хочу, щоб вся ця справа припинилася, зникла з позиції вашого департаменту, капітане, я хочу, щоб ця справа взагалі ніколи не існувала.

– І що, ВИ перебираєте на себе розслідування? – вимогливо запитала Деб.

Чатскі подивився на неї і його посмішка стала більшою.

– Вірно. – сказав він.

Напевно він би продовжував нескінченно посміхатися, якби не офіцер Коронел, – коп, який сидів на веранді зі старою леді, що плакала і блювала. Він прочистив своє горло і вимовив:

– Так, добре, хвилиночку, щодо цього, – і в його голосі почулася ворожість, яка видала його настільки непомітний до цього акцент. Чатскі повернувся подивився на нього, а

- посмішка так і лишилася на його обличчі. Коронел явно нервував, але достойно витримав задоволений вигляд Чатскі. – Ви намагаєтесь перешкодити нам тут робити свою роботу?
- Ваша робота — це захищати і служити. В даному випадку це означає — захищати інформацію і служити мені.
- Це якесь собаче лайно. – промовив Коронел.
- Не має значення, якого походження це лайно, – сказав Чатскі йому. – Ви все зробіте.
- Хто на біса ви такий, щоб вказувати мені?

Капітан Меттьюз побарабанив по столу пальцями:

- Годі, Коронел. Містер Чатскі прибув із Вашингтона, і я отримав інструкцію надавати йому будь-яку допомогу.

Коронел похитав головою:

- Але він же не із клятого ФБР.

Чатскі просто на все це посміхався. Капітан Меттьюз глибоко вдихнув, аби щось сказати, але Доукс повів свою головою на декілька сантиметрів до Коронелу і сказав йому:

- Стули пельку.

Коронел поглянув на нього і в його очах можна було побачити готовність до бійки.

- Не треба лізти в це лайно, – продовжував Доукс. – Нехай оці люди цим займаються.
- Це неправильно. – сказав Коронел.
- Полиш це.

Коронел хотів було відкрити рота, Доукс підняв брову, і споглядаючи те, що було у очах сержанта, я думаю, що офіцер Коронел вирішив таки полиши це.

Капітан Меттьюз прочистив горло в спробі перебрати контроль над ситуацією у свої руки.

- Ще якісь питання? Гаразд, тоді... містер Чатскі. Якщо є ще щось, що ми можемо зробити..
- Взагалі-то так, капітане, я був би вдячним вам, якби міг позичити одного з ваших детективів для зв'язку з департаментом. Хтось, хто міг би допомогти мені орієнтуватися на місцевості і поставити всі крапки над і, щось таке.

Всі голови навколо хитнулися в сторону Доукса, причому в ідеальному унісоні. Окрім голови Чатскі. Він повернувся до Дебори і сказав:

- Що скажете, детективе?

Глава 9

Я маю визнати, що дещо несподіване завершення наради капітана Меттьюза застало мене зненацька, але принаймні тепер я знав, чому всі вели себе як лабораторні пацюки, кинуті в клітку лева. Ніхто не любить, коли федерали втручаються у справу; єдина радість полягала в тому, щоб якомога сильніше ускладнити їх роботу, коли вони таки це роблять. Але Чатскі був таким важковаговиком, що ми позбулися навіть і цього крихітного задоволення.

Причина почервоніння шкірного покриву Дебори продовжувала залишатися для мене таємницею, проте це не було моєю проблемою. Моя проблема абсолютно несподіваним чином трохи прояснилася. Ви вправі вирішити, що Декстер тупуватий, оскільки не зв'язував всі кінці раніше, проте, коли монета все ж впала, у мене виникло сильне бажання ляснути себе по чолю. Можливо, пиво в будинку Рити викликало в моєму мозку коротке замикання, сильно послабивши розумові здібності.

Але тепер без вагань можна сказати, що візит із Вашингтону зійшов на нас через нікого іншого, як персональної немезиди Декстера, сержанта Доукса. Проходили деякі неясні чутки, що його служба в армії була дещо незвичайною, і тепер я починав у це вірити. Реакцією сержанта Доукса на ту річ на столі неможна було назвати шоком, гнівом, огидою, чи злістю, але дечим більш цікавим: усвідомленням. Прямо на місці він повідомив капітану Меттьюзу, що все це означало, і до кого треба було звертатися. І цей хтось надіслав сюди Чатскі. І виходячи з цього, коли я гадав, що Чатскі і Доукс упізнали один одного, то був правий, оскільки щоби не відбувалося по цій справі, Доукс знав про це, і Чатскі також знав про це, можливо навіть більше, а тепер він прибув сюди, аби зам'яти справу. І якщо Доукс знав щось про подібні справи, то була гарна причина зазирнути в його минуле і використати це проти нього самого, аби зняти таким чином кайдани із нещасного Декстера-В'язня.

Це був ланцюг блискучих висновків на основі холодної логіки; я радісно зустрів відродження свого гігантського розуму, мислено погладивши себе по голові. Хороший хлопчик, Декстер. Розумниця.

Завжди приємно, коли хід подій підказує, що ваша висока оцінка власної особистості іноді виявляється виправданою. Але в даному випадку на кону стояло щось більше, ніж самооцінка Декстера. Якщо Доукс був змушений щось приховувати, я міг опинитися на крок ближчим до того, аби відновити своє заняття.

Лихий Декстер доволі гарний у деяких речах, і частину із них можна було здійснювати публічно. Зокрема, він відмінно вмів користуватися комп'ютером для пошуку інформації. Я розвинув у собі цю здатність, аби бути повністю впевненим у своїх нових друзях типу МакГрегора і Рейкера. Окрім уникання малоприємного помилкового розчленування не тієї людини, я ще любив спілкуватися з подібними типами у віртуальному просторі, щоб підтвердити їх хобі із необачними доказами їх минулого життя до того, як я відправляю своїх «товаришів по іграх» в країну снів. Загалом, комп'ютери та інтернет – прекрасні інструменти для пошуку подібних речей.

Тож якщо Доукс був змушений щось приховувати, гадаю, я міг би до цього докопатися або щонайменше зачепитися за тонку нитку, яку стану розмотувати до тих пір, поки темне минуле сержанта не почне виповзати на світ. А знаючи Доукса, як знав його я, у мене були всі причини вважати, що це буде доволі гнітючим і Декстеронагадуючим. А коли я дізнаюся це дещо... Напевно, я виглядаю наївним, вважаючи, ніби зумію використовувати гіпотетичну інформацію, щоб змусити його злізти з моєї шиї, але шанси – і непогані – у мене були. Ні, я, звичайно, не зіткнуся з ним обличчям до обличчя і не вимагатиму, аби він припинив, а якщо він цього не зробить, то... Пряма конфронтація з Доуксом була б з мого боку не найрозумнішим кроком. Крім того, це тхнуло шантажем, до якого я ставлюся різко негативно. Проте інформація – це сила, і я безумовно зміг би знайти спосіб використати те, що знайду: наприклад, дати Доукс подумати над чимось, що б не включало стеження за Декстером і згортанням його Хрестового походу в ім'я Порядності. А людина, яка розуміє, що на ньому горять штани, має доволі мало часу, аби нервувати за те, у кого ж опинилася коробка з сірниками.

Я радісно пройшов по коридору від офісу капітана, повертаючи назад до мого кабінету в лабораторії речових доказів, аби приступити до роботи.

Через кілька годин я мав вже майже все, що мені і було потрібно. Досьє сержанта Доукса на диво містило малу кількість подробиць. І декілька з них змусило мене залишитися із роззявленим ротом: у Доукса було ім'я! Альберт – чи хтось його так називав хоча б колись? Не думаю. А я-то думав, що його ім'я Сержант. Та й місце народження у нього було: у Вайкросі, Джорджія. Де ж кінець цим чудесам? Було ще, навіть краще; до того, як він прийшов у департамент, сержант Доукс був.. сержантом Доуксом! В армії. Більше того – в армійському спецназі. Уявивши Доукса в компанії лихих зелених беретів,

маршируючими поряд з Джоном Вейном, я не зміг придумати нічого розумнішого, ніж як взятися наспівувати військовий марш.

Було перераховано декілька похвал і медалей, але я не знайшов ніяких посилань на проявлення героїзму, за які він би міг їх заробити. Все ж, дізнавшись про цю людину, я почав відчувати себе більш патріотично. Значна частина досьє практично не вмішувала у собі будь-яких деталей. Єдина річ, яка вирізнялася між іншими – це відрізок служби у вісімнадцять місяців, названий «спеціальним завданням». Доукс служив в якості військового радника в Ель-Сальвадорі; повернувшись додому, він пропрацював шість місяців в Пентагоні, а потім, вийшовши у відставку, ошчасливив своєю появою наше благословенне місто. Поліцейський департамент Маямі, страшно зрадівши появі прикрашеного нагородами ветерана, відразу запропонував йому вельми вигідний контракт.

Значить, Ель-Сальвадор... Не будучи фанатом історії, я все ж пригадав, що події в цій країні були схожими на фільм жахів. Тоді на Брікелл Авеню проходили марші протесту. Я не пам'ятав їх причин, але це можна було без зусиль з'ясувати. Я знову запустив комп'ютер, вийшов в онлайн і, великий Боже, отримав те, що хотів. Ель-Сальвадор в часи Доукса являв собою цирк із трьома аренами, на яких постійно гвалтували, катували, знущалися, вбивали і обзивали один одного непристойними словами. Чому ніхто не здогадався запросити в цей благословенний край мене?

Я отримав купу інформації, розміщеної на сайтах правозахисних груп. Вони дуже голосно, майже верескливо, повідомляли про те, що там відбувалося. Все ж, з галасливих протестів нічого не вийшло. В кінці кінців, це ж були лише правозахисники. Мабуть, це дуже розчарує: навіть у РЕТА⁸ добиваються кращих результатів. Ці ж бідолахи проводили розслідування, публікували результати, що розповідають про згвалтування, електроди та інші знаряддя тортур, як залізні стрижні в задньому проході, і супроводжували свої дослідження фотографіями, діаграмами та списками нелюдських монстрів, які приносили страждання широким людським масам.

У підсумку нелюдські монстри благополучно переселилися на південь Франції, в той час коли решта світу бойкотувала ресторани за погане поводження з курчатами.

Це вселяло в мене надію. Якщо мене коли-небудь схоплять, може я просто почну протестувати проти виробництва молочних продуктів і вони мене відпустять.

Імена та історичні реалії Ель-Сальвадора мало що мені говорили. Так само як і назви організацій. Судячи з усього, події в Сальвадорі перетворилися на бійку «всіх проти всіх», і хороших хлопців там просто не залишилося, лише кілька зграй поганих чоловіч'як билися між собою, а простий люд опинився між двох вогнів. Сполучені Штати потайки підтримували одну із зграй, незважаючи на те, що вона, подібно іншим бандам, горіла бажанням стерти будь-яку людину в порошок. І саме ця згряя привернула мою увагу. Сталося щось таке, що звернуло хід подій на її користь. Виникла якась страшна обставина, про суть якої ніхто не говорив, але вона змушувала людей із ностальгією згадувати про залізні стрижні в задньому проході.

Чим би не був викликаний страх, але час його виникнення збігався із відрядженням сержанта Доукса до Ель-Сальвадору.

Я відкинувся на спинку свого похилого обертового крісла. Так-так-так, подумав я. Який же цікавий збіг. Приблизно одночасно в Сальвадорі сталися три події: туди прибув сержант Доукс, там з'явився якийсь новий страшний вид катування, і Сполучені Штати проявили таємну любов до одного з угруповань. Яких-небудь доказів того, що три явища

⁸ People for the Ethical Treatment of Animals — організація, що веде боротьбу за права тварин (англ.)

між собою були пов'язані, природно, не існувало, але я не сумнівався, що всі вони – три горошини в одному стручку. Мою впевненість підтверджувало й те, що двадцять з гаком років опісля ці горошини влаштували зворушливу зустріч у Маямі. Я говорю про сержанта Доукса, Чатскі і про того, хто змайстрував ту штуку на столі. Мені стало здаватися, що таблиця А нарешті зможе знайти своє місце в діаграмі Б.

Я відшукав свою крихітну струну. І якби я зміг відшукати спосіб, аби гарненько натягнути її...

Ку-ку, Альберт.

* * *

Звісно, мати інформацію на руках це одна річ. А знати, що вона означає і як її використовувати – історія зовсім інша. Та й все, що я знав це те, що Доукс був там, коли відбувалися всі погані речі. Він напевно не робив усе сам, і у будь-якому випадку вони були санкціонованими державою. Утаємничено тобто, що змушує мене в черговий раз запитати: яким чином це стало всім відомо?

З іншого боку, безумовно десь там існував хтось, хто все ж хотів притримати ситуацію у тиші. І на даний момент, цього когось репрезентував Чатскі, якому тепер у компаньйони приставили мою любу сестру Дебору. Якщо би я міг отримати з її боку допомогу, я був би здатним витягнути із Чатскі декілька деталей. Що вийде опісля – тоді і подивимось, але розпочинати можна було прямо зараз.

Все це звучало занадто просто, і, звісно, так воно й було. Я негайно подзвонив Деборі і вийшов на її автовідповідач. Я спробував її мобільний, але опинився у такому ж положенні. На протязі решти дня Деб «була поза офісом, будь-ласка залиште повідомлення». Коли ж я набрав її домашній номер того ж вечора – те саме. А поклавши слухавку і виглянувши із вікна своєї квартири – сержант Доукс стояв припаркованим у своєму найулюбленішому місці через вулицю.

Півмісяць вийшов з-за розтріпаної хмари і пробурмотів мені, але все це було даремно. Як би я не хотів вислизнути з квартири, аби розпочати пригоду на ім'я «Рейкер» – я не міг; не з цим жахливим каштановим Taurus, припаркованим прямо під носом, неначе придбана по знижці совість. Я відвернувся, шукаючи щось, що можна було б вдарити. Ось був вечір п'ятниці, а мене зупиняли від того, аби вийти і пробродити крізь тіні з Темним Мандрівником.. та ще й тепер на додачу я не міг додзвонитися своїй сестрі. Яким же жахливим може бути життя.

Я проходжав по своїй квартирі на протязі деякого часу, але дійшов лише до того, що покалічив великий палець на нозі. Я ще двічі подзвонив Деборі, і двічі її не було вдома. Я ще раз виглянув із вікна. Місяць трохи зсунувся в бік; Доукс – ні на дюйм.

Ну, добренько тоді. Повертаємось до плану Б.

Через півгодини я сидів на дивані Рити з бляшанкою пива в руці. Доукс прослідкував за мною, і я міг безпомилково припустити, що він розмістився через вулицю в своїй машинці. Я сподівався, що йому було все це приємно так само як і мені, що, якщо чесно, зводилось до критичної позначки. Чи оце і є ознака людяності? Чи справді люди настільки дріб'язкові і безмозкі, що з нетерпінням чекають п'ятниці тільки заради того, щоб, звільнившись від монотонного рабства, провести вечір перед телевізором з бляшанкою пива в руках? Це запаморочливо нудно, але, до свого жаху, я раптом виявив, що починав звикати

Проклинаю тебе, Доукс! Ти зводиш мене до нормальності!

– Агов, містере, – сказала Рита, плюхнувшись біля мене на диван і згорнула свої ноги під себе. – Чому такий мовчазний?

– Я думаю, що я забагато працюю, – відповів я їй. – І замало цим насолоджуюсь.

Вона затихла на момент, а потім сказала:

– Це через те з тим хлопцем, якого довелося відпустити, чи не так? Того хлопця, який... Він убивав дітей?

– Це одна із причин. Я не люблю незавершених справ.

Рита кивнула, майже так, як ніби зрозуміла, про що саме я говорив.

– Це дуже... Я хочу сказати, що бачу, як це тривожить тебе. Може тобі слід... не знаю. Що ти зазвичай робиш, аби розслабитись?

Сказати їй, що я роблю, аби розслабитись, звісно, було би смішно, але, мабуть, це все ж таки не було найкращою ідеєю. Тому натомість я промовив:

– Ну, я люблю вивести свій катер. Порибалити.

І тихий, дуже м'який голосок позаду мене промовив: «Я теж». Лише моя сталева, тренувана нервова система не дозволила мені розбити череп об стельовий вентилятор. До мене було практично неможливо підкрастися непоміченим, але зараз я і поняття не мав, що в кімнаті знаходився ще хтось. Я обернувся і побачив Коді, хлопчина дивився на мене своїми великими, немигаючими очима.

– Ти теж?, – сказав я. – Любиш рибалити?

Він кивнув; два слова за один раз були для нього майже денним лімітом.

– Ну, тоді, – вимовив я. – Думаю все вирішено. Як щодо завтрашнього ранку?

– О, – сказала Рита. – Я не думаю.. я маю на увазі, він не... Ти не мусиш, Декстере.

Коді подивився на мене. Звісно ж він нічого не вимовив, але це й не було потрібно. Все було в його очах.

– Рито, – сказав я. – Іноді хлопцям треба час, аби побути наодинці від дівчат. Коді і я підемо рибалити вранці. Дуже рано-вранці.

– Чому? – запитав мене Коді.

– Я не знаю чому. Але рибу йдуть ловити дуже рано, тож і ми так зробимо.

Коді кивнув, поглянув на свою маму, а потім розвернувся і пішов у коридор.

– Справді, Декстер, – сказала Рита. – Ти не мусиш цього робити.

І, звісно ж, я знав, що не мусив. Але чому ж ні? Це напевно не завдасть мені прямо таки фізичного болю. Крім того, буде дуже приємно поїхати звідси на декілька годин. Особливо від Доукса. І все таки, знову ж: я не знаю чому так сталося, але діти насправді були важливими для мене. Я не впадав в ейфорію від навчання їзди на велосипеді, але якщо дивитися загально, діти для мене були більш цікавими, ніж їх батьки.

* * *

Наступного ранку, як тільки зішло сонце, Коді і я уже повільно виходили з каналу біля мого будинку на сімнадцяти футовому катері «Вейлер». Коді мав на собі блакитно-жовтий рятувальний жилет і спокійно сидів на переносному холодильнику. Він дещо сутулювався і

здавалося, що його голова була втягнута в жилет, надаючи йому повну схожість із яскравою, кольоровою черепахою.

Всередині холодильника знаходились содова і ланч Рити, який вона зробила для нас: легка закуска для десяти чи дванадцяти людей. Я прихопив із собою заморожених креветок для наживи, оскільки це була перша риболовля Коді і я не знав як він міг зреагувати на гострий металевий гачок, що встромлюється у живу жертву. Мені б це звісно сподобалось – чим живіше, тим краще! – але, напевно, не варто очікувати таких же витончених смаків від дитини.

Ми вийшли з каналу до затоки Біскейн, я попрямував до мису Флорида, тримаючи курс на канал, що проходив поряд із маяком. Коді нічого не говорив поки ми не опинилися біля Стілсвіллю, – дивної колекції будинків, які були споруджені на палях посередині протоки. Коді потягнув мене за рукав. Я нагнувся вниз до нього, аби розчутити за ревом мотору і вітру.

– Будинки.

– Так, – прокричав я. – Іноді в них навіть водяться люди.

Коді стежив за тим, як повз нас пропливали будинки, а коли вони почали зникати, знову сів на холодильник. Він в останній раз озирнувся і подивився на споруди, які вже майже повністю розчинилися вдалині. Після цього він сидів не рухаючись до тих пір, поки ми не дійшли до Фауей Рок. Залишивши двигун працювати на холостому ході, я кинув носовий якір і, дочекавшись, коли він гарненько закріпиться, вимкнув мотор.

– Ну що ж, Коді, – сказав я. – Прийшов час повбивати декількох рибок.

Він посміхнувся: дуже рідке явище.

– Гаразд.

Хлопчик дивився на мене, не моргаючи, коли я показував йому як надягати наживу на гачок. Після цього він спробував зробити це самостійно; дуже повільно і обережно він проштовхував гачок, аж поки той не показався з іншого боку. Він поглянув на гачок, потім на мене. Я кивнув і він перевів погляд на наживу, доторкнувшись до того місця, де гачок пробив панцир.

– Добре, – сказав я. – Тепер кинь у воду.

Він подивився на мене.

– Там водиться риба. – пояснив я.

Коді кивнув, направив свою вудку за борт катера і натиснув кнопку пуску на катушці спінінга «Зебко», щоб опустити наживку у воду. Я теж закинув гачок із наживкою, і ми сіли чекати, повільно погойдуючись на хвилях.

Я спостерігав за Коді, який повністю сконцентрувався на ловлі. Ймовірно, це було результатом поєднання води і маленького хлопчика, але я не міг не подумати про Рейкера. Незважаючи на те, що я не зумів як слід вивчити його, все ж допускав, що він таки був винним. Як міг вчинити Рейкер, дізнавшись про смерть МакГрегора? Швидше за все вдарився б у паніку і спробував зникнути... та тим не менш, чим більше я про це розмірковував, тим більше питань у мене виникало. Люди не схильні відмовлятися від усього свого минулого життя і починати щось заново. Мабуть, якийсь час він вів себе обережно. І якщо так, то я міг присвятити трохи часу новому члену свого ексклюзивного списку світських знайомств – тому, хто був творцем Виючого Овоча на Пн-3х. Четвертій Стріт. Може здатися, що це змахує на заголовок одного з оповідань про Шерлока Холмса,

але моє розслідування від цього не ставало менше терміновим і важливим. Коли-небудь, як-небудь я мусив...

– Ти будеш моїм татом? – запитав Коді раптово.

На щастя, в моєму роті нічого не було, тому я не подавився, але на мить я таки відчув як ніби в горлі у мене щось застрягло; щось розміром з індичку на День подяки. Коли я таки зміг дихати, мені вдалося пробурмотіти:

– Чому ти питаєш?

Він все ще дивився на свою вудку.

– Мама каже може.

– Справді? – сказав я, а він кивнув, не підводячи очей.

Моя голова завертілась. Що Рита собі думала? Я був таким зайнятим роботою у тараненні свого маскування прямо у горлянку Доукса, що ніколи й не думав про те, що відбувається у Ритеній голові. Схоже, я мав би таки це зробити. Чи могла вона насправді думати, що, що.. оо, це просто немислимо! Проте, я думаю, що це мало сенс, враховуючи те, що мова йшла про людську істоту. На щастя, я нею не був, тому мені-то ця думка здавалося повністю абсурдною. Мама каже може? Може я буду Кодіним батьком? Значить, еє...

– Ну. – сказав я, що уже було чудовим початком розмови, враховуючи, що я не мав жодної уяви, що казати опісля. Але мені повезло: як тільки до мене дійшло, що нічого зв'язного не вилетить із мого рота, вудка Коді стрімко засіпалась.

– Ти впіймав рибу! – вигукнув я, і на наступні декілька хвилин Коді був зайнятим тим, що намагався утримати свою катушку на вудці. Рибина кілька разів різко металася в сторону, робила зигзаги вправо, вліво, під катер, а потім брала курс прямо на горизонт. Але потрохи, незважаючи на декілька втеч від катеру, Коді зумів підвести рибу ближче. Я показав йому, як тримати кінець вудки вище, змотувати волосінь і підводити рибину до того місця, де я міг би схопити її руками і кинути в катер. Коді з цікавістю спостерігав, як вона плюхнулась на палубу, почала звиватися, б'ючи по дошках роздвоєним, схожим на вилку хвостом.

– Блакитний каранг, – сказав я. – Дуже сильна риба.

Я нахилився, аби зняти її з гачка, але вона виривалася занадто сильно, тому я так і не зміг її схопити. З рота риби почала стікати кров на мою чистісіньку палубу, що трохи мене засмучувало.

– Фу, – сказав я. – Думаю, вона проковтнула гачок. Нам доведеться її розрізати.

Я дістав свій обробний ніж із чорного пластикового чохла і поклав його на палубу.

– Буде багато крові. – попередив я Коді.

Мені не подобалась кров і я не хотів бачити її на своєму катері, навіть якщо це була кров риби. Я зробив два кроки, аби відкрити шафку, і дістав старий рушник, який тримав для чисток.

– Ха. – почув я з-за спини м'який голос. Я повернувся.

Коді взяв ножа і встромив його у рибу, споглядаючи як та намагалася відповзти від леза, а потім ще раз обережно встромив його. На другий раз він вдарив глибше, прицілюючись у зябра, і на палубу ринув потік крові.

– Коді. – вимовив я.

Він поглянув на мене, і диво з чудес, він посміхнувся.

– Мені подобається рибалити. – сказав хлопчик.

Глава 10

Станом на ранок понеділка я все ще не міг зв'язатися із Деборою. Я дзвонив постійно, і хоча настільки добре запам'ятав мелодію в трубці, що навіть почав її наспівувати, Деб не відповідала. І це дуже діяло мені на нерви; у мене нарешті з'явилася можливість вирватися із петлі, яку накинув на мене Доукс, а для реалізації цього я не просунувся далі свого телефону. Це так жахливо, коли тобі доводиться залежати від когось.

Але в число моїх бойскаутських чеснот також входили наполегливість і терплячість. Я лишив джужини повідомлень, і таке позитивне налаштування на ситуацію, схоже, таки зробило свою роботу, бо я нарешті отримав відповідь.

Я усівся за своїм робочим столом, аби завершити доповідь про подвійне вбивство, нічого захоплюючого. Єдине знаряддя вбивства, – напевно мачете, – і декілька моментів тваринної нестриманості. Перші рани були нанесені, коли обидві жертви знаходились у ліжку, де їх напевно застали *in flagrante delicto*⁹. Чоловікові вдалося підняти одну руку, але він зробив це трошки запізно, аби врятувати свою ший. Жінка змогла дістатися дверей, перш ніж отримала удар у верхній відділ хребта, залишивши віяло кривавих бризок поряд із дверною коробкою. Звичайнісінькі речі, які й складають значну частину моєї роботи, хоч і вкрай неприємні. В двох людських істотах міститься дуже багато крові, і коли хтось наміряється всю її випустити, то це створює навколо жахливу і непривабливу картину, яку я особисто вважаю глибиною образливою. Упорядковуючи і аналізуючи цю картину, я відчуваю себе набагато краще, та й інколи моя робота може приносити задоволення.

Проте саме ця картина виявилась повним безладом. Я виявив бризки на стельовому вентиляторі, які опинилися там, напевно, з мачете, яким убивця змахував між двома ударами. І оскільки вентилятор був увімкнутим, краплі крові опинилися у всіх кутках кімнати.

Це був клопіткий день для Декстера. Я намагався красиво завершити абзац звіту, аби донести що все відбулося, як ми любимо казати, в «пориві пристрасті», коли задзвонив телефон.

– Привіт, Декс. – промовив голос, який звучав таким розслабленим, навіть сонним, що мені не відразу вдалося зрозуміти, що то була Дебра.

– Що ж. Чутки про твою смерть виявились дутими.

Вона засміялася, і знову ж таки, голос був таким м'яким і зовсім не схожим на її звичайне безкомпромісне пирхання.

– Еге, – сказала вона. – Я жива. Але Кайл тримав мене дуже зайнятою.

– Нагадай йому про трудове законодавство, сестричко. Навіть сержанти мають відпочивати.

– Мм, не знаю, щодо цього, – вимовила вона. – Я відчуваю себе добре і без цього. – і вона видала горловий, двохскладовий смішок, який став такою ж дивиною як і те, що Деб попросила б мене показати їй найкращий метод вилучання у живої людини кісток.

⁹ В палкому злочині (лат.)

Я спробував згадати, коли востаннє чув від Деб, що вона відчуває себе доволі добре і при цьому звучала так, що цьому можна було справді повірити. На думку нічого не спало.
– Ти звучиш дуже несхоже на себе, Дебра. Що ж це на тебе найшло?

На цей раз сміх пролунав довше, але так само радісно.

– Нічого такого, – сказала вона і знову засміялася. – У будь-якому разі, щось сталося?

– О, абсолютно нічого, – сказав я з безневинністю, що прямо квітнула на моєму язичку. – Моя єдина сестра пропала на цілі дні і ночі, не сказавши ні слова, а потім вона з'явилася і почала звучати неначе вискочила із Сержантів Степфордів¹⁰. Тому, проявляючи природну цікавість, я просто хотів би знати, що в біса відбувається, ось і все.

– Ох чорт. Я вельми зворушена. Це майже як мати справжнього людського брата.

– Давай сподіватися, що далі ніж майже не зайде

– Як ти дивишся на те, аби зібратися разом на ланч?

– Я вже відчуваю себе зголоднілим, – сказав я. – «Релампаго»?

– Мм, ні. А якщо в «Азул»?

У виборі ресторану було стільки ж сенсу, скільки і в усій її поведінці цього ранку – тобто взагалі ніякого. Дебора, якщо можна так висловитися, була серед їдців «синім комірцем», а «Азул» був закладом, де приймали їжу члени королівської сім'ї Саудівської Аравії, коли опинялися в нашому місті. Схоже, її перетворення на прибульця тепер було повністю завершеним.

– Що за питання, Деб, Азул. Я лише піду продам свою машину, щоб заплатити за їжу і ми з тобою там зустрінемося.

– В годину дня, – сказала вона. – І не думай про гроші. Кайл візьме на себе рахунок.

Вона повісила слухавку.

Я не прямо аж таки сказав «АГА!», але деяке світло таки пролилося.

Кайл заплатить, чи не так? Ну й ну. У тому числі і за ланч в «Азулі».

Якщо дешево-глянсовий район Маямі, іменований Саут Біч, був створений для невпевнених, спраглих підтвердження своєї слави знаменитостей, то «Азул» призначений для тих, хто вважає весь цей гламур просто сміхотворним. Якщо маленькі кафе, які тіснилися в Саут Біч, билися за відвідувачів за допомогою верескливого, галасливого, дешевого і яскравого несмаку, то «Азул» у порівнянні з ними був настільки скромним, що навіть виникало питання: чи бачили його власники хоча б одну серію телевізійної епопеї «Поліція моралі Маямі»?

Я залишив свій автомобіль на вимощеному бруківкою майданчику перед входом у ресторан на примусове піклування хлопця, який займався паркуванням. Я любив свою машину, проте повинен зізнатися, що вона істотно програвала в порівнянні з дорогими Ferraris і Rolls-Royces. Проте хлопець у лівреї не відмовився запаркувати для мене машину, хоча повинен був розуміти, що його зусилля не принесуть тих чайових, які він звик отримувати. Я гадаю, моя сорочка для боулінгу і штани кольору хакі натякнули йому, що перед ним тип, який не має для нього жодної облигації чи крюгерранду¹¹.

У самому ресторані панувала прохолодна напівтемрява, і було настільки тихо, що ви напевно почули б звук від падіння на підлогу вашої чорної карти American Express. Дальня стіна була суцільним тонованим склом із ведучою до тераси дверима. Там я і

¹⁰ Натяк на сатиричний роман Іри Левін 1972 року «Степфордські дружини» (лат.)

¹¹ Південноамериканська золота монета

знайшов Дебору. Сестра сиділа за маленьким кутовим столиком і дивилася на воду. Місце навпроти неї займав Кайл Чатскі, який і візьме на себе рахунок. Він був у дорогущих сонцезахисних окулярах, з чого я зробив висновок, що Кайл дійсно сплатить рахунок. Як тільки я наблизився до столу, буквально із нізвідки матеріалізувався офіціант і посунув для мене стілець, явно заважкий для тих, хто не міг дозволити собі регулярно харчуватися в даному закладі.

— Привіт, приятелю, — сказав Кайл, коли я сідав. Він протягнув мені руку через стіл. І оскільки він, схоже, справді вважав мене своїм новим найкращим другом, я нахилився і потиснув йому руку. — Як там із кривавими бризками?

— Завжди вистачає задля роботи, — сказав я. — А як наш таємничий гість із Вашингтону?

— Як ніколи добре, — сказав Чатскі. Він утримував мою руку дещо довше, ніж варто було. Я глянув на його руку: кісточки пальців були збільшеними, немов він проводив забагато часу в спарінгах із бетонною стіною. Він лягнув лівою долонею по столу, і я побачив його перстень на мизинці. Він здавався якимось дещо жіночним, виглядав майже як обручка. Коли Чатскі нарешті відпустив мою руку, то посміхнувся і повернув голову в сторону Дебори, хоча його дорогущі сонцезахисні окуляри не давали зрозуміти чи він хотів полюбуватися моєю сестрою, чи просто розминав шию.

Дебра посміхнулася йому у відповідь.

— Декстер турбувався за мене.

— Хей, — сказав Чатскі. — Нащо ж тоді брати існують?

Деб глянула на мене.

— Іноді і я себе про це питаю. — сказала вона.

— Ти з знаєш, Деб, я просто приглядаю за твоїм тилом. — сказав я.

Кайл усміхнувся.

— Чудово. Тоді я буду приглядати за фронтом. — сказав він, і вони обоє засміялися. Деб потягнулася через стіл і взяла Кайла за руку.

— Всі ці гормони і цілковите щастя змушують мої зуби скрипіти. — втрутився я. — Краще скажіть мені, хто-небудь буде намагатися зловити того нелюдського монстра, чи ми будемо просто тут сидіти склавши руки і трагічно каламбурити?

Кайл повернув голову до мене і підняв бровами.

— А чому тебе це непокоїть?

— У Декстера цікавість до нелюдських монстрів, — пояснила Деб. — Щось на зразок хобі.

— Хобі, — вимовив Кайл, не відводячи від мене своїх сонцезахисних окулярів. Мабуть, це мало мене якимось чином залакати, але виходячи з того, що мені було відомо, він міг би взагалі закрити очі. Загалом, я примудрився не затремтїти.

— Декстер любить складати психологічні портрети злочинців. — сказала Дебра.

Кайл сидів нерухомо, і я почав гадати, чи не заснув він там за своїми темними лінзами.

— Хах, — промовив він. — Що ж, що ти думаєш про цього хлопця, Декстере?

— О, поки лише базис. Це людина з прекрасною медичною освітою і великим досвідом у секретних операціях, у якій поїхав дах і він вирішив виступити із заявою; щось пов'язане із Центральною Америкою. Швидше за все він це повторить, але не тому, що відчуває себе зобов'язаним, а щоб домогтися максимального результату. Тому його не можна вважати звичайним серійним... У чому справа? — запитав я.

Кайл, втративши свою благодушну посмішку, випрямив спину і міцно стиснув кулаки.

— Що ти маєш на увазі — *Центральна Америка*?

Я був доволі впевненим, що ми обоє прекрасно знали, що я маю на увазі під Центральною Америкою, але, гадаю, натякнути на Ель-Сальвадор було вже перебором. Назвавши країну, я втратив би образ аналітика-любителя, для якого складання психологічного портрета було не більше ніж хобі. Я з'явився в «Азул» головним чином для того, щоб з'ясувати якомога більше про Доукса, і якщо почати із такого розкриття.. то, мушу визнати, виглядало це занадто очевидним. Все ж моя стратегія спрацювала.

– О, – промовив я. – Невже я помилився?

Всі ці роки практики імітування людських експресій прекрасно мені тоді й відплатили, коли я якраз надягнув на себе маску невинної цікавості.

Кайл очевидно не міг вирішити, чи це було так. Він трохи пограв своїми жовнами і розтиснув кулаки.

– Мені варто було тебе попередити, – сказала Дебра. – Він в цьому дуже гарний.

Чатскі випустив свій великий видих повітря і похитав головою.

– Та-ак, – сказав він. З видимими зусиллями він повернув на себе свою посмішку. – Досить граній, приятелю. Як ти до цього всього дійшов?

– О, я не знаю, – скромно вимовив я. – Це просто здалося очевидним. Найважча частина, це зрозуміти, як до цього причетний сержант Доукс.

– Ісусе! – сказав він і знову стиснув кулаки.

Дебора подивилася на мене і засміялася, – не зовсім тим сміхом, яким вона реагувала на Кайла, але все ж приємно знати, що вона могла згадати, що іноді ми перебували в одній команді.

– Я ж казала, він гарний! – сказала вона.

– Ісусе! – повторив Кайл. Він несвідомо почав рухати своїм вказівним пальцем, як ніби нажимаючи на невидимий спусковий гачок, а потім повернув свої сонцезахисні окуляри в сторону Дебри. – Ти права щодо цього, – і повернув голову назад до мене. Він витріщався на мене деяку мить, – можливо, щоб побачити, чи я ось-ось кинуся навтьоки до дверей, або ж заговорю по-арабськи, – а потім кивнув. – Що із сержантом Доуксом?

– Ти ж не намагаєшся втопити сержанта Доукса в лайні, правда? – запитала мене Деб.

– В конференц-залі капітана Метьюза, – почав я. – коли Кайл побачив Доукса вперше, був момент, коли мені здалося, що вони впізнали один одного.

– Я цього не помітила. – сказала Деб і насупилась.

– Ти була зайнята червонінням, – промовив я, а у неї знову виступив рум'янець, який видався мені вже якимось занадто нав'язливим. – Крім того, саме Доукс був тим, хто знав, кому треба дзвонити, коли побачив місце злочину.

– Доукс знає про такі речі, – визнав Чатскі. – З його служби в армії.

– Про які речі? – запитав я

Чатскі дивився на мене довгий час, або принаймні так робили його окуляри. Він постукував по столу пальцем, і сонце виблискувало у великому діаманті його персня. Коли Чатскі нарешті заговорив, мені здалося, що температура за нашим столом впала щонайменше на десять градусів.

– Приятелю, – вимовив він. – Я не хочу завдавати тобі неприємностей, але ти повинен залишити цю справу. Відійти в сторону. Знайди собі інше хобі. Якщо ти цього не зробиш, то опинишся в лайні, і тебе зіллють в унітаз.

Перш ніж я встиг придумати якусь блискучу відповідь, біля ліктя Кайла матеріалізувався офіціант. Темні окуляри Чатські продовжували дивитися на мене. Потім він передав меню офіціанту і сказав:

– А буйабес¹² тут справді чудовий.

* * *

Дебора зникла до кінця тижня, що негативно позначилося на моїй самооцінці, оскільки, як не жахливо це визнавати, без її допомоги я опинився в глухому куті. Я ніяк не міг вигадати план, за допомогою якого можна було б відправити Доукса в стічну каналу. Сержант постійно знаходився поруч; він стирчав у машині під деревом навпроти мого будинку і слідував за мною до будинку Рити. Мій колись гордий розум ловив себе за хвіст, але не міг схопити нічого, крім повітря.

Я відчував, як Темний Мандрівник сердився, пхикав і намагався вибратися, щоб сісти за кермо, але Доукс продовжував витріщатися на мене з-за вітрового скла, і мені не залишалося нічого, окрім як тягнутися за черговою бляшанкою пива. Я дуже довго і наполегливо працював над створенням образу маленької людини, і в мене не було ні найменшого бажання руйнувати цей імідж. Ми з Мандрівником могли ще трохи почекати. Гаррі привчив мене до дисципліни, яка тепер повинна була мені допомогти дожити до більш щасливих днів.

– Терпіння, – говорив Гаррі і робив паузу, аби відкашлятися у паперову серветку. – Бути терплячим важливіше, ніж бути розумним, Дексе. Ти вже доволі розумний.

– Дякую, – казав я. Насправді я просто був ввічливим, оскільки мені було доволі некомфортно сидіти там, в палаті Гаррі у лікарні. Запах ліків і дезінфікуючих засобів, та сечі з супроводженням атмосфери пригнічених страждань і клінічної смерті породили в мені бажання опинитися в будь-якому іншому місці. Звісно, будучи юним недосвідченим монстром, я ніколи не задавався питанням: чи не бажав того ж і Гаррі?

– А в твоєму випадку ти повинен бути особливо терплячим, оскільки з часом почнеш вважати, що ти занадто розумний, і можеш лишатися безкарним, – продовжив він. – Але в тебе не вийде. Цього не зможе ніхто. – Гаррі знову взяв паузу, щоб відкашлятися. Цього разу він кашляв довше і сильніше.

Спостерігати його отаким: непереможного суперкопа Гаррі тремтячим, з розпашілим обличчям і очима, що сльозились від напруги, було нестерпно. Його вигляд змусив мене відвести очі. Коли я знову перевів на нього погляд, він уже уважно дивився на мене.

– Я знаю тебе, Декстер. Знаю краще, ніж ти сам знаєш себе, – і в це легко було повірити, поки він не додав: – У глибині душі ти хороший хлопець.

– Ні, я не такий. – заперечив я, думаючи про ті чудові речі, які мені поки що не дозволяли робити; та й навіть просте роздумування про подібні речі виключало всякі асоціації з хорошою людиною. Крім того, більшість інших подібних до мене хлопців, – прищавих, з бунтівними гормонами, – яких називали хорошими, були схожими на мене не більше, ніж орангутанг. Але Гаррі моїх заперечень все одно не почув би.

– Такий, – сказав він. – Ти маєш вірити, що ти є таким. Твоє серце, Декс, в основному знаходиться на правильному місці, – заявив він і зайшовся у воістину епічному нападі кашлю. Напад, як мені здалося, тривав кілька хвилин, після чого Гаррі в знеможі відкинувся на подушку. Він закрив очі, а коли відкрив, вони знову стали сталевими очима справжнього Гаррі, які здавалися особливо ясними на тлі блілого позеленішого обличчя. – Терпіння, – вимовив мій батько, і, незважаючи на нестерпний біль і безмірну

¹² Рибний суп із французької кухні (фр.)

слабкість, яку він повинен був відчувати, слово прозвучало сильно. – Тебе, Декстер, чекає довгий шлях, а у мене залишилося зовсім небагато часу.

– Так, я знаю. – сказав я. Він закрив очі.

– Ось саме це я і маю на увазі. Ти мав би сказати: «Не турбуйся, у тебе багато часу».

– Але це ж не так. – відповів я, не будучи впевненим, куди це вело.

– Не так. Але люди прикидаються. Аби я відчував себе краще.

– Ти відчував би себе краще?

– Ні, – сказав він і знову відкрив очі. – Проте поведінку людей не можна пояснити чистою логікою. Ти повинен бути терплячим, спостерігати і вчитися. Інакше тобі не викрутиться. Тебе спіймають... Половину моєї спадщини, – він закрив очі, і я вловив в його голосі напругу.

– Твоя сестра стане хорошим копом. Ти... – він посміхнувся повільно і трохи сумно. – Ти ж будеш чимось іншим. Уособленням істинної справедливості. Але це станеться тільки в тому випадку, якщо ти зможеш терпіти. Якщо відповідний момент не настав, Декстере, чекай, коли він настане.

Для вісімнадцятирічного учня-чудовиська все це було перебором. Я лиш хотів, щоб та річ, що сиділа в мені, могла танцювати в місячному світлі з блискучим клинком в руках, – адже це так просто і природно, – прорубуватися крізь всілякі дурниці і нісенітниці до суті речей. Але так вчити я не міг. Гаррі зробив все складним.

– Не знаю, що робитиму, коли ти помреш. – сказав я.

– Все буде добре.

– Мені так багато треба запам'ятати.

Гаррі витягнув руку і, натиснувши кнопку, прикріплену до звисаючого над ним шнуром, промовив:

– Ти запам'ятаєш.

З цими словами він відпустив кнопку, і мені здалося, що шнур, який вільно повис у повітрі, висмоктав у Гаррі останні сили.

– Ти все запам'ятаєш. – повторив він, заплющивши очі, і я на мить залишився в палаті один.

Потім у палату квапливо увійшла медсестра зі шприцом в руці, і Гаррі розплющив одне око.

– Ми не завжди можемо робити те, що вважаємо за потрібне. Коли не залишається нічого іншого, ти повинен чекати, – промовив він і простягнув руку для ін'єкції. – Який би... тягар... ти при цьому ні відчував.

Я спостерігав, як Гаррі не колихнувшись прийняв голку в вену, усвідомлюючи, що навіть полегшення виявиться тимчасовим, кінець наближався, а він нічого не міг з цим зробити. Гаррі не боявся зустріти смерть як годиться, і все в житті робив правильно. Я теж знав, що Гаррі мене прекрасно розумів. Ніхто, крім нього, мене не розумів, не розуміє і ніколи не буде розуміти. Тільки Гаррі.

Єдина причина, чому я навіть роздумував про те, щоб бути схожим на людину, – це бажання бути схожим на нього.

Глава 11

І тому я був терплячим. Це було нелегко, але вирішувати мав Гаррі. Нехай блискуча, сталева пружина залишиться в мені стиснутою, тихою, нехай вона спостерігає і чекає в льодовику моменту, коли Гаррі дозволить їй розпрямитися і шкереберть спрямуватися в

ніч. Рано чи пізно з'явиться хоч якийсь крихітний пролом, і ми зможемо пірнути в нього. Рано чи пізно я змушу Доукса моргнути.

Я чекав.

Деяким це, звісно, дається важче, ніж іншим, проте недільним ранком, кілька днів по тому, задзвонив мій телефон.

– Будь все прокляте. – без передмови заявила Дебора.

– Прекрасно, дякую, а як в тебе справи? – промовив я.

– Кайл зводить мене з розуму. Каже, ми нічого не можемо зробити і нам залишається лише чекати. Але при цьому не вважає за потрібне повідомити мені, чого ми, власне, чекаємо. Зникає на десять чи дванадцять годин і не розповідає, де був. А потім ми знову на щось чекаємо. Я так по-чортяцькому втомилася від очікування, що в мене ниють зуби.

– Терпіння — одна з добродісностей.

– Я втомилася і від добродісності. Мене нудить від поблажливо-протекційної посмішки Кайла, яку я бачу, коли питаю, що ми можемо зробити, щоб відшукати цього хлопця.

– Що ж, Деб, я не знаю, що я можу вдіяти, окрім як запропонувати своє співчуття. Вибач.

– Гадаю, ти можеш зробити до біса більше, аніж це, братику. – сказала вона.

Я важко зітхнув, головним чином заради неї. Зітхання дуже ефектно звучать по телефону.

– У цьому, Деб, і полягає біда людини, що має репутацію хорошого стрільця з рогатки. Усі вважають, що я кожен раз можу потрапити в око валета з дистанції в тридцять кроків.

– Я продовжую так думати.

– Твоя впевненість зігриває мені серце, але мені нічого не відомо про цю авантюру. Вона залишає мене абсолютно холодним.

– Я повинна знайти цього хлопця, Декстер. І ткнути Кайла в цю справу носом.

– А я-то вирішив, що він тобі подобається.

– Бійся Бога, Декстер, – фиркнула сестра. – Ти просто нічого не розумієш в жінках. Звичайно, він мені подобається. Тому я і хочу ткнути його носом.

– О, ясно, тепер це має сенс.

Вона витримала паузу і потім із навмисною недбалістю промовила:

– Кайл сказав кілька цікавих речей стосовно Доукса.

Я відчув, як ікластий друг, що сидів всередині мене, потягнувся і неголосно захурчав.

– Ти раптом стала надзвичайно делікатною, Дебора, – зауважив я. – Тобі всього-на-всього слід було звернутися до мене з питанням.

– Я тільки що звернулася, і ти видав мені всю ту дурню про те, що не можеш допомогти, – промовила вона, знову ставши старою, доброю, до болю знайомою мені Деб. – Отже, викладай. Що в тебе є?

– В даний момент — нічого.

– Лайно.

– Але я, можливо, зможу дещо з'ясувати.

– Як скоро?

Я мушу визнати, мене дратувало ставлення Кайла до мене. Як він сказав? Я опинюсь «в лайні, і тебе зіллють в унітаз» або щось схоже. Цікаво, хто складав для нього фрази? І несподіваний прояв Деборою делікатності (що зазвичай було моєю прерогативою) теж не сприяло спокою. Загалом, мені не слід було цього говорити, але я все ж запитав:

– Як щодо ланчу? Припустимо, що до першої години дня у мене дещо з'явиться. Зустрічаємося в «Балині», оскільки рахунки оплачує Кайл.

– Мені треба уточнити, – відповіла сестра і додала: – Тебе цікавить інформація про Доукса? Можу сказати, що вона дуже цікава. – і повісила слухавку.

Ну-й-ну, сказав я собі. Раптово, я відчув, що не мав нічого проти того, аби трохи попрацювати в суботу. У будь-якому випадку альтернативою цьому був візит до Рити, щоб поспостерігати з вікна, як обростає мохом сержант Доукс. Але якщо вдасться що-небудь відкопати для Деб, то для мене можуть відкритися можливості, яких я так жадав. Я лиш повинен був бути розумним хлопчиком, яким мене всі й вважали.

Але з чого почати? Можна було б продовжити роботу, однак Кайл відсторонив управління від розслідування, ледь ми встигли опилити місце злочину в пошуках відбитків. У минулому я багато разів заробляв скромні бали у своїх колег за те, що допомагав виходити на слід нездорових збоченців-демонів, що існували лише для того, аби вбивати. Але це в мене виходило тільки тому, що я, будучи нездоровим збоченцем-демоном, добре розумів цих чудовиськ. В даному випадку я міг лише покладатися на неясні натяки Темного Мандрівника, який уже втихомирився і впав у неспокійний сон. Бідолаха! Але в основному я повинен був розраховувати на свій природний розум, який в даний момент теж мовчав, що теж викликало у мене тривогу.

Можливо, якщо би я підкачав у мозок трохи палива, то він перейшов би на нову швидкість. Я відправився на кухню, де відшукав банан. Банан виявився смачним, але з якоїсь неясної причини старт розумової ракети не відбувся.

Відправивши шкірку в сміттєвий бачок, я подивився на годинник. Що ж, минуло лише п'ять хвилин, а ти вже встиг збагнути, що не можеш нічого збагнути. Браво, Декстер!

Відправних точок дійсно кіт наплакав. У моєму розпорядженні були жертва і будинок. Оскільки я був упевнений, що жертва мені багато не розповість, залишався лише будинок. Звісно, було ймовірно, що він належав жертві. Але декор приміщення виглядав таким тимчасовим, що я був переконаним у хибності цієї думки.

Дивно, що злочинець запросто міг піти з дому. Але якщо він зробив це і ніхто не дихав йому в потилицю, змушуючи його до панічної втечі, значить, він діяв свідомо, і будинок служив частиною його плану.

Це, в свою чергу, означало, що йому було куди піти. Швидше за все притулок знаходився десь в районі Маямі, оскільки Кайл шукав цього типа саме тут. Це вже було початковим пунктом, і я дійшов до нього своїм власним розумом. Ласкаво просимо додому, Містере Мозок!

Нерухомість залишала помітні сліди навіть у тому випадку, якщо ви намагалися приховати їх. Після п'ятнадцяти хвилин роботи за комп'ютером я вже дещо нарив. Це був, звичайно, не повний слід ноги, але його вистачало для визначення форми декількох пальців.

Будинок на Пн-Зх. Четвертій Стріт був зареєстрований на ім'я Рамона Пуніт. Як він примудрився зробити це в Маямі, я не знав, але Рамон Пуніт – жартівливе кубинське прізвисько – щось на зразок англійського Джо Блау¹³. Але за будинок було сплачено, власник не мав заборгованості по податках, що вельми розумно для людини, яка обожнювала усамітнення. Тож він, на мою думку, і був нашим новим другом. За будинок було розраховано готівкою по телеграфному переказу з якогось гватемальського банку. Дивно, оскільки слід, починаючись в Ель-Сальвадорі, вів у похмурі глибини якогось відомства у Вашингтоні. До чого цей лівий поворот в Гватемалу? Але швидкий онлайн-аналіз сучасної системи відмивання грошей показав, що все прекрасно сходилось.

¹³ Те ж саме, що й у американців Джон Сміт (англ.)

Швейцарія та Кайманові острови, очевидно, перестали бути в моді, і, якщо хто-небудь бажав здійснювати таємні банківські операції в іспаномовному світі, то Гватемала стала в цій справі останнім її пискком.

Все це породжувало цікаві запитання, як наприклад: якими засобами володів наш містер Розчленовувач і звідки він з'явився? Проте це було одним із тих питань, які поки що заводили мене в нікуди. Я мав повне право допустити, що у нього вистачило грошей на другий дім, коли він завершив із першим. Другий будинок мав знаходитися приблизно в тих же цінових рамках.

Добре, продовжимо. Я повернувся в базу даних нерухомості округу Дейд і почав шукати інші об'єкти нерухомості, придбані таким же чином і через той же банк. Їх виявилось сім; чотири коштували понад мільйон доларів, що, як мені здалося, було занадто багато для нерухомості одноразового використання. Швидше за все ці будинки купували типи не більш зловісні, ніж прості наркобарони, або виконавчі директори корпорацій зі списку 500 найбільших компаній журналу «Форчен», які пустилися у біга.

Залишалося ще три можливі об'єкти власності. Один знаходився в Ліберті Сіті, який був чорним районом Маямі. Але при ближчому розгляді, цей об'єкт виявився частиною багатоквартирного будинку.

Один із двох об'єктів, що залишилися, розташовувався в Хоумстед, поблизу гігантського міського сміттєзвалища, відомого як Сміттева Гора. Інший перебував у південному кінці міста на з'їзді з Куайл Руст Драйв.

Отже, два будинки: я був готовий закластися, що в один із них нещодавно в'їхав новий мешканець, який творив таке, що могло налякати дам із благодійних товариств. Не гарантовано, звичайно, але моя версія виглядала правдоподібною, і, крім того, настав час ланчу.

«Балин» був занадто дорогим закладом для того, щоб я відвідував його на свої скромні заробітки. Стіни ресторану прикрашали елегантні дубові панелі, які змушували вас згадати про краватку та короткі гетри. Крім того, з нього ви могли милуватися чудовим видом на затоку Біскейн, якщо, звичайно, вам пощастить і ви зумієте оволодіти одним із небагатьох столиків із подібною перевагою.

Або Кайлу пощастило, або ж його моджо сильно вплинуло на метрдотеля, бо він і Дебора чекали мене саме за одним із таких столиків, розправляючись із пляшкою мінеральної та канапе з крабами. Я схопив одну з них і надкусив, коли всідався навпроти Кайла.

– Смакота... – захопився я. – Це, судячи з усього, місце, куди приходять помирати найкращі краби.

– Деббі сказала, що ти для нас дещо маєш. – вимовив Кайл, а я подивився на сестру, яка завжди була Деборою або Деб, але стовідсотково ніколи Деббі.

Сестра промовчала, залишивши без уваги настільки кричущу вільність, і мені не залишилося нічого іншого, окрім як знову звернути свою увагу на Кайла. Він знову був у дизайнерських сонцезахисних окулярах, і діамант на безглуздому персні так само яскраво виблискував, коли він недбалим жестом відкидав волосся з чола.

– Сподіваюся, у мене дійсно дещо є, – сказав я. – Але мені слід бути надзвичайно обережним, щоб не бути змитим в унітаз.

Кайл дивився на мене достатньо довго, потім похитав головою і підняв куточки губ на чверть дюйма в неохочій посмішці.

– Гаразд, – сказав він. – Забули про це. Але ти б дуже здивувався, дізнавшись, наскільки часто

спрацьовує така лінія.

– Не сумніваюся, що був би повністю враженим, – посміхнувся я і передав роздруківку зі свого комп'ютера. – Поки я буду з полегшенням зітхати, ти міг б на це глянути.

Кайл насупився і розгорнув аркуш.

– Що це?

Дебора нахилилася вперед, відразу ставши схожою на юну поліцейську собаку-шукача, якою вона, власне кажучи, і була.

– Ти все-таки знайшов щось! – вигукнула вона. – Я так і знала!

– Тут тільки пара адрес. – зауважив Кайл.

– Одна з них може служити притулком для не дуже звичайного медика з південноамериканським минулим, – пояснив я і розповів, як відшукав адреси. Треба було віддати Кайлу належне, він виглядав приголомшеним навіть у темних окулярах.

– Мені слід було б самому про це подумати, – сказав він. – Дуже добре, – Кайл схвально кивнув, клацнув по листку пальцем і додав: – Йди по слідах грошей. Працює кожного разу.

– Але я не можу бути абсолютно впевненим. – сказав я.

– Ну, я готовий закластися на це, – заперечив він. – Гадаю, ви знайшли доктора Данко.

Я глянув на Дебору. Та похитала головою, і я знову подивився прямо в сонцезахисні окуляри Кайла.

– Цікаве ім'я. Польське?

Чатскі прочистив горло і подивився на води затоки Біскейн.

– Напевно, це було ще до вас. У той час крутили рекламний ролик. Данко представляє машинку для автоматичного нарізання овочів. Вона ріже, вона пиляє... – він повернув на мене темні окуляри і закінчив: – Тому ми і назвали його доктором Данко. Він виготовляв порізані овочі. Це жарт, який може подобатися тим, хто знаходиться далеко від дому і постійно бачить жахливі речі.

– Але тепер ми бачимо їх поблизу дому, – зауважив я. – Чому він опинився тут?

– Довга історія.

– Це означає, що він не хоче тобі говорити. – пояснила Деб.

– У такому разі я візьму ще одне крабове канапе. – я простягнув руку і забрав останній шматочок із тарілки. Вони справді чудово куштували.

– Ну давай, Чатскі, – продовжила Дебора. – Є гарні шанси, що ми знаємо, де знаходиться хлопець. Що ти будеш з цим робити?

Він поклав свою руку поверх її і посміхнувся.

– Я буду їсти. – відповів Кайл, а вільною рукою взяв меню.

Дебора мовчки дивилася на його профіль. Потім вивільнила руку і пробурмотіла:

– От лайно.

Їжа насправді була відмінною, а Чатскі трудився на славу, аби бути доброзичливим і приємним, немов вирішив, що якщо не можеш сказати правду, то будь хоча б чаруючим. По правді кажучи, мені не було на що скажитися, оскільки сам постійно вдавався до аналогічного трюку, однак Дебора не виглядала дуже радісною. Вона з похмурим виглядом колупала виделкою в тарілці, а Кайл сипав анекдотами і цікавився моєю думкою про долю футбольної команди «Маямі Долфінз». Мені було рішуче плювати, чи отримують «Долфінз» Нобелівську премію з літератури, але будучи добре змайстрованим імітатором людини, я відтворив кілька заздалегідь підготовлених зауважень на цю тему, які цілком задовольнили Чатскі, і він продовжив порожню балаканину в максимально доброзичливій тональності.

У нас навіть був десерт, але мені здалося, що трюк Чатскі «відволікай-їх-наїдками» зайшов занадто далеко, враховуючи те, що ні Дебора, ні я не відволіклися. Проте десерт був дійсно смачним, тому скаржитися було б просто по-варварськи.

Звичайно, Дебора все життя трудилася з усіх сил, аби перетворитися на варвара, тому, коли офіціант поставив перед Чатскі шоколадний об'єкт величезних розмірів, а Кайл з двома виделками в руках повернувся до Дебори і вимовив: «Отже...», вона, скориставшись моментом, жбурнула свою виделку на центр столу.

– Ні! – вигукнула вона. – Я не хочу ще однієї чашки цієї довбанної кави і цього довбаного шоколадного фу-фу. Я хочу довбану відповідь. Коли ми схопимо цього хлопця?

Він подивився на неї не тільки з подивом, але навіть із певним задоволенням, неначе у роді його діяльності жінки, які жбурляти виделки вважалися корисними і приємними, але він вирішивши, що Дебора трохи квапилася.

– Чи не міг би я спочатку закінчити свій десерт? – відповів Кайл.

Глава 12

Дебора везла нас на південь по Діксі Хайвей. Так, я не обмовився: нас. На мій подив, я перетворився на дуже цінного члена Ліги боротьби за справедливість, і мені випала честь поставити свою незамінну особистість на шляху зла. Хоча вся ця ситуація була далеко від задовільної, все ж один випадок майже виправдав зусилля.

Ми стояли на вулиці біля ресторану, чекаючи, поки валет піджене машину Дебори. Чатскі щось пробурмотів собі під ніс «Що за чорт...» і неквапливо попрямував по під'їзній алеї. Я спостерігав, як він підійшов до воріт і подав знак рукою каштановому Taurus, що стояв під пальмою. Деб подивилася на мене, ніби все це було моєю виною, а потім ми обидва почали споглядати, як Чатскі помахав рукою у водійське вікно, яке негайно опустилося, аби показати нам всім вічно пильного сержанта Доукса. Чатскі оберся об ворота і сказав щось Доуксу, від чого той глянув у мій бік, похитав головою, підняв скло і поїхав геть.

Підійшовши до нас, Чатскі нічого не сказав. Але він таки поглянув на мене дещо по-іншому, коли сідав на переднє пасажирське місце машини Дебри.

Через двадцять хвилин ми опинилися біля торгівельного центру, що знаходився там, де Куайл Руст Драйв тягнувся зі сходу на захід, перетинаючи Діксі Хайвей. Кілька бічних вулиць йшли в тихі квартали, населені в основному робочим людом. Уздовж вулиць розташовувалися невеликі доглянуті будиночки, як правило, з двома машинами на коротких під'їзних алеях і декількома кинутими на галявинах велосипедами.

Одна з таких вулиць повертала наліво і закінчувалася тупиком, а там ми і знайшли потрібний нам будинок – споруду, покритую жовтою штукатуркою, та із занадто запущеним двором. Перед будинком стояв неабияк пошарпаний сирій мікроавтобус, на борту якого червоними літерами було написано «HERMANOS CRUZ LIMPIADORES» – Хімчистка братів Круз.

Обігнувши глухий кут і проїхавши ще приблизно половину кварталу, Дебора пригальмувала біля будинку, поряд з яким було припарковано з півдюжини машин, а з будівлі долинала гучна музика в стилі реп. Деб розвернула автомобіль радіатором у сторону нашого об'єкта і встала під деревом.

– Що ви думаєте? – запитала вона.

Чатскі лише скинув плечима.

– Фух, може й воно. Давайте трохи поспостерігаємо.

І це й стало всією нашою грандіозною розмовою на наступні пів години. Підтримувати життя свого розуму протягом цього часу було досить складно, тому я зрозумів, що подумки почав дрейфувати до своєї квартири, а якщо бути більш точним, у напрямку розташованої там маленької полицки, де стояла невелика палісандрова шкатулка, що містила кілька скелець, які кладуть під мікроскоп. На кожному перебувала одна крапля крові, звісно, давно висохлої. В іншому випадку я не став би тримати в своєму будинку цю огидну субстанцію. Сорок крихітних віконць у моє інше, тіньове я. Одна крапля в пам'ять про чергову маленькому пригоду. Там була медсестра, яка під приводом знеболювання, вбивала пацієнтів за допомогою передозування ліками. Вона була першою, а слідом за нею в шкатулці розташовувався шкільний вчитель праці, який душив медсестер. Чудовий контраст, а я любив іронію.

Стільки спогадів; коли я діставав одне із скелець, мене переповнювало палке бажання покласти в шкатулку ще одне, – номер сорок один, хоча номер сорок, МакГрегор, ще й навіть не почав засихати. Проте оскільки це було настільки скріплено з моїм наступним проектом – справа була незавершеною, і я відчував стурбованість через це. Як тільки я буду впевненим щодо Рейкера і знайду якийсь спосіб...

Я випрямився. Можливо, розкішний десерт забив мені черепно-мозкові артерії, але на час я забув про хабар Дебри.

– Дебора? – сказав я. – Ми на місці.

– Справді, без всякого лайна.

– Без будь-якого. Повна відсутність лайна; по-суті — все це завдяки моїй могутній мозковій праці. Чи не було випадково згадок про те, що ти в замін мені щось розповіси?

Вона покосилася на Чатскі. Він витріщався прямо перед собою, причому досі в сонцезахисних окулярах, які навіть і не мигнули їй у відповідь.

– Та-ак, гаразд, – сказала вона. – Будучи в армії, Доукс був у армійському спецназі.

– Це я знаю. Це було в його персональному досьє.

– Чого ти не знаєш, приятелю, – сказав Кайл, не ворухнувшись. – це те, що існувала темна сторона спецназу. Доукс і був на цій стороні, – лишень на мить на його обличчі виступила усмішка, така малесенька і раптова, що я міг навіть просто прималювати її уявою. – А коли ти переходиш на темну сторону — це назавжди. Назад ти не повернешся.

Деякий час я дивився на Чатскі, який сидів повністю без якихось рухів, а потім глянув на Деб. Вона знизала плечима.

– Доукс вбивав, – сказала Дебра. – Армія позичила його хлопцям в Ель-Сальвадорі, і він займався там розстрілами для них.

– Маєш зброю — можеш подорожувати. – додав Чатскі.

– Це пояснює його характер. – сказав я, подумавши, що це так само пояснювало і набагато більше, наприклад: відлуння, яке я чув від Доукса, коли мій Темний Мандрівник взивав до дій.

– Ти маєш зрозуміти, як все відбувається, – продовжив Чатскі. Було моторошно чути голос при абсолютно нерухомому обличчі. Здавалося, ніби говорив якийсь вмонтований в тіло магнітофон. – Ми думали, що рятуємо світ. Ніби віддаємо наші життя і надії заради чогось потрібного і славного, заради святої справи. Насправді виявилось, що ми просто продавали свої душі. Я, Доукс...

– І доктор Данко. – додав я.

– І доктор Данко, – Чатскі зітхнув і нарешті поворухнувся, повертаючи свою голову до Деб, а потім знову назад. Він похитав головою, а після багатьох хвилин, проведених ним

у повній нерухомості, цей рух здався мені настільки театральним, що я ледь не заплодував. – Доктор Данко почав як ідеаліст — так само як і всі ми. Ще в медінституті він здогадався, що у нього всередині була відсутня якась важлива деталь, бо він міг творити з людьми що завгодно, не відчуючи ніякого співчуття або жалю. Абсолютно ніякого. Подібне трапляється значно рідше, ніж ви думаєте.

– О, не сумніваюсь щодо цього. – сказав я, і Деб покосилась на мене.

– Данко любив свою країну, – продовжував Чатскі. – Тому він також перейшов на темну сторону. Свідомо, аби реалізувати свій талант. І в Ель-Сальвадорі цей талант... розквітнув. Він приймав того, кого ми до нього приводили і просто.., – він замовк, вдихнув і повільно видохнув. – Лайно. Ви самі бачили, що він робить.

– Дуже оригінально, – вимовив я. – Творчо.

Чатскі видав короткий смішок, але я не почув у цьому нічого гумористичного.

– Творчо? Та-ак. Можна і так сказати, – Чатскі повільно покрутив головою наліво, направо, а потім ще раз наліво. – Я вже казав, що його не турбували подібні речі.. а в Ель-Сальвадорі йому почало це подобатись. Він був присутній на допитах, ставлячи питання про особисте життя полоненого. Коли ж він переходив до операцій, то звертався до людини по імені, як дантист чи педіатр, кажучи: «Спробуємо номер п'ять» або «номер сім», так, немов це були різні варіанти.

– Які варіанти? – запитав я.

Це питання здавалось зовсім природнім, ще й виражало ввічливий інтерес та стимулювало хід розмови. Але Чатскі різко повернувся і подивився на мене так, ніби я був об'єктом, що вимагав щонайменше пляшки рідини для чищення унітазу.

– Це тебе забавляє?

– Поки ні.

Він дивився на мене, як мені здалося, всю вічність; потім просто потрусив головою і повернувся до вітрового скла.

– Я не знаю, що за варіанти, приятелю. Не питаю. Вибач. Ймовірно, це мало відношення до того, що відрізати першим. Аби тримати себе в тонусі. І він безперервно розмовляв з ними, називав їх по імені, пояснював, що робить чи зробить найближчим часом, – Чатскі здригнувся. – Від цього ставало ще гірше. Ти би бачиш, як це впливало на інших.

– А як щодо того, як це вплинуло на тебе? – втрутилась Дебора.

Чатскі опустил підборіддя на груди, а через якийсь час знову випрямився.

– І це теж... У будь-якому разі.. нарешті щось змінилося вдома, політика, там в Пентагоні. Новий режим і все таке. А нова влада не захотіла мати справу з усім тим, що ми там робили. Тож дуже скоро до нас дійшла звістка, що доктор Данко зможе купити нам політичний компроміс, якщо ми видамо його супротивній стороні.

– І ви віддали свого хлопця на вірну смерть? – запитав я. Це не здавалось справедливим... Я маю на увазі, що мене не дуже зачіпали всілякі моралі, але я хоча би грав по правилам.

Кайл трохи помовчав.

– Я ж казав, приятелю, що ми продали свої душі, – він посміхнувся. – Так, ми влаштували доктору Данко пастку, і вони схопили його.

– Але він живий. – помітила вічно практична Дебора.

– Нас обдурили. Його взяли кубинці.

– Які кубинці? Ти ж говорив про Ель-Сальвадор.

– У ті далекі часи за всіма сферами в Латинській Америці стояли кубинці. Вони підпирали одну сторону так само, як ми — іншу. І їм був потрібен наш доктор. Я ж сказав, ця людина була унікалом. Отже, захопивши доктора Данко, вони спробували звернути його у свою віру. Кубинці помістили

доктора на острові Пен.

– Це якесь пристанище? – запитав я.

Чатські пирхнув.

– Найостанніше пристанище, я б сказав. Острів Пен один із найсуворіших в'язниць у світі. Доктор Данко славно провів там час. Кубинці натякнули йому, що його здали ми, і він зламався. Кілька років по тому до них потрапив один із наших хлопців. Коли він знову з'явився, то був таким же. Ні рук, ні ніг. Нічого. Просто шматок м'яса. Доктор відмінно потрудився. І ось тепер... – Кайл знизав плечима. – Або вони його відпустили, або він зумів втекти. Не має значення. Він знає, хто його підставив, і у нього є список.

– У ньому і твоє прізвище? – запитала Дебора.

– Можливо.

– А Доукс? – поцікавився я, адже я теж був практичною істотою.

– Можливо, – повторив він, що, погодьтеся, не було дуже корисним. Всі ці відомості про Доукса, звичайно, були цікавими, але я знаходився тут по іншій причині. – Одним словом, ось проти кого ми йдемо. – закінчив Чатські.

Нікому з нас нічого було на це сказати, включаючи і мене. Я прокрутив почуте й так і сяк у надії виявити щось таке, що можна було б обернути проти Доукса. І я зізнаюсь, що на той момент нічого не знайшов, що було принизливо. Однак я почав краще розуміти нашого дорогого доктора Данко. Отже, він спустошений зсередини. Хижак в овечій шкурі. І він знайшов спосіб спожити свій талант на велике, добре діло – зовсім, як наш старий, добрий Декстер. Але тепер він зійшов із рейок і став просто ще одним хижак, і неважливо що до цього його призвело.

Дивно, але з цим прозрінням у киплячий котел темної підкірки Декстера сунула ніс ще одна думка. Легка фантазія стала набувати більш чіткі обриси і почала здаватися гарною ідеєю. Чому б не відшукати доктора Данко і не провести з ним Темний Танець? Він, подібно іншим у моєму списку, був просто злетівшим із котушок хижак. Ніхто, навіть Доукс, швидше за все не буде нічого мати проти його кончини. Якщо раніше я лише мимохідь міркував про можливість відшукати доктора, то тепер завдання дійшло невідкладного характеру, зменшивши моє засмучення у зв'язку з неможливістю закінчити справу з Рейкером. Отже, він був схожим на мене, чи не так? Подивимося щодо цього. По моїй спині прокотилася хвиля холоду, і я раптом відчув, що згорав від бажання зустрітися з доктором і обговорити його роботу більш глибинно.

Вдалині я почув перший гуркіт грому – наближалася післяполуднева гроза.

– От дідько! – вигукнув Чатські. – Невже буде дощ?

– Кожен день в цей час. – сказав я.

– Погано. До початку дощу треба щось зробити. Твій хід, Декстер.

– Мій? – вимовив я, перервавши свої роздуми про медичного дисидента. Я погодився, щоб сюди приїхати, але про якісь реальні дії ми не домовлялися. У машині сиділо два загартованих у боях воїна, тож нащо піддавати небезпеці делікатного Декстера? Який сенс?

– Ти, – сказав Кайл, – Мені треба залишитися і подивитися, що станеться. Якщо це він, я з ним розберуся. Що ж до Деббі... – Чатські посміхнувся їй, незважаючи на те, що вона насуплено на нього дивилася. – то вона дуже схожа на копа. Ходить як коп, дивиться як коп і може спробувати виписати йому штрафну квитанцію. Доктор вирахоє її з відстані в милю. Тож, підеш ти, Декс.

– І піду нащо? – запитав я, і не буду приховувати, що досі відчував праведне обурення.

- Просто пройди разок повз будинок, по *cul-de-sac*¹⁴ і назад. Тримайте очі і вуха відкритими, але постарайтеся при цьому не бути занадто помітним.
- Я не знаю, як бути помітним. – буркнув я.
- Чудово. У такому випадку це для тебе раз плюнути.

Було ясно, що ні логіка, ні моє цілком виправдане роздратування позитивних результатів не принесли б, тож я відкрив дверцята, вийшов з машини, проте від прощального пострілу все ж не відмовився. Схилившись до вікна Деб, я сказав:

- Сподіваюся, що залишуся в живих і буду мати можливість про це пошкодувати. – і ледве я встиг це вимовити, як поруч прогрімів послужливий гуркіт грому.

Я попрямував у бік будинку. Під ногами шаруділо листя, на тротуарі валялася пара картонних упаковок від соку, що колись мали послужити ланчем для дітлахів. На галявину вискочила кішка і почала лизати лапи, поглядаючи на мене з безпечної відстані.

У будинку, поряд з яким стояло кілька машин, змінилася музика і хтось прокричав: «Ууу!». Мені було приємно усвідомлювати, що хтось прекрасно проводив час, коли я рухався назустріч смертельній небезпеці.

Я повернув наліво і почав описувати криву навколо *cul-de-sac*. Я глянув на будинок зі стоячим перед ним фургоном, і моя душа наповнилась гордістю через те, як непомітно я виконував своє завдання. Газон був недоглянутим, а на в'їзній алеї валялося кілька промоклих газет. В моєму полі зору не було частин пошматованого тіла, і ніхто не вискочив із дверей з метою прикінчити мене. Але коли я проходив повз будинок, то почув, як телевізор голосно шпарив по-іспанськи. Йшла якась телевізійна гра. Чоловічий голос перекрив істеричні крики ведучого, пролунав дзвін посуду. Сильний порив вітру приніс із собою не тільки перші великі краплі дощу, але і запах аміаку, який йшов із дому.

Я продовжував шлях повз будинок по напрямку до автомобіля. З неба впало кілька великих крапель, і знову прогрімів грім. Однак злива затримувалась. Я забрався в машину.

- Нічого жахливо зловіщого, – доповів я. – Траву на газоні треба було б підстригти, а з будинку тхне аміаком. Звіти ж доносяться голоси. Або він розмовляє сам із собою, або там народу більше, ніж одна персона.
- Аміак. – сказав Чатскі.
- Так, думаю воно. Напевно просто чистячі засоби.

Кайл похитав головою.

- Хімчистки не використовують аміак, запах занадто сильний. Але я знаю, хто може це використовувати.
- Хто? – запитала Дебра з вимогою.

Він усміхнувся їй.

- Я скоро повернусь. – сказав він і вийшов з машини.
- Кайл! – вигукнула Деб, але він лише махнув їй рукою і пішов прямо до передніх дверей будинку. – Лайно. – пробурмотіла Деб, коли Кайл постукав у двері, поглядаючи на темні хмари, що сповішали скору грозу.

Двері відчинилися. З-за них виник невисокий, кремезний чоловік зі смаглявим обличчям і чорними, спадаючими на чоло волоссям. Чатскі сказав йому щось, і якийсь час вони обидва стояли нерухомо. Менший чоловік спочатку подивився на вулицю, а потім підняв

¹⁴ Тип вулиці, що не має наскрізного проїзду (*фр.*)

очі на Кайла. Той повільно витягнув із кишені руку і показав щось темноволосому. *Гроші?* Смуглявий чоловік глянув на те, що демонстрував йому Кайл, і відчинив двері. Чатскі увійшов до хати, і двері зачинилися.

– Ну і лайно. – повторила Деб. Вона почала гризти ніготь, звичка, яку я не бачив із того часу, коли вона ще була підлітком. Ніготь, судячи з усього, був смачним, оскільки, покінчивши з першим, Дебора перейшла до наступного. Вона була на третьому, коли двері відчинилися, і з них вийшов Кайл, він посміхався і махав рукою. Двері будинку зачинилися і він тут же зник за стіною дощу, оскільки небеса нарешті таки розверзлися. Кайл протупав до машини і ковзнув на передне сидіння машини, будучи при цьому уже повністю промоклим.

– Прокляття! – видихнув Кайл. – Я повністю мокрий!
– Що за чортівня було оте все? – почала вимагати Дебора.

Чатскі підняв брови, хитро подивився на мене і, змахнувши волосся з чола, сказав:

– До чого ж елегантно вона висловлюється, чи не так?
– Кайл, будь ти проклятий!
– Запах аміаку, – промовив він. – Ні хірурги, ні професійні хімістки даною субстанцією не користуються.
– Ми це вже чули! – випалила моя сестричка.

Кайл посміхнувся.

– Але аміак використовують для виробництва метамфетаміну. Виявилось, що цим і займалися оті хлопці.
– Ти зайшов прямо у метову кухню? Що, до диявола, тобі там знадобилося?!

Він посміхнувся і вийняв з кишені пакетик:

– Ось, прикупив трохи мету.

Глава 13

Дебора мовчала майже десять хвилин; вона просто вела машину, зціпивши зуби і дивлячись прямо перед собою. Я бачив, як грали її жовна і напружувались м'язи. Знаючи її як ніхто інший, я розумів, що вибух був неминучим, але оскільки я був недостатньо знайомим саме із *закоханю Деббі*, то не міг припустити, коли саме це може статися. Жертва майбутнього розплавлення сиділа поруч із нею і теж мовчала. Чатскі тихо милувався ландшафтом і здавався щасливим.

Ми майже доїхали до другої адреси, проїжджаючи в тіні Сміттевої Гори, коли Деб нарешті вивергалась.

– Сране чортярство, це незаконно! – крикнула вона, шльопнувши для наголошення долонею по керму.

Чатскі поглянув на неї зі слухняною ніжністю.

– Так, я знаю.
– Я довбаний поліцейський офіцер, що приносив присягу закону! Я дала присягу покінчити з таким лайном, а ти...! – схоже, Деб була настільки обуреною, що вдавилася кінцем власного речення.
– Я повинен був переконатися, – холоднокровно промовив Кайл. – І це, як мені здається, було найкращим способом.
– Мені слід було б начепити на тебе *наручники!*

- Це було б потішно.
- Ти — сучий син!
- Це найменше, що я можу собі дозволити.
- Я не стану сприяти твоїм довбаним темним нахилам!
- Ні, не станеш. Я не дозволю тобі, Дебора.

З її грудей із свистом вирвалось повітря, і Дебра повернулася, аби спопелити Кайла поглядом. Він зустрів її очі. Мені ніколи не доводилося бути свідком мовчазної бесіди, і перший спектакль був карколомним. Погляд Деб метався з правого боку обличчя Кайла на лівий і назад. Він же просто дивився на неї, спокійно і не кліпаючи. Елегантна і навіть захоплююча картина; не менш цікава, ніж той факт, що за мовчазною дискусією Дебора забула, що була за кермом.

- Не хочу перебивати, – сказав я, – але чи це не фургон із пивом прямо перед нами?

Дебра миттєво подивилася вперед і вдарила по гальмах, дуже вчасно, аби ми не вдарилися в бампер зі стікером «Міллер Лайт».

- Я повідомлю цю адресу в Поліцію моралі, – сказала вона. – Завтра ж.
- Прекрасно. – промовив Чатскі.
- А ти викинеш цей пакет.

Він поглянув на неї із подивом.

- Він обійшовся мені в дві штуки.
- Ти його викинеш!
- Добре. – сказав він.

Вони знову почали витріщатися один на одного, поклавши на мене обов'язок спостерігача за летальними пивними фургонами. Все ж, було приємно бачити, що все вляглося і відновилася вселенська гармонія, тож переконавшись в думці, що любов завжди перемагає, ми могли знову зайнятися пошуками жадливого монстра тижня. Ми котили крізь залишки грози по швидкісному шосе з почуттям глибокого задоволення. Коли ми звернули на дорогу, яка привела нас до серії кривих вуличок, із хмар почало пробиватися сонце. З усіх цих вуличок відкривався приголомшливий вид на гігантську купу відходів, відому як Сміттева Гора.

Будинок, який ми шукали, знаходився в центрі того, що могло би бути останнім рядом будинків напередодні краху ери цивілізації і воцаріння ери покидьків. Будинок стояв на самому вигині вулиці, тож нам довелося двічі повз нього проїхати і переконатися в тому, що ми шукаємо саме його. Це була скромна будівля блідо-жовтого кольору з білою окантовкою і відмінно скошеною галявиною перед фасадом. На стоянці поруч із будинком, так само як і на під'їзній алеї, машин не було, а плакат із написом «Продається» був заклеєним іншим, на якому яскраво-червоними буквами було накреслено «Продано».

- Може, він ще не в'їхав. – висловились Дебора.
- Він повинен десь жити, – заперечив Чатскі, і з його логікою сперечатися було важко. – Зупинись. У тебе знайдеться блокнот?

Дебора припаркувала машину і нахмурилась.

- Під сидінням. Але він мені потрібен для роботи.
- Я його не вкраду, – пообіцяв Кайл і, порившись під сидінням, витягнув металеву дощечку з затискачем. Під затискачем знаходилась пачка з різними офіційними бланками. – Ідеально. Дай-но ручку.

- Що ти збираєшся робити? – запитала вона, простягаючи дешеву кулькову білу ручку з синім наконечником.
- Ніхто ніколи не зупиняє хлопця із такими прибамбасами. – з усмішкою сказав Чатскі.

І перш ніж ми встигли що-небудь сказати, він вийшов із автомобіля і попрямував по короткій під'їзній алеї із упевненим виглядом і швидкістю бюрократа, цілком відданого своїй справі з дев'ятої ранку до п'ятої вечора. На півдорозі він зупинився, заглянув у порожні бланки, перевернув декілька сторінок, щось прочитав, подивився на будинок і похитав головою.

- Схоже, він гарний у таких справах. – зауважив я Дебрі.
- Краще би йому бути до біса гарним в цьому. – відповіла Дебора. Вона вкусила інший ніготь і я почав турбуватися, чи не залишиться вона скоро без своїх запасів.

Чатскі продовжив свій шлях, звіряючись із документами, судячи з усього, навіть не підозрюючи, що став причиною можливого дефіциту нігтів у залишеній ним машині. Кайл виглядав природно і здавався дуже спокійним. Складалося враження, що він володів великим досвідом або в крутістві, або в шахрайстві, вибирайте самі, яке з цих слів краще відповідає уявленню щодо офіційно санкціонованого правопорушення. Адже в нього була Деб, яка майже з'їла свої нігті і вже починала таранити пивні фури. Може, він був поганим впливом на мою сестру, хоча завжди було приємно знати, що у неї тепер з'явилася вона ціль для докорів і вельми болісних стусанів кулаком. Я завжди був готовий поступитися на деякий час правом носити на тілі синці та забої.

Чатскі трохи постояв перед дверима і зробив якийсь запис. А потім він, – не зрозуміло яким чином, бо я не помітив, як він це зробив, – відкрив замок і прослизнув у будинок. А двері за ним зачинилися.

- От лайно, – прошипіла Дебра. – Взлом і незаконне вторгнення в чужу власність. Скоро він змусить мене до нападу на літак.
- Я завжди мріяв побачити Гавану.
- Дві хвилини, – коротко і жорстко кинула вона. – Потім я кличу підмогу і йду слідом за ним.

Судячи з того, як її рука сіпнулася до рації, пройшли одна хвилина, і п'ятдесят дев'ять секунд. Але в цю мить двері відчинилися, і з них вийшов Кайл. Він ненадовго затримався, щоб зробити черговий запис, і повернувся в машину.

- Все, – оголосив він, сідаючи на переднє місце. – Їдемо додому.
- Будинок порожній? – запитала Дебора.
- Порожній, хоч свисти в ньому. Ні рушників, ні порожніх бляшанок з-під супу.
- І що ж тепер? – спитала вона, перемикаючи важіль швидкостей.

Він похитав головою.

- Назад до плану А.
- І що, до диявола, означає цей план А?
- Він означає — терпіння.

Отже, незважаючи на чудесний ланч і пізнішу вельми оригінальну покупку, ми повернулися до очікуванню. Минув ще один типовий нудний тиждень. Складалося враження, що сержант Доукс не залишить мене в спокої до тих пір, поки я не завершу свого перетворення на картину *Чоловік із пивним животиком, що приклеївся до дивану*. Я не бачив нічого іншого, аніж як грати у «Шибеника» з Коді та Астор, чи ганяти з ними по двору, і демонструвати театральні поцілуночки з Ритою задля милості свого переслідувача.

А потім посередь ночі пролунав телефонний дзвінок. Це була ніч із неділі на понеділок, і мені належало відправитися на роботу раніше, ніж зазвичай; Вінс Масуока і я мали договір, тому завтра наступала моя черга забирати у булочника пончики. І ось серед ночі нахабно дзвонив телефон, ніби мені було плювати на весь світ, а пончики доставляться самі собою. Я покосився на тумбочку біля ліжка, де стояв годинник: 2:38. Мушу визнати, я розлютився і, піднявши трубку, гаркнув:

– Залиште мене у спокої.

– Декстер, Кайл пропав. – вимовила Дебора. Вона не звучала виснаженою, але абсолютно напруженою і я був непевним, чи вона хотіла когось пристрелити, або ж заплакати.

Мені знадобилася мить, щоб запустити свій могутній інтелект на повну потужність.

– Ее, що ж, Деб, він з таких типів, що може тобі краще без нього...

– Він зник, Декстер. Його викрали. Цей... цей тип його схопив. – вимовила сестра, і не зважаючи на те, що я відчув себе героєм серіалу «Клану Сопрано», я зрозумів, що вона мала на увазі. Той, хто перетворив ту істоту на столі в співочу йодлем картоплину, схопив Кайла, і ймовірно, обійдеться з ним аналогічно.

– Доктор Данко. – промовив я.

– Так.

– Звідки ти знаєш?

– Він сказав, що подібне може трапитися. Кайл єдиний, хто знає, як виглядає цей тип. Він сказав, що як тільки Данко з'ясує, що він тут, то відразу може спробувати... Його підставили і... чорт Декстер!, просто приїдь сюди. Ми маємо його знайти. – виклала вона і кинула трубку.

Завжди я, хіба ні? Я не така вже й приємна людина, але з якоїсь причини саме до мене всі і йшли зі своїми проблемами. Ах, Декстер, нелюдське люте чудовисько поцупило мого бойфренда! Та що ж це таке, я сам нелюдське люте чудовисько! Хіба ж цей факт не дає мені право на відпочинок?

Я зітхнув. Напевно, що ні.

Я сподівався, Вінс пробачить мені щодо пончиків.

Глава 14

До будинку Дебори від моєї квартири на Гроув було п'ятнадцять хвилин їзди. Вперше я не помітив сержанта Доукса, слідуючим за мною, але було цілком імовірно, що він скористався плащем-невидимкою клінгонів¹⁵. У будь-якому разі, дорога була майже порожньою, і я навіть разок проскочив на червоне світло. Дебора жила в Корал Гейблс у Медині, у маленькому будинку, який був оточеним перерісшими фруктовими деревами і обвалюючою стіною із коралових каменів. Я уткнув ніс своєї машини в хвіст її автомобіля і будучи у двох кроках побачив, як Дебора відкрила передні двері.

– Куди ти подівся? – запитала вона.

– Я заскочив на клас йоги, а потім у торговельний центр, прикупити взуття. – відповів я. Насправді мені вдалося домчати до сестри менш ніж за двадцять хвилин, і її тон здався мені дещо образливим.

– Заходь. – сказала вона, тримаючи двері так, немов побоювалася, що та могла полетіти.

– Підкоряюся, о Могутня. – вимовив я і зайшов у будинок.

Невеликий будинок Дебори був розкішно декорований в стилі модерн, іменованому «у-мене-немає-приватного-життя». Її житлове приміщення було схожим на номер дешевого готелю,

¹⁵ Позаземна гуманоїдна раса із серіалу «Стар Трек»

куди в'їхала рок-група, що повиносила все, окрім телевізора і відеомагнітофона. У французьких дверей стояв столик, а поруч із ним стілець. Двері вели у патіо¹⁶, який майже загубився в густих заростях кущів. Дебора відшукала другий стілець – якийсь хитке складаючись сидіння – і поставила його для мене поруч зі столом. Я був таким зворушеним її гостиприємністю, що навіть ризикнув сісти на хитке сідало.

– Отже, – почав я. – коли він зник?

– От лайно, – відповіла Деб. – Години три з половиною тому. Думаю, – вона похитала головою і важко опустила на другий стілець. – Ми мали зустрітись тут, у мене, але він не з'явився. Я поїхала в готель, але і там його не було.

– Ти не допускаєш, що Кайл просто куди-небудь поїхав? – запитав я, і мушу наголосити, що це виглядало доволі багатообіцяючи.

Дебра похитала головою.

– Його гаманець і ключі були на туалетному столику. Той виродок схопив його, Декс. Ми маємо знайти його до... – вона прикусила нижню губу і відвернулася.

Чесно кажучи, я не був впевненим, що міг якийсь посприяти пошуку Кайла. Як я вже говорив, це було зовсім не тим, що я міг би побачити своїм внутрішнім зором, та й я вже зробив свій внесок у загальну справу, знайшовши нерухомість. Але оскільки Дебора вже встигла вимовити «ми», вибору у мене не залишалось. Сімейні узи і все таке. Все ж, я зробив спробу звільнити для себе деякий життєвий простір.

– Пробач, якщо це звучить безглуздо, Деб, але ти повідомила про зникнення?

Вона підняла голову, супроводжуючи це звуком, схожим на гарчання.

– Та-ак, повідомила. Подзвонила капітану Меттьюзу. З його тону мені здалося, ніби він відчув полегшення. Він порадив мені не впадати в істерику, ніби я з тих дамочок, що люблять розпускати соплі, – вона сумно похитала головою і продовжила: – Я попросила його дати сигнал усім постам, а він відповів: «З якою метою?», – прошипіла вона. – Будь він проклятий, Декстер, я хотіла придушити його, але... – сестра знизала плечима.

– Але він правий. – зауважив я.

– Так. Кайл єдиний, хто знає, як виглядає цей тип. Ми не знаємо, яку машину він водить, яке його справжнє ім'я, чи... Лайно, Декстер. Все, що я ЗНАЮ: у нього Кайл, – вона судорожно зітхнула. – Меттьюз подзвонив людям Кайла у Вашингтон. Сказав мені, що нічого більше зробити не може, – вона похитала головою знову і виглядала дуже блідою. – У вівторок вранці вони пришлють когось.

– Ну що ж, – вимовив я. – Ми ж знаємо, що цей хлопець працює повільно.

– У вівторок вранці, – повторила Дебора. – Майже два дні. Як ти вважаєш, з чого він почне, Декс? Першим ділом відріже ногу? Або руку? Може він відрізати їх одночасно?

– Ні. Щось одне за раз.

Вона важко на мене подивилася.

– Ну, весь сенс же саме в цьому, чи не так?

– Не для мене. Все це для мене не має жодного сенсу.

– Дебора, ампутація ноги або руки — зовсім не те, чого прагне цей хлопець. Такими діями він просто йде до своєї мети.

– Чорт забирай!, Декстер, висловлюйся по-людськи!

– Він прагне повністю знищити своїх жертв. Зламати їх зсередини і зовні, зламати так, щоб не було можливості полагодити. Він перетворює їх на музичний пуфлик, якому не залишається нічого, крім

¹⁶ Відкритий внутрішній дворик житлового будинку (існ.)

нескінченного, безмежного жаху. Відрізання кінцівок і губ — всього лише спосіб, яким він... Що?
— О Господи, Декстер... — промовила Дебра. На її обличчі з'явився вираз, якого я не бачив зі смерті мами.

Вона відвернулася, і її плечі затряслися. Мене це дещо стривожило. В сенсі, я ж то не відчував емоцій, а Деб частенько з цим стикалась. Проте вона не була з тих людей, які показували свої почуття, хіба що якщо це не було роздратування. Зараз же сестра видавала підозріле сопіння, і я здогадався, що мені слід погладити її по плечу і сказати: «Ну, буде, буде...», чи щось інше, настільки ж змістовне і людяне. Однак я не зміг себе змусити до цього. Це була Деб, моя сестра. Вона ж буде знати, що я постійно вдаю, і...

І що? Відрізати собі руки і ноги? Найгірше, що вона могла зробити, це наказати мені полишити це, а самій знову стати сержантом Похмурим. Навіть це було б істотним поліпшенням у порівнянні з її теперішнім образом в'яучої лілії. У будь-якому випадку настав момент, який вимагав якихось людських реакцій, і, оскільки я після довгого і глибокого вивчення знав, як мала вчинити людина, я так і вчинив. Я легенько поплескав її по плечу і промовив:

— Ну-ну, Деб, буде, буде.

Це прозвучало навіть по-дурнішому, ніж я боявся, але вона притулилася до мене і схлипнула, тож, напевно, я все ж таки вчинив вірно.

— Невже можна полюбити когось за один тиждень? — запитала вона.

— Я не знаю, я взагалі на таке не здатний.

— Я не переживу цього, Декстер. Якщо Кайла уб'ють або він перетвориться на... Боже, я не знаю, що зроблю. — і тут вона повалилася на мене і розплакалась.

— Ну-ну, Деб, буде, буде.

Дебра голосно засопіла і висякалася в лежачий на столі паперовий рушник.

— Я б хотіла, аби ти перестав це казати.

— Пробач мені. Я не знаю, що я міг би ще сказати.

— Скажи мені, чого хоче цей хлопець. Скажи мені, як його знайти?

Я знову сів на маленький, розхитаний стільчик.

— Боюся, не зможу, Деб. Я не дуже уявляю, що він робить.

— Дурня.

— Ні, серйозно. Адже якщо підходити строго формально, то він насправді нікого не вбив.

— Декстер, — промовила Дебра. — ти вже розумієш цього типа краще, ніж розумів його Кайл, а він знав, з ким має справу. Ми повинні знайти його. Ми ЗОБОВ'ЯЗАНІ. — Деб прикусила нижню губу, і я почав побоюватися наступних всхлипувань, оскільки мене лишили абсолютно безпорадним; вона заборонила мені моє: «Ну-ну, Деб, буде, буде»... Проте, як і належить міцному сержанту, вона зібрала волю в кулак і лише висякалася.

— Я спробую, Деб. Чи можу я припустити, що ви з Кайлом провели всі основоположні дії? Поговорили зі свідками і все таке.

Вона похитала головою.

— Не було необхідності. Кайл знав... — вона завмерла, усвідомивши, що говорить в минулому часі. — Кайл ЗНАЄ, хто це зробив, і ЗНАЄ, хто буде наступним.

— Пробач.. він знає, хто наступний?

Вона нахмурилась.

- Не зовсім. Кайл сказав, що в Маямі є четверо хлопців, які є у списку. Один із них зник, Кайл зрозумів, що його уже схоплено, проте це дало нам якийсь час на те, щоб встановити нагляд за трьома іншими.
- Хто ці четверо хлопців, Дебро? І звідки Кайл про них знає?

Деб зітхнула.

- Кайл не назвав їх імен. Але вони всі були з якоїсь команди. В Ель-Сальвадорі. Разом з... тим доктором Данко. Тому... – вона розвела руками і безпорадно подивилася; дуже не схоже на неї. І хоча цей нещасний вигляд надавав їй чарівність маленької дівчинки, він змусив мене відчувати себе обдуреним. Весь світ, весело обертаючись, поспішав до нових, жакливим халеп, а лихому Декстеру доводилось знову і знову приводити все в порядок. Несправедливо було, але нічого не поробиш.

Ближче до діла – що я міг зробити в тій ситуації? Я не бачив жодного способу знайти Кайла до того, як буде занадто пізно. І хоча я без сумніву був певен, що не говорив цього уголос, все ж Дебора відреагувала так, наче я все їй виклав.

Вона вдарила рукою по столу.

- Ми повинні знайти його, перш ніж він почне обробляти Кайла. Перш ніж він ПОЧНЕ, Декстер. Тому що... Я що, маю сподіватися на те, що Кайл втратить руку, коли ми до нього доберемося? Або ногу? Щоби не сталося, Кайл... – Дебора відвернулася, не закінчивши фрази, і втупилася в п'ятьма за французькими дверима, розташованими поруч зі столом.

Вона, звісно ж, була права. Було дуже мало шансів, що ми повернемо Кайла в цілісності. Ба навіть із усією удачею світу, мій блискучий інтелект не зміг би привести нас до Кайла ще до початку процедури. Та й потім... як довго він зуміє протриматися? Припустимо, у нього була деяка підготовка для подібних випадків, та й він знав, що його може спіткати, тому...

Секундочку. Я закрив очі, щоб гарненько подумати. Доктору Данко напевно відомо, що Кайл – професіонал. А як я вже говорив Деборі, мета доктора Данко полягала в тому, аби знищити жертву як особистість, перетворивши її в кричущий шматок м'яса. Отже..

Я відкрив очі.

- Деб, – сказав я. Вона поглянула на мене. – я перебуваю в рідкісному положенні, коли можу надати деяку надію.
- Викладай же!
- Це лише здогадка, але я думаю доктор Божевільний, скоріш за все, притримає Кайла на деякий час, не працюючи над ним.

Деб насупилась.

- Чого б це він став чекати?
- Щоб розтягнути все це, щоб розм'якшити Кайла. Кайл знає, що його очікує. Він готовий до цього. Ось і уяви, що він лежить у темряві пов'язаний, і його фантазія починає працювати. Крім того, — ця думка тільки що прийшла мені в голову, - до нього доктору треба обробити іншу жертву. Хлопця, який зник. Пов'язаний Кайл все чує: звук пилки і скальпеля, стогони і шепіт. Він навіть відчуває запахи, знаючи, що станеться, але не відає коли. Він стане напівбожевільним ще до того, як втратить перший ніготь на нозі.
- Ісусе, – прошепотіла Дебора. – і ти називаєш це надією?
- Звичайно. Адже ми отримуємо додатковий час на пошуки.
- Ісусе... – повторила вона.
- Але я можу і помилитися.

Вона знову подивилася в темряву за дверима.

– Будь ласка, не помиляйся, Дексе. Не цього разу.

Я похитав головою. Мені випала нудна робота, ніякого задоволення. Можна було почати з двох речей, але для цього слід було дочекатися ранку. Я озирнувся в пошуках годинника. Дисплей на відеомагнітофоні показував 12:00. 12:00. 12:00.

– У тебе є годинник? – запитав я.

Дебра насупилась.

– Для чого тобі знадобився годинник?

– Щоб дізнатися час. Думаю, для цього вони і треба.

– Яка до біса різниця, скільки зараз часу?! – вигукнула Деб.

– Дебора. В даний момент мало що відбувається. Нам треба повернутися до витоків і провести всю рутинну роботу, від якої відсторонив наш департамент Чатскі. На щастя, у тебе є значок, і ми можемо помахати їм, щоб відвідати деякі місця і задати деякі питання. Але нам доведеться чекати до ранку.

– Лайно! Ненавиджу чекати.

– Ну-ну, Деб, буде, буде.

Вона кисло на мене поглянула, але не заперечила.

Я теж не любив чекати, але останнім часом мені так багато довелося цим займатися, що очікування стало даватися мені легше. У будь-якому випадку ми почали чекати і подрімали на наших стільцях до сходу сонця. Після цього я, – оскільки за останній час дуже одомашнився, – зварив нам кави, по чашці за раз, оскільки кавоварка Дебори була пристроєм на одну порцію і призначалася тим людям, які не приймали гостей і взагалі не мали ніякого особистого життя. У холодильнику не виявилось нічого навіть віддалено схожого на їжу, якщо ви, звичайно, не були бродячим псом. Сумна ситуація: адже Декстер був здоровим хлопчиком із високим рівнем метаболізму, а думка про те, що цей день йому доведеться провести на голодний шлунок не звеселяла. Я знав: родина завжди на першому місці, – але хіба ж не опісля сніданку?

Ох, гаразд. Безстрашний Декстер ще раз принесе жертву. Справжнє благородство духу, однак подяки я не чекав; кожен робить те, що повинен робити.

Глава 15

Лікар Марк Шпільман був великим чоловіком і був схожим більше на відставного футбольного захисника, ніж на лікаря. Але саме він був черговим лікарем в той день, коли швидка допомога доставила в Меморіальний госпіталь імені Джексона все те, що залишилося від людини на столі, і це надходження не ошчасливило нашого лікаря.

– Якщо мені коли-небудь доведеться ще раз побачити щось подібне, – сказав він нам. – то вийду на пенсію і займуся розведенням такс, – лікар похитав головою. – Вам відомо, що таке приймальний спокій швидкої допомоги в Джексоні. Це — одне з найбільш завантажених відділень. Всі найсхибленіші пацієнти надходять саме сюди, надходять прямо із цього схибленого міста. Але це... – Шпільман постукав кісточками пальців по столу світло-зеленої ординаторської, де ми з ним тоді перебували, і закінчив: – Щось зовсім інше.

– Які прогнози? – спитала Дебора, і лікар різко на неї подивився.

– Це жарт? Немає ніяких прогнозів, і не буде. Фізично від нього залишилося лише те, що здатне підтримувати життя.. якщо це можна назвати життям. Розумово? – він підняв руки долонями догори і безсило впустив їх на стіл. – Я не психіатр, але від нього практично нічого не залишилося, і просвітління чекати не доводиться. Залишається сподіватися, що під впливом наркотиків, якими ми його накачуємо, бідолаха помре перш, ніж дізнається, хто він. Що заради його

ж блага має статися незабаром. У всякому разі, ми на це дуже сподіваємося, – лікар поглянув на свій годинник, дуже гарний дорогий «Ролекс», і додав: – Наша бесіда триватиме не дуже довго? Адже я на чергуванні, ви ж знаєте.

- При надходженні було виявлено сліди наркотиків в його крові? – запитала Дебора.
- Сліди, чорт забирай, – пирхнув Шпільман. – Кров хлопця являла собою суцільний коктейль. Мені ніколи не доводилося бачити подібної суміші. Там були усі ліки, які мали тримати його при тямі, одночасно пригнічуючи біль, щоб шок, викликаний численними ампутаціями, його не вбив.
- Чи не помітили ви чогось незвичайного в надрізах? – запитав я.
- У препаратора була хороша підготовка. Всі операції проведені з відмінною хірургічною технікою. Але цьому його могли навчити на будь-якому медичному факультеті. – Шпільман зітхнув, і на його губах промайнула апологетична усмішка. – Деякі рани вже встигли затягнутися.
- І які ж часові рамки це нам показує? – задала чергове запитання Дебора.

Шпільман знизав плечима.

- Від початку до кінця операції минуло чотири-шість тижнів. Він витратив не менше місяця, аби хірургічно розчленувати хлопця, беручи кожен раз по шматку. Нічого більш жахливого я не можу уявити.
- Він робив це перед дзеркалом, – підказав я, завжди готовий прислужитися. – Щоб жертва могла бачити.

Шпільман виглядав враженим.

- О Боже, – лікар просидів з хвилину на стільці, а потім зміг лише повторити: – О Боже, – опісля він потряс головою, глянув на «Ролекс» і сказав: – Послухайте, я б охоче допоміг, однак... – Шпільман знову підняв руки і впустив їх на стіл. – Не думаю, що можу сказати щось, що стане в нагоді хоч якось. Тому дозвольте мені заощадити ваш час. Той містер, як його... Чеснкі?
- Чатскі. – сказала Дебора.
- Так, Чатскі. Він подзвонив мені і запропонував провести сканування сітківки, щоб встановити особу пацієнта, порівнявши результати з якоюсь базою у Вірджинії, – Шпільман підняв брови і підібгнув губи. – Коротше. Вчора я отримав факс із повною ідентифікацією жертви. Я вам покажу його. – він підвівся і зник у коридорі. Коли лікар повернувся, в його руках був аркуш паперу. – Ось він. Мануель Борхес. Уродженець Ель-Сальвадору. Займається імпортом, – він поклав аркуш на стіл перед Деборою. – Я знаю, що це небагато, але, повірте, це все. Стан, у якому він перебуває... – він знизав плечима. – Я не думаю, що ми навіть це зуміємо з'ясувати.

Невеликий динамік під стелею невиразно пробурмотів щось, що віддалено нагадувало уривок із телевізійного серіалу «Швидка допомога». Шпільман схилив голову набік і, помітно спохмурнівши, промовив:

- Мушу бігти. Сподіваюся, ви його зловите.

Він з такою поспішністю вискочив із дверей і пішов по коридору, що аркуш, який залишився на столі, затріпотів.

Я глянув на Дебору. Судячи з її вигляду, той факт, що ми дізналися ім'я та прізвище жертви, не дуже надихнув її.

- Що ж, – вимовив я. – Я розумію, що це не дуже багато.

Вона похитала головою

- Якби це було «не дуже багато», то це був би грандіозний успіх. Це ж просто — нічого. – вона глянула на факс, ще раз прочитала його і додала: – Ель-Сальвадор. Пов'язаний з якоюсь організацією «Фланець».

- Ці були на нашому боці, – сказав я. Вона підняла на мене очі. – Та згряя, яку підтримували США. Я виловив інформацію в інтернеті.
- Приголомшливо. Виходить, ми дізналися те, що нам вже було відомо.

Вона піднялася і рушила до дверей – не так жваво, як лікар Шпільман, але теж досить швидко, тож мені довелося поквапитись. А наздогнав я її лише у дверях на автостоянку.

Дебора вела машину швидко і в тиші, зціпивши зуби. Ми доїхали до будиночка на Пн-Зх. Четвертій Стріт, де і почалася ця історія. Жовта стрічка зникла, але Дебора припаркувала автомобіль у найкращому поліцейському стилі: там, де заманулося, і ми вийшли. Я рушив слідом за Деб по стежці до будинку, що був біля того, де ми знайшли людиноподібну підпірку для дверей. Дебора мовчки натиснула кнопку дзвінка, і через кілька миттєвостей двері відчинилися. З'явився середніх років чоловік в окулярах з тонкою золотою оправою і в селянській сорочці гуайавера¹⁷. Чоловік кинув на нас запитальний погляд.

- Нам треба поговорити з Аріель Мединою. – вимовила Дебора, пред'являючи свій значок.
- Мама зараз відпочиває.
- Це терміново.

Чоловік подивився на неї, потім на мене і сказав:

- Хвилиночку.

Він зачинив двері. Дебора дивилася в дверну панель, а я спостерігав, як грають її жовна. Через пару хвилин двері знову відчинилися.

- Заходьте. – запросив нас чолов'яга.

Ми пішли слідом за ним в маленьку напівтемну кімнату, де знаходились дюжини тумбочок, прикрашених сімейними фотографіями або релігійним начинням. Аріель – літня леді, що знайшла істоту на столі, після чого ридала на плечі Дебори, – сиділа на дивані з мереживними серветками на підлокітниках і спинці. Побачивши Дебору, вона вигукнула «Ааааа!», піднялася і обняла мою сестру. Дебора, якій слід було б чекати від старої кубинки гарячого прийому у вигляді обіймів, завмерла і лише після деякого часу відповіла на захоплення, ніяково поплескавши стареньку по спині. Сестричка відсунулася від старої леді, як тільки це дозволили зробити пристойності. Аріель повернулася на диван і вказала на подушку, яка лежала поруч з нею. Дебора присіла.

Літня леді тут же видала швидкий потік іспанських слів. Я трохи говорив по-іспанськи і часто міг зрозуміти навіть кубинців, але з розповіді Аріель вловлював у кращому випадку одне слово з десяти. Дебора безпорадно дивилася на мене; з якоїсь безглуздої причини в школі вона вибрала французьку, тому стара з тим же успіхом могла говорити з нею не по-іспанськи, а на староєтрусській.

- Por favor, Secora¹⁸, – втрутився я. – Mi hermana no habla español¹⁹.
- А?.. – Аріель обдарувала Дебору дещо менш захопленим поглядом і похитала головою. – Lazaro!

Син виступив вперед, а жіночка відновила свій монолог, ледве витримавши паузу; чоловік почав перекладати.

- Я приїхала сюди з Сантьяго-де-Куба в 1962 році. При Батисті я бачила жахливі речі. Люди зникали безслідно. Потім прийшов Кастро, і я спочатку сподівалася на краще, – Аріель похитала головою

¹⁷ Популярний вид сорочок, що поширений у Латинамериці (*icn.*)

¹⁸ Перепрошую, сеньйора (*icn.*)

¹⁹ Моя сестра не говорить іспанською (*icn.*)

і розвела руками. – Хочете вірте, хочете ні, але тоді ми дуже на це розраховували. На те, що все буде по-іншому. Але незабаром все повторилося. Стало навіть гірше. Тому я приїхала сюди. У Сполучені Штати. Люди тут не зникають. Їх не вбивають на вулиці і не мучать. Так я думала. І ось тепер — це. — вона вказала на сусідній будинок.

– Мені треба поставити вам кілька запитань. — сказала Дебора, і Ласаро переклав її слова.

Аріель невимушено кивнула і продовжила свій захоплюючий монолог:

– Навіть при Кастро нічого подібного не траплялося. Так, вони вбивали людей або відправляли їх на острів Пен. Але тільки не це. Ніколи на Кубі. Тільки в Америці!

– Ви коли-небудь бачили сусіда? — перервала її Дебора. — Людину, яка це зробила, — Аріель мовчки вивчала мою сестру. — Мені треба знати. Трагедія повториться, якщо ми його не спіймаємо.

– Чому ви мене питаєте? Ця робота не для вас. Така красива жінка як ви повинна мати чоловіка. Родину.

– El victimo proximo es el novio de mi hermana²⁰. — знову допоміг я з поясненнями.

Дебора пильно подивилася на мене.

– Ааааа, — клацнула язиком Аріель і кивнула головою. — Не знаю що і сказати. Я бачила чоловіка, напевно, рази два, — старенька знизала плечима, а Дебора нетерпляче нахилилася вперед. — Завжди ввечері, доволі здалеку. Чоловік маленького зросту. Худий. З великими окулярами. Нічого іншого не помітила. Він ніколи не виходив із дому і поведився дуже тихо. Іноді слухав музику. — вона посміхнулася і додала: — Тіто Пуенте.

– Тіто Пуенте. — повторив Ласаро.

– Аа, — сказав я, і всі на мене подивилися. — Це би заглушило інші звуки. — вимовив я, трохи збентежившись від такої уваги.

– У нього була машина? — запитала Деб, і Аріель насупилась.

– Фургон, — відповіла вона. — Він водив старий білий фургон без вікон. Він був дуже чистим, але мав багато вм'ятин та іржавих плям. Я бачила його декілька разів, але він зазвичай тримав його у своєму гаражі.

– Думаю, номерного знаку ви не помітили? — запитав я, а вона, з обуренням глянувши на мене, відповіла за допомогою сина:

– А ось і помітила. Номер не запам'ятала — таке пам'ятають лише в старих фільмах. Але я знаю, що це був номерний знак Флориди. Жовтий, з картинкою дитини на ньому. — вона сердито втупилася на мене, оскільки я безсоромно захихикав.

Це було, звичайно, непристойно, і я, як правило, так не робив, але цього разу я нічого не міг із собою вдіяти.

Дебора теж суворо подивилася на мене.

– Що, диявол тебе забирай, ти знайшов тут смішного?

– Номерний знак, — відповів я. — Пробач, Дебора, але невже ти не пам'ятаєш, що зображено на жовтому знаку Флориди? І якщо цей хлопець замовив собі такий знак, то, враховуючи його вчинки...

Я проковтнув слину, щоб не вибухнути реготом, і це зусилля повністю виснажило мою здатність до самоконтролю.

– Ну, чорт забирай, і що смішного ти знайшов у жовтому номерному знаку?

– Це особливий знак, Деб. На ньому написано «Обираю життя».

²⁰ Новою жертвою стала кохана людина моєї сестри (*исп.*)

А потім, я уявив собі, як доктор Данко походить навколо своїх жертв, які билися в судамах, накачує їх ліками і робить акуратні надрізи, щоб зберегти їм життя. Боюсь, я знову засміявся.

– Вибираю життя! – вирвалось у мене.

Ох як мені хотілося зустрітися з цим хлопцем.

* * *

Назад до машини ми йшли мовчки. Дебра сіла на місце водія і подзвонила капітану Меттьюзу, передавши опис фургону, а він у свою чергу погодився, що тепер може дати сигнал усім постам. Поки сестричка тлумачила з начальством, я озирнувся по сторонах. Прикрашені кольоровими валунами доглянуті двори. Дитячі велосипеди, прив'язані ланцюгами до стійок веранд і стадіон «Апельсинова чаша», що возносилась на задньому плані. Вельми милий, спокійний райончик для проживання, праці на дому, вирощування дітей.. і для ампутації чиїхось ніг та рук.

– Залазь. – сказала Дебра, перервавши мої простакуваті роздуми.

Я сів у машину, і ми рушили в дорогу. Коли ми зупинилися на червоне світло, Дебра подивилася на мене з усмішкою:

– Ти вибрав досить вдалий час для реготу.

– Ну, справді, Деб, – сказав я. – Це перший раз, коли ми отримали натяк на індивідуальність нашого хлопця. Тепер ми знаємо, що у нього є почуття гумору. Думаю, це серйозний крок вперед.

– Звісно. Може зловимо його в комеді-клуб?

– Ми його зловимо, Деб. – сказав я, хоча прекрасно розумів, що жоден з нас мені не вірив.

Дебра пробурчала щось у відповідь; загорілося зелене, і вона вдарила по газам так, немов давила смертельно отруйну змію.

Разом із потоком автомобілів ми дісталися до будинку Дебри. Ранковий час пік підходив до кінця. На розі Фладжлер і Тридцять четвертої Стріт якась машина, вискочивши на тротуар, врізалася в ліхтарний стовп перед входом до церкви. Між двох репетуючих один з одним чоловіків стояв коп. На краю тротуару сиділа дівчинка і плакала. Ах, чарівні ритми ще одного чудесного дня в раю!

Незабаром ми звернули на Медину, і Дебра поставила автомобіль на під'їзній алеї в хвості моєї машини. Вона вимкнула двигун, і ми сиділи мовчки, прислухаючись до потріскування охолоджуючого мотора.

– Лайно. – вимовила Дебра.

– Погоджуюсь.

– Що ж ми тепер будемо робити?

– Спати, – сказав я. – Я занадто втомлений, аби думати.

Вона стукнула кулаком по керму:

– Як я можу спати, Декстер? Знаючи, що Кайл... – вона ще раз вдарила по керму. – Лайно.

– Фургон неодмінно з'явиться, Деб. І ти це знаєш. База даних миттю виплуне для нас всі білі фургони з номерним знаком «Обираю життя», і після оповіщення всіх постів це всього лише питання часу.

– У Кайла немає часу.

– Людські істоти мають потребу у сні, Деб, – повчально промовив я. – І я теж.

Фургон термінової доставки, вискочив з-за рогу і завмер перед будинком Дебори. З кабіни вистрибнув водій і попрямував до дверей. В руках він тримав невелику коробку. Дебора ще раз вимовила: «Лайно», і вибралася з машини, щоб прийняти посилку.

Я закрив очі і трохи поседів, розмірковуючи, що часто робив, коли був втомленим, замість того, аби думати. Це виявилось марною тратою часу; мені в голову не прийшло жодної корисної думки, якщо, звичайно, не вважати думкою питання: «Куди я подів свої кросівки?». Оскільки моє знову здобуте почуття гумору продовжувало працювати на холостому ходу, питання здалося мені забавним і, крім того, я, на подив, раптом почув смішок Темного Мандрівника. «Що тут смішного? – запитав я. – Тільки те, що я залишив кросівки у Рити?». Відолаха, мабуть, як і раніше дувся. Але ж ні.. він знову хихикнув. «Може, тобі здається смішним щось зовсім інше?» – поцікавився я. Але відповіді не було, зате я відчув присутність нетерплячого очікування і голод.

Кур'єр побіг назад до фургону і покотив геть. Ледве я намірився позіхнути, потягнутися і визнати, що мої тонко налаштовані розумові сили перебували у повному розряді, до мене долетів звук, що нагадував одночасно як стопін, так і схожу на приступ блювоти відрижку. Я відкрив очі і побачив, як Дебора на хитких ногах йшла до будинку, а потім сіла на доріжці до передніх дверей. Я вибрався з машини і поспішив до неї.

– Деб?! – вигукнув я. – Що таке?

Вона впустила посилку і закрила обличчя долонями, зробивши ще кілька ні на що не схожих звуків. Я примостився поруч з нею і підняв коробку, яка могла вмістити хіба що наручний годинник. Я відкрив її. Всередині був мішечок на застібці. А всередині нього був людський палець.

Палець з великим, блискучим перснем.

Глава 16

Аби заспокоїти Дебру довелося зробити набагато більше, аніж поплескати по плечу і сказати: «Ну-ну, Деб, буде, буде». Взагалі-то, мені довелося майже насильно влити в неї здоровенний стакан м'ятного шнапсу. Я знав, що їй треба була якась хімічна допомога, аби вона змогла заспокоїтись і заснути, – якщо це взагалі було можливим, – але в її аптечці не знайшлося нічого сильнішого, крім «Тайленола», а спиртного вона не вживала.

Зрештою я знайшов під кухонною раковиною пляшку шнапсу і, переконавшись, що це не була рідина для прочистки труб, змусив сестру випити цілу склянку. Зі смаку цієї штуківини, можна було б і припустити, що все таки це й була рідина для усунення засмічень. Дебра здригнулась усім тілом і ледь не захлинулась, але таки випила все; це мало зміцнити її втомлені кістки і прочистити онімійний мозок.

Коли вона важко опустила на стілець, я зібрав у паперовий пакет з продовольчого магазину дещо з її одягу і залишив пакет біля вхідних дверей. Дебора подивилася на нього, потім на мене.

– Що ти робиш? – запитала вона. Її голос звучав невиразно, а відповідь, здавалось, її зовсім не цікавила.

– Ти поживеш кілька днів у мене. – пояснив я.

– Не хочу.

– Це неважливо. Ти повинна.

Деб перевела погляд на пакет з одягом.

– Чому?

Я підійшов до неї і присів поряд з її стільцем.

– Дебра. Він знає, хто ти і де знаходишся. Давай спробуємо хоч трохи ускладнити йому життя і кинути виклик, добре?

Вона знову здригнулася всім тілом, але нічого не говорила, поки я допомагав їй піднятися і довів до дверей. Через півгодини і після ще однієї дози м'ятого шнапсу сестра вже лежала на моєму ліжку, мирно похрюпуючи. Я залишив записку з проханням зателефонувати, після того як вона прокинеться, а потім відправився на роботу, прихопивши з собою маленьку посылкою із сувеніром.

Я не сподівався, що лабораторні дослідження пальця дозволять знайти ключ до вирішення загадки, але погодьтеся, що, заробляючи на хліб судово-медичною експертизою, я повинен був подивитися на відрізаний пальчик поглядом професіонала. І оскільки я серйозно ставився до своїх зобов'язань, я зупинився на шляху до роботи і купив пончиків. Коли я підходив до своєї нірки на другому поверсі, то побачив Вінса Масуоку, який крокував по коридору мені на зустріч.

Я скромно вклонився і простягнув йому пакет з пончиками.

– Вітаю тебе, Майстре, – сказав я. – Я приніс тобі дар.

– Вітаю, Коніку. Є таке поняття, іменоване «час». Ти маєш дослідити його таємниці, – він постукав пальцем по ручному годиннику. – Я вже вирушаю на ланч, а ти приніс мені сніданок.

– Краще пізно, ніж ніколи. – сказав я, але він похитав головою.

– Ні-і. Мій шлунок вже перейшов на іншу швидкість. Я маю намір взяти собі *gora vieja*²¹ і *platanos*²².

– Якщо ти зневажаєш мій дар з їжею, я дам тобі палець.

Вінс підняв брови, а я вручив йому посылку Деб.

– Не міг би ти пожертвувати мені півгодини свого дорогоцінного часу до ланчу?

Він покосився на коробку.

– Щось я не думаю, що мені варто відкривати це на порожній шлунок, я не помиляюсь?

– Ну що ж, тоді як щодо пончику? – запитав я у нього.

Це зайняло більше ніж півгодини, але коли Вінс відправився на ланч, ми дізналися лише те, що по пальцю Кайла визначити що-небудь було неможливим. Розріз був зроблений дуже чисто і високопрофесійно, з використанням надзвичайно гострого інструменту, який не залишив слідів. Під нігтями не було нічого, крім землі, яка могла потрапити туди де завгодно. Я зняв із пальця перстень, але ми не виявили ні волосся, ні ниток, ні фабричної мітки, і крім того, Кайл чомусь забув вигравіювати на внутрішній стороні персня адресу і номер телефону. Його кров належала до групи АВ²³ – резус позитивний.

Я помістив палець у холодильник, а перстень сховав у кишеню. Це не було стандартною процедурою, але я не сумнівався, що Дебора захотіла би отримати його, якщо нам не вдасться повернути Кайла. А якщо і повернемо, то швидше за все будемо отримувати через службу доставки частково, по шматку за раз. Звісно ж, я не сентиментальна людина, але мені чомусь здавалося, що подібне повернення коханого не зігріє серце моєї сестри.

²¹ Кубинська національна страва із м'яса з овочевим гарніром (*исп.*)

²² Банани (*исп.*)

²³ Четверта група крові

Я дуже втомився, і оскільки Дебора не подзвонила, я вважав, що мав право поїхати додому і подрімати. Післяобідній дощ почався в той момент, коли я сідав у машину. Я промчав по вниз по ЛеЖон – рух був порівняно слабким – і опинився вдома, будучи обгавканим всього лише один раз, що можна було вважати рекордом. Пробігши до дверей під дощем, я зрозумів, що Дебора поїхала, залишивши записку з обіцянкою зателефонувати пізніше. Я відчув полегшення, адже мені зовсім не хотілося спати на своєму маломірному диванчику. Я відразу ж забрався в ліжку і безпробудно проспав до початку сьомого.

Природно, що навіть така потужна машина, як моє тіло, потребувало деякого догляду, і, коли я сів на ліжку, то відчув, що настав час змінити мастило. Довга, майже безсонна ніч, пропущений сніданок, безнадійна напруга у пошуках чогось іншого, аніж заборонене «Ну-ну, Деб, буде, буде» для Дебри – всі ці речі лишили кепський слід. У мене виникло відчуття, ніби мою голову набили пляжним піском, в якому були і безліч кришок від пивних пляшок і недопалки цигарок.

З цього положення був один єдиний вихід і ним виявились фізичні вправи. Однак коли я вирішив, що найкраще мені допоможе приємна пробіжка на дистанцію в одну-дві милі, то згадав, що кудись подів свої кросівки. Вони не стояли на своєму звичайному місці біля дверей. У машині їх теж не було. Оскільки це було Маямі, то не можна було виключати і того, що хтось потайки забрався в мій будинок і вкрав їх; вони ж то були дуже хороші, бренду «Нью Баланс». Але я подумав, що більш імовірно було те, що я залишив їх у Рити. А у мене всяка правильна думка втілювалась в негайну дію, тому я добрів до машини і поїхав до будинку Рити.

Дощ давно припинився – він рідко триває більше години – вулиці висушили, і на них вже було, як завжди, повно одержимих думками про вбивство життєрадісних людей. Моїх людей. Каштановий Ford Taurus, з'явившись у мене в хвості на Сансет, слідував за мною на протязі всієї дороги. Я радів, що Доукс повернувся до своєї справи. А то я вже відчував себе трохи покинутим. Як і завжди, він зупинився на протилежному боці вулиці, коли я постукав у двері. Сержант Доукс якраз вимикав мотор, коли Рита відкрила мені двері.

– Оце так, – сказала вона. – Який приємний сюрприз! – вона підняла обличчя для поцілунку.

Я обдарував її, додаючи трохи британського шику, щоб розважити сержанта Доукса.
– Мені важко це казати, – почав я. – але я приїхав за своїми кросівками.

Рита посміхнулась.

– Взагалі-то, я тільки що наділа свої. Як ти дивишся на те, щоб попотіти разом? – а потім відкрила двері ширше для мене.

– Найкраще запрошення з усіх, що я чув за день.

Я знайшов свої кросівки в її гаражі поряд із пральною машиною, разом із шортами і безрукавкою: чистенькі і готові для вживання. Я пішов у ванну кімнату і переодягнувся, акуратно згорнувши і поклавши свій робочий одяг на кришку унітазу. Вже через кілька хвилин ми з Ритою бігли рясом по її кварталі. Коли ми пробігали повз сержанта Доукса, я помахав йому рукою. Ми бігли по її вулиці, після цього звернули направо, де обігнули парк, що знаходився зовсім неподалік від Ритиною дому. Нам уже доводилося бігати цим маршрутом і ми знали, що дистанція становила приблизно три милі, а також уже встигли звикнути до ритму бігу один одного. І ось приблизно через півгодини ми знову стояли біля порога її будинку, спітнілі і готові зустріти виклик, який кидав нам черговий вечір на планеті Земля.

– Якщо не заперечуєш, я прийму душ першою, – вимовила Рита. – Поки ти будеш митися, я

приготую вечерю.

– Ніяких заперечень. А я поки посиджу і трохи обсохну.

Рита посміхнулася.

– Я принесу тобі пиво.

Через мить вона вручила мені бляшанку, а потім увійшла в будинок, закривши за собою двері. Я сів на східцях і почав потягувати пиво. Кілька останніх днів пронеслися в якомусь дикому тумані, і моє нормальне життя пішло шкереберть настільки, що зараз, сидячи на сходах і попиваючи пиво, я отримував справжнє задоволення від тихих роздумів, в той час як десь Чатські обробляли на частини. Життя оберталось навколо мене у вигляді численних різаних ран, задушень і розчленувань, але у володіннях Декстера настав час Міллера²⁴. Я підняв бляшанку в мовчазному тості за сержанта Доукса.

З будинку до мене долинув якийсь шум. Спочатку я почув крики, а потім і вереск, немов Рита щойно побачила в своїй ванній Бітлз. Вхідні двері різко відчинилися і з них вискочила Рита, кинулась мені на шию, мало не задушивши. Я впустив пиво і почав заїкатися.

– Що?! Що я накоїв?!

Потім я побачив Астор і Коді, які стояли у дверей і не зводили з мене очей.

– Благаю про пробачення. Клянуся, що ніколи цього більше не зроблю. – додав я, але Рита продовжувала мене душити.

– О, Декстер. – сказала вона та ще й почала плакати.

Астор посміхнулася мені і склала долоньки під підборіддям. Коді просто дивився, зрідка киваючи.

– О, Декстер. – повторила Рита.

– Благаю, – промовив я, безуспішно намагаючись захопити повітря широко відкритим ротом. – Клянуся, що це чиста випадковість, і я зробив це не навмисно. Але що саме я зробив??

– О, Декстер, – в черговий раз вимовила Рита і поклала долоні на мої щоки та подивилася на мене зі сліпучою посмішкою, яку супроводжував потік сліз. – О, ТИ! – сказала вона, але треба признатися, що в той момент я не дуже відчував ким саме я був. – Вибач, все вийшло випадково, – продовжила вона, чмихаючи носом. – Я надіюсь, ти не планував чого-небудь особливого.

– Рита. Прошу. Що відбувається?

Її посмішка ставала все більшою і більшою.

– О, Декстер. Я справді... просто... Астор треба було в туалет, і коли вона підняла твій одяг, воно просто впало на підлогу і... О, Декстер, воно таке гарне! – вона вже стільки разів сказала О, Декстер!, що я вже починав відчувати себе ірландцем, але так і не зрозумів, що ж відбувається.

Не розумів, поки Рита не підняла свою руку. Свою ліву руку. Тепер на її безіменному пальці виблискував великий діамантовий перстень.

Перстень Чатські.

– О, Декстер, – сказала вона ще раз, а потім уткнула голову у моє плече. – Так, так, ТАК! О, ти зробив мене такою щасливою!

– Все в порядку. – тихенько вимовив Коді.

²⁴ Miller Brewing Company - американська пивоварна компанія

І що після такого можна було зробити, окрім як принести свої привітання?

Решта вечора пройшла у затьмарених спробах повірити у те, що сталося, разом із «Міллер Лайт» у руках. Я усвідомлював, що десь у космосі літала серія спокійних, точних і логічних слів, склавши які я міг би пояснити Риті, що зовсім не збирався зробити їй пропозицію, і після цього ми би змогли гарно посміятися і побажати один одному на добраніч.

Але чим наполегливіше я ловив цю магічну фразу, тим швидше вона від мене тікала. А потім я почав думати, що можливо ще одна бляшанка пива відкриє переді мною ворота розуміння; проте після ще декількох бляшанок все закінчилось тим, що Рита пішла в крамницю і повернулася із пляшкою шампанського. Ми його випили і всі здавалися такими щасливими, а одна річ потягнула іншу.. і якимось чином я ще раз опинився в ліжку Рити, стаючи свідком надзвичайно малоймовірних і вельми недостойних подій. І я ще раз, занурюючись у не зовсім тверезий сон, задавався питанням: чому всі ці жахливі речі трапляються саме зі мною?

* * *

Прокидатися після таких ночей ніколи не буває особливо приємно. Але ще гірше було прокинутись посеред ночі з думкою: «О Боже, Дебора!». Якщо ви подумали, що я відчував себе ніяково через те, що забув про когось із тих, хто від мене залежав, то глибоко помилились. Як я вже не раз наголошував, у мене немає емоцій. Одна я можу відчувати страх, і думка про наслідки люті, в яку могла впасти Дебора, послужила для мене свого роду спусковим гачком. Я поспіхом одягнувся і ухитрився ковзнути в машину, нікого не розбудивши. Сержант Доукс покинув свою позицію на протилежному боці вулиці. Мені було приємно дізнатися, що навіть Доукс іноді спить. Або, можливо, він подумав, що людям, які тільки що заручилися, треба трохи часу на приватне життя. Однак, знаючи його, я вирішив, що цей варіант навряд чи був можливим. Було набагато ймовірніше те, що його обрали папою римським, і він полетів у Ватикан.

Я швидко вів машину, аби дістатися додому і перевірити автовідповідач. Було одне записане повідомлення, яке переконувало мене купити новий набір шин, поки не стало зовсім пізно, і звісно це звучало досить загрозливо, але все ж від Деб нічого не було. Я зварив собі кави і став чекати ранкову газету, яка мала з глухим стуком вдаритися об мої двері. Вранці був присутній елемент якогось сюрреалізму, що не було повністю спричинене вчорашнім шампанським. *Невже я заручений?* Ну й ну. Мені хотілося вилаяти себе і запитати, чи розумію я, що накоїв? Але істина полягала в тому, що нічого поганого я, на жаль, не зробив; з ніг до голови я був одягнений в одяг старанності і чесноти. І я навіть не зробив нічого такого, що можна було б назвати безпросвітною дурістю.. як би не так. Я крокував по життю з благородством і навіть наслідував манері не пхати свого носа в чужі справи, і допомагав сестрі повернути їй бойфренда, займався фізичними вправами, їв багато зелених овочів і навіть уже не розрізав на шматочки інших монстрів. І ось ця сумлінна і гідну поведінка забігла якимось чином зі спини і вкусила мене за зад. *Жодна добра справа не залишається безкарною*, любив казати Гаррі.

Ну і що тепер я міг зробити? До Рити ж має повернутися її здоровий глузд. Я маю на увазі: заміж, за мене? Хто взагалі може захотіти одружитися ЗІ МНОЮ? Мають бути інші альтернативи, наприклад, стати черницею, чи поступити в Корпус миру. Адже йдеться про Декстера. Невже в місті розміру Маямі вона не могла б знайти нікого, хто хоча би був людською істотою? Та й взагалі чому Рита поспішала вийти заміж? Не можна сказати, що їй перший шлюб вдався, але ж ні: їй не терпілося знову поринути з головою в щось подібне. Невже жінкам так відчайдушно хочеться вискочити заміж?

Звичайно, вона мусила думати про дітей. Народна мудрість стверджує, що їм потрібен

батько. У цьому твердженні, мабуть, було щось, оскільки, де б я був зараз, якби не Гаррі? А Астор і Коді виглядали щасливими. Навіть якщо я зможу переконати Риту у цьому комічному випадку, чи зрозуміють це колись діти?

Я був на другій чашці кави, коли принесли газету. Я швидко проглянув головні розділи і з полегшенням дізнався, що жахливі події як і раніше відбувалися майже повсюди. Принаймні хоча б у решти світу не з'їхав дах.

О сьомій ранку я вирішив, що дзвінок Дебрі по мобільному буде достатньо безпечним. Відповіді не було; я залишив повідомлення і через п'ятнадцять хвилин вона відповіла. – Доброго ранку, сестричко, – вимовив я, любуючись своїм гарним результатом у надані голосу веселого звучання. – Вдалося поспати?

– Трохи, – пробурчала вона. – Вчора прокинулася близько чотирьох. Простежила шлях посилки аж до Хаялії²⁵. Більшу частину ночі їздила по окрузі, шукаючи білий фургон.

– Якщо він відправив посилку по дорозі з Хаялії, то швидше за все їхав із Кі Вест.

– Мені, чорт забирай, і без тебе це відомо! – випалила вона. – Але що в біса ще я могла зробити?

– Не знаю, – зізнався я. – Але чи не сьогодні до нас прибуває хлопець із Вашингтона?

– Нам про нього нічого не відомо. Якщо Кайл хороший, то це зовсім не означає, що всі інші виявляться такими ж.

Вона напевно забула, що Кайл не показав себе особливо хорошим у своїй роботі, принаймні, на публіці. Він-то взагалі нічого не зробив, окрім як дозволив себе схопити і надати лиходієві можливість відхопити у себе палець. Але пускатися в розлогі коментарі на тему *Наскільки він був хорошим*, стало б з мого боку проявом неправильної політики, тому я обмежився тим, що сказав:

– Що ж, нам залишається лише припустити, що новий хлопець знає про цю справу щось таке, чого не знаємо ми.

Дебра пирхнула.

– Це не буде складно. Я подзвоню, коли він з'явиться.

Вона відключилася, а я почав збиратися на роботу.

Глава 17

О 12:30 Дебора увірвалася в мій скромний притулок у лабораторії судово-медичної експертизи і кинула переді мною на стіл аудіокасету. Я підняв голову і поглянув на неї; вона не виглядала задоволеною, але це не було новиною.

– З мого домашнього автовідповідача, – сказала вона. – Послухай.

Я відкрив кришку стерео і вставив касету, яку кинула в мене Дебра. Натиснув програвання: почувся гучний писк, а потім незнайомий чоловічий голос промовив: «Сержант, е, Морган? Вірно? Це Ден Бердет з.. гм, Кайл Чатскі сказав, що мені слід зателефонувати вам. Зараз я в аеропорту, і дзвоню, аби домовитися про зустріч, коли я буду в готелі, який називається... – почувся якийсь шурхіт, а потім звук став тихішим, оскільки чоловік, очевидно, відвів апарат від рота. – Що? О, це дуже мило. Добре. Дякую, – голос став голосніше. – Я тільки що зустрів вашого водія. Дякую, що ви за мною когось прислали. Я подзвоню вам з готелю».

²⁵ Містечко на півдні штату Флорида, північно-західне передмістя Маямі.

Дебора потягнулася через мій стіл і вимкнула апарат.

– Я нікого не посилала в довбаний аеропорт. І впевнена, капітан Меттьюз цього теж не робив. Може, ти, Декстер, послав когось в цей чортів аеропорт?

– У моєму лімузині закінчився бензин.

– А ЩОБ ВСЕ ВСРАЛОСЬ! – вигукнула вона і мені довелося погодитися з її аналітичними результатами.

– Що ж, принаймні ми дізналися, наскільки хороша була заміна Кайла.

Дебора сіла на стілець, що стояв біля мого столу.

– Ми знову на клітці номер один. А Кайл... – вона прикусила нижню губу і не закінчила речення.

– Ти ще не повідомила про це капітану Меттьюзу? – запитав я. Вона похитала головою. – Ну, він має їм подзвонити. Вони пришлють ще когось.

– Точно, чудово. Вони пришлють когось, хто хоч б добереться до зони отримання багажу. От лайно, Декстер.

– Ми маємо сказати їм, Деб. А до речі, хто вони такі? Кайл тобі не говорив, на кого він працює?

Вона зітхнула.

– Ні. Він жартівливо говорив, що працює на ІУА²⁶, але я так і не зрозуміла, що в цьому смішного.

– Ну, ким би вони не були, їх слід поставити до відома, – я витягнув касету зі стерео і поклав її перед сестрою на стіл. – Має бути щось, що вони можуть зробити.

Дебра трохи помовчала.

– Чому у мене таке відчуття, що вони вже щось зробили, і цим чимось став Бердет? – сказала вона. Потів вона згребла зі столу касету і, важко переставляючи ноги, вийшла з кабінету.

Я потягував каву і переварював ланч за допомогою здорового шматка шоколадного торта, коли надійшло повідомлення про вбивство в районі каналу. Анджело-ніякого-відношення і я вирушили туди, де в каркасі невеличкого будинку, – який схоже колись розібрали, а тепер перебудували, – знайшли тіло.

Будівництво на час зупинили, оскільки власник і підрядник судилися один з одним. Два хлопчини, прогулюючи школу, забралися на будівництво і натрапили на труп. Він знаходився на щільній пластмасі, яка покривала лист фанери, а сам лист спочивав на двох козлах. Хтось, скориставшись пилкою, акуратно відпиляв жертві голову, руки і ноги. Торс лежав посередині, а всі відрізані частини були покладені біля нього в декількох дюймах.

І хоча Темний Мандрівник пирхнув і прошепотів мені на вухо якісь похмурі подробиці, я вирішив, що це в нього заговорила заздрість, і продовжив роботу. Звісно, крові було в достатку, і мене напевно очікував би день радісної і наполегливої праці, якби я випадково не підслухав розмову детектива і копа, який першим опинилися на місці злочину.

– Гаманець лежав поруч з тілом, – повідомив офіцер Снайдер. – Водійські права, видані в Вірджинії на ім'я Деніела Честера Бердета.

О-о, отак-то, сказав я, звертаючись до веселого голосу, що розташувався на задньому сидінні мого мозку і безперервно базикав. Адже це багато що пояснює, чи не так? Я

²⁶ Other Government Agency (Інше Урядове Агентство), евфемізм до ЦРУ (англ.)

знову подивився на труп. Хоча розчленування проходило поспішно і проводилося за допомогою грубого інструменту, в розташуванні відрізаних кінцівок і голови я побачив щось знайоме, і Темний Мандрівник, погоджуючись, радісно хихикнув. Зазори між торсом і ампутованими частинами були абсолютно рівними і, здавалося, знаходилися на точно вимірній відстані одна від одної. Вся ж ця презентація була розміщена, як урок з анатомії: *Як від'єднати стегнову кістку від ноги.*

– Двоє хлопців, які знайшли тіло, в машині. – сказав Снайдер детективу.

Я розвернувся і подивився на двох представників правопорядку, не знаючи, як краще повідомити їм свою новину. Звісно, можливо я помилявся, але...

– Сучачий синочок. – долинуло до мене чиєсь бурмотіння.

Я озирнувся і побачив Анджело, який сидів навпочіпках на іншому кінці тіла. Він знову опинився в тій ситуації, коли витягував своїм пінцетом світлий невеличкий шматок паперу. Я підійшов до нього і глянув через його плече на знахідку.

На листку чітким, тонким почерком хтось написав «ROGUE», а потім закреслив одинарною лінією.

– Що за rogue? – запитав Анджело. – Його ім'я?

– Це людина, яка сидить за письмовим столом і видає накази бойовим частинам.

Він поглянув на мене

– Звідки тобі відомо про це лайно?

– Я дивлюсь багато фільмів.

Анджело перевів погляд на шматок паперу.

– Думаю, почерк той же. – сказав він.

– Зовсім, як той, інший. – погодився я.

– Як у справі, якої не існує. Знаю, був там.

Я випростався, глибоко зітхнув і подумав, як приємно опинитися правим.

– Цього вбивства теж не існує. – вимовив я і попрямував до місця, де офіцер Снайдер розмовляв з детективом.

Детектив нагадував собою грушу і звали його Коултер. Він потягував з великої пластикової пляшки содову під назвою «Маунтан Дью» і дивився на щось по той бік каналу.

– Як ти вважаєш, на скільки потягнуть тут такий будинок і земля? – запитав він у Снайдера.

– Біля отакого каналу? Менш ніж за мільйон від затоки, га? Хмм... Пів мільйона? Більше?

– Пробачте, детективе, – втрутився я. – Боюся, у нас виникла непередбачена ситуація. – мені давно хотілося вимовити цю фразу, однак належного враження на Коултера вона не справила.

– Ситуація? Ви що «Місце злочину» дивитесь?

– Бердет — федеральний агент. І ви повинні негайно повідомити капітану Меттьюзу про те, що сталося.

– Я повинен?

– Це пов'язано зі справою, до якої нам заборонено торкатися, – пояснив я. – З Вашингтона прибули люди і веліли капітану відвалити.

Коултер відпив із пляшки.

- Ну і що? Капітан відвалив?
- Як кролик, врубав задній хід.

Коултер обернувся і подивився на тіло Бердета.

- Значить, федерал... – він зробив ще ковток, уважно вивчив відрізану голову, похитав своєю головою і додав: – Ці хлопці, опинившись під пресом, завжди розвалюються на частини. – потім детектив подивився у вікно і дістав мобільний.

Дебора прибула на місце злочину, коли Анджело-ніякого-відношення вкладав валізку з приладами та інструментами в мікроавтобус, і рівно за три хвилини до появи капітана Меттьюза. Я не хочу, щоб ви подумали, ніби я критикую капітана. Щоб бути до кінця справедливим, слід зазначити, що Дебрі не був потрібен час, аби освіжити себе водою «Араміс», як це зробив капітан, і їй не треба було поправляти вузол краватки, що, само собою, теж вимагає достатньо часу. Через кілька секунд після приїзду капітана біля будинку з'явився автомобіль, який я знав не гірше своєї власної машини: каштановий Ford Taurus, пілотований сержантом Доуксом.

- Ура, ура! Вся банда в зборі. – радісно вигукнув я

Офіцер Снайдер подивився на мене так, наче я запропонував йому потанцювати в парі зі мною голим, а Коултер обмежився лише тим, що заткнув вказівним пальцем горлечко пляшки, і в такому вигляді рушив разом із нами назустріч капітану.

Дебора оглянула місце злочину зовні і веліла напарнику Снайдера перенести периметр поліцейської стрічку трохи далі від дому. Коли вона наблизилася до мене поговорити, я прийшов до вражаючого висновку. Все почалося з вправ в іронії, але незабаром переросло в щось таке, що я не міг оскаржити, як би не намагався. Я переступив через вікно каркасу будинку, який так дорого оцінив офіцер Снайдер, і обперся на стіну та почав аналізувати щойно прийдешню ідею. В силу якихось незрозумілих причин Темний Мандрівник знайшов її вельми цікавою і став нашіптувати мені страхітливі заперечення. Зрештою, відчувши себе людиною, яка продає наші ядерні секрети талібам, я прийшов до висновку, що нічого іншого ми зробити не можемо.

- Дебора, – сказав я, коли вона опинилася біля вікна, поруч зі мною. – кавалерія на сей раз не прискаче.
- Точне злайновано, Шерлок.
- Ми тут — це все, що є, але нас недостатньо.

Дебора відкинула з обличчя пасмо волосся і глибоко зітхнула.

- А я що говорила?
- Проте ти не зробила наступного кроку, сестричка. Оскільки нас недостатньо, ми потребуємо допомоги. Нам необхідна людина, якій про це щось відомо...
- Заради всього святого, Декстер! Ми згодуємо всіх цих людей цьому довбаному типу!
- З цього випливає, що на даний момент єдиним кандидатом залишається сержант Доукс.

Мабуть, буде несправедливо сказати, що у Деб відвисла щелепа. Але вона таки стояла, не впустивши ані слова, з відкритим ротом, поки не подивилася в сторону Доукса, який стояв поряд із тілом і говорив із капітаном Меттьюзом.

- Сержант Доукс, – повторив я. – Колишній сержант Доукс. Зі спецназу. Той, що служив в Ель-Сальвадорі.

Вона перевела погляд на мене, а потім знову подивилася на Доукса.

- Дебора, – продовжив я. – якщо ми хочемо знайти Кайла, нам необхідно якомога більше

з'ясувати про цю справу. Ми маємо знайти імена зі списку Кайл і ми маємо дізнатися якого типу була та команда, та й чому все це відбувається. І наразі Доукс єдиний варіант, який знає щось про це.

- Доукс хоче, щоби ти здох.
- Жодна робоча ситуація не буває ідеальною, – вимовив я зі своєю найкращою посмішкою веселої наполегливості. – І я думаю, він бажає позбавитися від всього цього не менше, ніж Кайл.
- Ймовірно, не так сильно, як Кайл. І набагато менше, ніж я.
- Ну тоді, – промовив я. – Це може бути для тебе найкращим ходом.

Дебру все ще не переконали мої аргументи.

- Капітан Меттьюз не захоче заради цього втрачати Доукса. Нам доведеться отримати його схвалення.

Я показав на місце, де капітан говорив із Доуксом.

- Споглядай. – сказав я.

Дебра пожувала свою губу і промовила:

- Лайно. З цього може щось вийти.
- Я не можу уявити щось краще.

Вона набрала повні груди повітря, і ця дія спрацювала немов електричний вимикач; вона рушила до капітана і сержанта, зціпивши зуби. Я побрів слідом за нею, намагаючись злитися із голими стінами, аби Доукс не помітив мене і не кинувся на мене, щоб вирвати серце.

- Капітане, – промовила Дебра. – нам потрібно проявити активність з цим ділом.

Хоча слово «активність» було одним із його найулюбленіших, капітан глянув на Дебору так, неначе та була тарганом в салаті.

- Що нам потрібно, – сказав капітан. – то це сказати цим.. людям.. у Вашингтоні, щоб вони прислали когось компетентного для розкращування цієї ситуації.

Дебра показала на Бердета.

- Вони прислали його.

Меттьюз подивився на небіжчика і задумливо випнув губи.

- Що ти пропонуєш?
- У нас є пара зачіпок. – відповіла вона, кивнувши в мою сторону.

Мені дуже хотілося, аби Дебора цього не робила, оскільки Меттьюз повернув голову в мою сторону, і що найгірше, на мене подивився і Доукс. Якщо оскал голодного пса і міг про щось говорити, то в даному випадку його відношення до мене явно не пом'яшало.

- А ти яке відношення до цього маєш? – поцікавився капітан у мене.
- Він — лаборант із судово-медичної експертизи. – пояснила Дебора, а я скромно кивнув.
- Дурня. – промовив Доукс.
- Часовий фактор відіграє важливу роль, – продовжила Дебора. – Треба знайти хлопця до того, як з'являться ще ось такі, – вона показала на Бердета. – Ми не можемо вічно тримати справу в секреті.
- Гадаю, більш доречно вжити вираз «приховувати вбивства від оскаженілих журналюг». – промовив я, завжди будучи готовим прислужитися. Меттьюз пильно на мене подивився.
- І я знаю у загальних рисах, що хотів зробити Кайл... Чатскі, – продовжила Дебора. – Але ми не

можемо рухатися далі, адже мені не відоме підґрунтя подій, – Деб кивнула підборіддям в сторону сержанта. – Але сержанту Доуксу це відомо.

Доукс виглядав здивованим, і було добре зрозуміло, що цей вираз обличчя він рідко практикував. Проте перш ніж сержант встиг хоч щось вимовити, Дебора сказала: – Вважаю, що втрюх ми схопимо хлопця до того, як тут з'явиться черговий федерал і отримає теж саме, що й інші.

– Дурня, – заперечив Доукс. – Ти хочеш, аби я працював з ним?

Йому не треба було тикати в мене пальцем, щоб інші зрозуміли, кого він мав на увазі, але сержант все ж зробив це, направивши в мою фізіономію свій вузлуватий вказівний палець.

– Так, хочу. – відповіла Дебора.

Капітан Меттьюз із нерішучим виразом обличчя жував губу, а сержант повторив:

– Дурня!

Я сподівався, що його навички вести розмови такі покращаться, якщо ми попрацюємо трохи разом.

– Ти казав, що щось про це знаєш. – звернувся капітан до Доукса, і сержант, з явним небажанням, відвів палаючий погляд від мене і звернув погляд на капітана.

– Мммг.

– З твого, е... по твоїй службі в армії? – уточнив Меттьюз. Він не виглядав надто наляканим перманентною гримасою люті на пиці сержанта, але ймовірно, це всього лише був прояв звички командувати.

– Мммг.

Капітан Меттьюз насупив брови, щосили намагаючись виглядати людиною дій, яка готується прийняти найважливіше рішення. Всім нам вдалося контролювати прояв гусячої шкіри.

– Морган, – нарешті сказав капітан. Він подивився на Дебору і зробив паузу. Поряд з будинком зупинився мікроавтобус з написом «Екшн Ньюз», і з нього посипалися люди. – Прокляття! – прошипів Меттьюз, покосився на труп, потім на Доукса і запитав: – Ти можеш зробити це, сержант?

– У Вашингтоні це не сподобається, – відповів Доукс. – А мені й тут це не подобається.

– Я починаю втрачати інтерес до того, що до смаку, а що ні хлопцям у Вашингтоні, – посміхнувся Меттьюз. – У нас тут по горло своїх проблем. Отже, ти можеш взяти на себе справу?

Доукс подивився на мене. Я намагався зберегти вид серйозності і відданості справі. Сержант кивнув головою.

– Так. Я можу це зробити.

Капітан похлопав сержанта по плечу.

– Ти гарний чолов'яга! – сказав він і відправився розмовляти з журналістською братією.

Доукс все ще дивився на мене. Я відповідав йому тим же.

– Тепер тобі буде легше за мною стежити. – промовив я.

– Коли все закінчиться, – сказав він мені. – Лише ти і я.

– Але не раніше, ніж все це закінчиться.

– Не раніше.

Доукс відвіз нас у кав'ярню на Калле Очо, там же, на протилежному боці вулиці, продавали автомобілі. Сержант провів нас до столика в дальньому кутку залу і зайняв місце обличчям до дверей.

– Тут ми можемо поговорити. – сказав він. Це звучало прямо як фраза із шпигунського фільму, і я пошкодував, що не прихопив сонцезахисні окуляри. Втім, не можна виключати, що кур'єр доставить мені окуляри Чатські. Сподіваюсь без носа на додаток.

Перш ніж ми встигли приступити до бесіди, із задньої кімнати вийшов якийсь чоловік і привітався з Доуксом за руку.

– Альберто, como estas²⁷?

А Доукс відповів йому на дуже гарній іспанській, – кращі, ніж моя, мушу визнати, хоча хочеться вірити, що мій акцент таки більш вишуканіший.

– Луїс. Mas o menos²⁸. – відповів сержант.

Вони базікали з хвилину, а потім Луїс приніс нам по чашці жадливо-солодкої кубинської кави і pastelitos²⁹. Кивнувши в останній раз Доуксу, він сховався в задній кімнаті.

Дебора стежила за цим спектаклем із зростаючим нетерпінням, а коли Луїс нас покинув, вона з ходу взялася за справу.

– Нам потрібні імена всіх, хто був в Ель-Сальвадорі. – випалила моя сестра.

Доукс глянув на неї і неквапливо відпив кави.

– Це буде довгий список.

Дебора насупилась.

– Ти розумієш, що я хочу сказати. Чорт забирай, Доукс, він схопив Кайла.

Доукс показав зубки.

– Так, Кайл старіє. У свої кращі роки він подібного ніколи не допустив би.

– Чим саме ти там займався? – запитав я. Я розумів, що це відвело би бесіду в бік, але моя цікавість взяла гору.

Доукс посміхнувся, – якщо це можна було якось назвати посмішкою, – і, поглянувши на мене, сказав:

– А як ти гадаєш? – і тут я раптово вловив під всіма цими завісами, справжній підконтекст його слів. Я почув ремствування злобного тріумфу з його боку, на що тут же пролунала відповідь із темної глибини мого заднього сидіння. Один хижак звертався через залиту місячним сяйвом ніч до іншого. А хіба могли ми вчинити по-іншому? Доукс знав мене, а я знав, ким був Доукс: холоднокровним вбивцею. Навіть без слів Чатські було ясно, що робив він на кривавому карнавалі, яким був у той час Ель-Сальвадор. Доукс цілком міг там бути одним із інспекторів манежу.

– Заткніть свої підконтекстні ігри! – сказала Дебора. – Мені потрібні імена.

Доукс взяв собі трохи pastelitos і відкинувся на спинку стільця.

– Чому б вам всім спершу не ввести мене в курс справи? – Доукс почав їсти тістечко, а Дебора, перш ніж вирішити, чи був у реченні сержанта сенс, тарабанила кінчиками пальців по столу.

²⁷ Як ти? (*исп.*)

²⁸ Більш-менш (*исп.*)

²⁹ Кубинські тістечка (*исп.*)

– Ну, добре, – промовила вона. – Ми маємо приблизний опис типа, який це зробив, і знаємо про його машину. Білий фургон.

Доукс похитав головою

– Це неважливо. Ми знаємо, хто це робить.

– Нам також відома особистість його першої жертви, – сказав я. – Мануель Борхес.

– Так-так, – посміхнувся Доукс. – Це був старий Манні? Шкода, ви не дали мені його пристрелити.

– Твій друг? – запитав я у сержанта, але він проігнорував мене.

– Що ще у вас є?

– У Кайла був список імен, – продовжила Дебора. – Інші люди з того ж підрозділу. Кайл вважав, що один із них стане наступною жертвою. Але цих імен він мені не назвав.

– Так, він цього б ніколи не зробив. – зауважив Доукс.

– Тому ми маємо почути їх від тебе.

Доукс зважився на обмірковування.

– Якби я був такою крутою шишкою, як Кайл, – сказав Доукс. – то вибрав би одного з тих хлопців і зробив би з нього приманку. – Дебора кивнула і прикусила губу, а Доукс продовжив: –

Однак проблема в тому, що я не крута шишка на зразок Кайла, а простий провінційний коп.

– Значить, ти любиш банджо? – запитав я, але він чомусь не розсміявся.

– Я знаю лише про одного хлопця в Маямі зі старої команди, – промовив він, окинувши мене злісним поглядом. – Оскар Акоста. Зустрів його в «Паблікс» пару років тому. Ми могли б на нього наїхати, – він кивнув підборіддя на Дебру. – Є ще пару імен, які я можу припустити. Ви поширідіть щодо них, чи в місті вони, – Доукс розвів руками. – Ось приблизно все. Звичайно, я міг би зателефонувати своїм старим приятелям у Вірджинію, але що з цього вийде... – сержант глузливо пирхнув. – У будь-якому випадку, два дні у них піде на те, щоб зрозуміти, що саме я хочу, і ще пара днів щоб вирішити, що з цим робити.

– То що нам робити? – вигукнула Дебора. – Перетворити його на підсадку качку? Того, кого ти бачив? Чи спробуємо поговорити з ним?

Доукс похитав головою.

– Він мене пам'ятає. Я спробую з ним поговорити. А ви не спускайте з нього очей, він зрозуміє, що відбувається і спробує змитися, – Доукс подивився на свій годинник. – Без чверті три. Оскар буде вдома через пару годин. Ви обоє чекайте мого дзвінка, – сержант обдарував мене своєю сто п'ятдесяти ватною посмішкою, що означала «я все про тебе знаю», і додав: – Чому б тобі не почекати зі своєю гарненькою нареченою? – він встав з-за столу і пішов геть, залишивши рахунок на нас.

Дебра втупилась на мене.

– Наречена?

– Це ще не остаточно вирішено.

– Ти заручений?

– Я збирався тобі сказати.

– Коли? На вашу третю річницю?

– Коли я буду точно знати, що це дійсно відбулося. Я і сам в це по-справжньому не вірю.

Дебра фиркнула.

– Я тим більше, – вона встала зі стільця. – Пішли. Я підкину тебе на роботу. А потім ти можеш піти до своєї нареченої. – сказала вона.

Я кинув на стіл гроші і смиренно пішов за нею.

Вінс Масуока якраз проходив по коридору, коли ми з Деборою вийшли з ліфта.

– Шалом, хлопчики, – сказав він. – Як справи?

– Він заручений. – повідомила Дебора, перш ніж я встиг відкрити рот. Вінс подивився на неї так, наче вона сказала, що я завагітнів.

– Він *шо*?! – вигукнув Вінс.

– Заручений. Ось-ось одружується.

– Одружується? Декстер?

Обличчя Вінса знаходилося у активній боротьбі за здобуття вірного виразу, що не було легким завданням, оскільки його експресії завжди були фальшивими, – одна із причин, чому я з ним гарно ужився; дві штучні істоти, неначе дві пластмасові горошини в натуральному стручку... Він нарешті зупинився на експресії радісного подиву, хоча вона здавалася не дуже переконливою, але все ж доречно.

– *Mazel tov!* – вигукнув він і дивно обійняв мене.

– Дякую. – промовив я, все ще відчуваючи себе доволі розгублену через всю цю ситуацію в цілому, і задаючись питанням, чи мені справді доведеться на це піти.

– Що ж, – промовив Вінс, зловісно потираючи руки. – Це не повинно залишитися безкарним. Завтра ввечері у мене.

– Навіщо? – запитав я.

Він видав мені одну зі своїх штучних посмішок.

– Древній японський ритуал, що йде корінням в сьогунат Токугави. Ми надеремося і будемо дивитися брудні фільми, – пояснив Вінс і обернувся до Дебри. – А твоя сестра може вистрибнути з торта.

– Чому б тобі замість цього не вистрибнути зі своєї дупи? – видала Деб.

– Все це дуже мило, Вінс, але не думаю, що.. – почав я, намагаючись уникнути всього, що додавало б моїм заручинам офіційного характеру, а також зупинити цих двох від обміну їх розумними непотрібними жартиками, перш ніж у мене почалась би мігрень. Проте Вінс не дав мені завершити.

– Ні-ні, – вигукнув він. – Це дуже необхідно. Справа честі, відкрутитися неможливо. Отже, завтра ввечері. У вісім годин, – Вінс знову глянув на Дебру. – А у тебе залишається двадцять чотири години на те, щоб навчитися крутити своїми китичками.

– Чому б тобі не піти крутити кудись своїми китичками.

– Ха! Ха! – Вінс видав свій жакливий ерзац-регіт і покрокував по коридору.

– Виродок-недомірок, – пробурмотіла Дебора, перш ніж піти в протилежному напрямку. – Побудь після роботи зі своєю нареченою. Я подзвоню, коли дізнаюся щось від Доукса.

До закінчення робочого дня залишалось зовсім небагато. Я заповнив кілька форм, замовив коробку люминолу у відділі постачання і підтвердив отримання півдюжини службових записок, які опинилися в моїй електронній пошті. Після цього з почуттям виконаного обов'язку я відправився до машини, а потім рушив через м'ясорубку вечірньої години пік. Заскочив до своєї квартири, щоб переодягнутися; Деб там не було, але ліжко залишилося розібраним, тому я знав, що вона тут таки побувала. Я запхав деякі свої речі в дорожню сумку і поїхав до Рити.

Коли я добрався до її будинку, вже стемніло. Мені не дуже хотілося до неї їхати, але я не знав, чим ще можна зайнятися. Дебора в разі необхідності розраховувала знайти мене там, і, крім того, вона користувалася моїм помешканням. Тому й я припаркувався поруч з будинком Рити, вийшов із автомобіля і машинально глянув на те місце, де завжди зупинявся Доукс. Воно, звичайно, пустувало. Сержант був зайнятим бесідою зі своїм

старим армійським товаришем Оскаром. І тут раптово до мене дійшло, що я був вільним, вільним від недружніх собачих очей, які так довго втримували мене від мене ж самого. Повільний гімн, переповнений чистою темною насолодою прогримів всередині мене, а його контрапунктом послужило місячне сяйво, що виливалось з-під хмар; три чверті величезного, зловісного диска висіло в нічному небі низько над горизонтом. Звучала музика, досягаючи верхніх ярусів темної арени Декстера, де прихований шепіт переростав в оглушливий рев, що заглушав навіть ту саму місячну музику. У цьому реві чулися слова *Зроби це, зроби це, зроби це*, і мене охопило тремтіння, коли я дійшов до висновку і зрозумів, чому *б і ні?*.

Дійсно, чому *б і ні?* Я міг би вислизнути на кілька щасливих годин, захопивши з собою мобільний телефон. Ніякої безвідповідальності я собі не дозволяв. Але чому *б* мені не скористатися місячною ніччю, пірнувши в потік темного бризу? Думка про червоні ковбойські чоботи накопилася на мене, немов приливна хвиля. Рейкер жив у декількох милях звідси. Я міг би опинитися там через десять хвилин. Прослизнути в будинок і знайти потрібні докази. А потім... думаю, мені довелося *б* імпровізувати, але звуки за гранню чутності наповнювалися самими різними ідеями, і ми напевно придумали *б* щось таке, що призвело *б* нас до солодкого полетшення, яке ми обидва так потребували. *О, Декстер, зроби це*, вили голоси, *і*, коли я підвівся навшпиньки, щоб краще розчутити, до мене повернулася думка: чому *б і ні?*, а хоч якоїсь розумної відповіді не слідувало...

... передні двері широко розчинилися, і з них визирнула Астор.

– *Це він!* – крикнула вона всередину будинку. – *Він тут!*

І я таки був. Я був тут, замість того, щоб перебувати там. Буду валятися на дивані, замість того щоб віддатися танцям в темряві. Буду носити маску Декстера Диванної Картоплини, замість сяючого срібного образу Темного Месника.

– Ну, заходь же! – сказала Рита, заповнивши отвір дверей таким теплом і радістю, що я відчув, як заскрипіли мої зуби, а натовп всередині мене завив від розчарування, проте їм таки довелося, нехай і повільно, але все ж покинути стадіон. Гра закінчилася, і ми нічого не могли зробити. Ми нічого і не зробили, просто потяглися в будинок слідом за щасливим парадом Рити, Астор і вічно тихого Коді. Мені вдалося не заплакати, але самі подумайте: чи не було це перебором? Чи не занадто завзято ми експлуатували широку, добру і життєрадісну натуру Декстера?

Вечеря була дратівливо приемною, ніби хтось хотів довести мені, що я вступаю в світ щастя і свинячих відбивних, і мені доводилося підігравати, хоча моє серце зовсім до цього не лежало. Я розрізав м'ясо на шматочки, мріючи розрізати декого іншого і згадуючи канібалів південної частини Тихого океану, які називали людей «довгими свинями». Ця назва була дуже доречною, оскільки мені дуже хотілося розрізати на шматки зовсім іншу свиню, а не ту штуку під грибним соусом, яка в даний момент знаходилася в моїй тарілці. Проте я, посміхаючись, встромляв вилку в зелені боби і якимось чином зумів дотягнути аж до кави. Тортури свинячих відбивних, але я вижив.

Після вечері ми з Ритою потягували каву, а діти отримали по порції мороженого йогурту. Незважаючи на те, що кава вважалася стимулятором, я не зміг придумати ніякого виходу із ситуації. Не бачив способу вислизнути з дому хоча *б* на кілька годин, тому про вивільнення себе із цього довічного щастя, яке, підкравшись зі спини, залізною рукою схопило мене за горло, і мови не йшло. Мені здавалося, що я повільно розпадався по краях і переплавлявся у мій же вигаданий образ. І скоро настане день, коли гумова маска щастя повністю зростеться з моїм справжнім обличчям, а я остаточно стану тим, ким прикидався. Почну водити дітей на футбол, купувати квіти, коли вип'ю занадто багато пива, порівнювати переваги і недоліки пральних порошоків і намагатися урізати

витрати замість того, щоб зрізати плоть зі паскудних людей. Такий потік думок вганяв мене в депресію, і я б відчув себе зовсім нещасним, якби не пролунав дзвінок у двері.

– Це, напевно, Дебора, – сказав я, сподіваючись, що поява сестри позбавить мене від внутрішніх голосів.

Я піднявся, наблизився до дверей і відчинив, щоб побачити перед собою дуже приємну повненьку жіночку з довгим світлим волоссям.

– О, – сказала вона. – Ви мабуть, амм... А Рита вдома?

Цілком імовірно, що я дійсно був «амм», хоча раніше про це не здогадувався. Я покликав Риту, і та підійшла з посмішкою на обличчі.

– Кейті! – вигукнула вона. – Рада тебе бачити! Як хлопчики? Кейті живе в сусідньому будинку. – пояснила мені Рита.

– Ага. – зрозумів я.

Я був знайомий з більшістю дітлахів в районі, чого не можна було сказати щодо їх батьків. Нас, мабуть, ошасливила візитом матуся проживаючого по сусідству досить гидкого одинадцятирічного хлопчини. Його старший брат майже завжди був відсутній, і його я практично не знав. І оскільки це означало, що жіночка швидше за все не принесла з собою бомбу або флакон із мікробами сибірки, я посміхнувся і повернувся до столу, за яким сиділи Коді і Астор.

– Джейсон в музичному таборі, – вимовила відвідувачка. – а Ник тиняється по будинку, чекаючи, коли досягне статевої зрілості, щоб можна було відростити вуса.

– О Боже.. – зітхнула Рита.

– Ник — гадина, – прошепотіла Астор. – Він просив мене зняти трусики, щоб подивитися.

Коді за допомогою ложки перетворював морожений йогурт в кашу.

– Рита, вибач, що я турбую тебе під час вечері. – продовжила Кейті.

– Ми тільки що закінчили. Вип'єш кави?

– О ні. Я обмежую себе однією чашкою в день. За рекомендацією лікаря. Але я хотіла запитати тебе про нашу собаку... Ти не бачила Раскала? Він пропадає вже пару днів, і Ник тривожиться.

– Ні, не бачила. Зараз спитаю у дітей. – сказала Рита. Але як тільки вона повернулася, Коді глянув на мене, встав із стільця і мовчки вийшов з кімнати. Астор теж піднялася.

– Ми його не бачили, – промовила дівчинка. – Відтоді, коли він минулого тижня звалив сміттєвий бак. – і вони з Коді вийшли з кімнати. З'їдений наполовину десерт вони залишили на столі.

Рита із відкритим ротом дивилася на те, як її діти відвернулися від сусідки.

– Прости, Кейті. Боюся, його ніхто не бачив. Але ми будемо тримати очі відкритими, добре? Впевнена, собака з'явиться. Передай Нику, щоб не хвилювався.

Рита поговорила з Кейті ще з хвилину, а я дивився на йогурт і дивувався з того, що тільки що побачив.

Двері зачинилися і Рита повернулася до своєї уже прохолодної кави.

– Кейті прекрасна жінка, – сказала вона. – Але її хлопчики можуть дістати кого завгодно. Вона розлучена. Її колишній купив будинок в Ісламораді, він, здається, адвокат. Він постійно там стирчить, і Кейті доводиться рости хлопчиків одній. Мені здається, вона далеко не завжди проявляє достатню твердість. Кейті працює медсестрою у ортопеда при університеті.

– А який у неї розмір ноги? – запитав я.

– Я займаюсь балачками? Прости. Просто я трохи хвилююся... Впевнена, це всього лише... – вона похитала головою. – Декстер, ти коли-небудь...

Я так і не дізнався, що вона хотіла з'ясувати, оскільки задзвонив мій мобільний.

– Вибач. – промовив я і попрямував до столика біля дверей, на якому залишив телефон.

– Щойно дзвонив Доукс, – забувши привітатися, повідомила Дебора. – Хлопець, з яким він хотів поговорити, втік. Доукс хоче простежити за ним, але йому треба прикрити спину.

– Поспішаймо, Ватсон, гра починається. – промовив я, але Дебора була не в літературному настрої.

– Я заїду за тобою через п'ять хвилин. – повідомила вона.

Глава 19

Похапцем пояснивши Риті свою поведінку, я вийшов із дому і став чекати на вулиці. Дебора стримала слово, і через п'ять із половиною хвилин ми вже мчали на північ по Діксі Хайвей.

– Вони зараз десь в Маямі Біч, – розповіла Дебора мені. – Доукс сказав, що зустрівся з Оскаром і розповів про події. Оскар сказав, дай подумати, Доукс каже добре, я тобі подзвоню. Він залишився спостерігати за будинком, і через десять хвилин хлопець, вийшовши з дверей із дорожньою сумкою в руках, сів у машину.

– Чому він раптом вирішив утекти?

– А ти б не змився, дізнавшись, що на тебе полює Данко?

– Ні, – відповів я, радісно розмірковуючи про те, як би вчинив, зустрівшись із доктором лицем до лица. – Я придумав би для нього яку-небудь пастку і дам би йому наблизитися. А потім... – подумав я, але вголос нічого не сказав.

– Ну що ж, Оскар — не ти.

– Дуже мало хто з нас — такі, як я. Куди він прямує?

Дебора насупилася і похитала головою.

– В даний момент він просто кружляє по дорогах. Доукс висить у нього на хвості.

– І куди він може нас привести?

Дебора обігнала старий Cadillac, що був набитий кричущими підлітками.

– Це не має значення, – промовила вона і, вдавивши педаль газу в підлогу, рвонула по естакаді Палметто. – Оскар — як і раніше наш найкращий шанс. Якщо він спробує залишити регіон, ми затримаємо його, а поки прилипнемо до нього і будемо дивитися, що станеться.

– Дуже добре, приголомшлива ідея... але що, на нашу думку, має статися?

– Поняття не маю, Декстер! – зірвалася Деб. – Нам відомо, що цей хлопець рано чи пізно стане цілю. Тепер він теж знає про це. Може, перед тим як змитися остаточно, він перевіряє, чи немає за ним стеження. Чорт! – вигукнула вона і ривком об'їхала стару вантажівку без бортів, що була заставлена клітками повними курей. Вантажівка тягнулася зі швидкістю тридцять п'ять миль на годину, а на клітках, тримаючись за капелюхи і за вантаж, сиділо три людини. Дебора включила сирену. Однак, її рев не справив на вантажівку враження. А хлопці на клітках навіть не мигнули.

– У будь-якому випадку, – продовжила вона, відновивши рух по прямій і надавив на педаль газу. – Доукс хоче, щоб ми прикривали його з боку Маямі. Оскар не дуже винахідливий. Ми будемо рухатися паралельно йому по протилежному березі Біскейн.

У цьому був сенс; поки Оскар знаходився в Маямі Біч — він не міг сховатися в якомусь

іншому напрямі. Якщо він вирішить проскочити по дамбі або рушить на північ до дальнього краю Холовер Парку, щоб перетнути затоку, ми його обов'язково перехопимо. Якщо у нього не було вертольоту, який він десь приховав поблизу, то ми загнали його в кут. Я довірив Деборі вести машину, і вона помчала на північ, нікого при цьому не вбивши.

Біля аеропорту ми звернули на схід по 836 Хайвей. Рух тут був густішим, і Дебора, зосередившись на водінні, постійно кидала автомобіль то вправо, то вліво. Я тримав свої думки при собі, а вона демонструвала результати багаторічної практики їзди в Маямі, трохи виграючи в гру, схожу на швидкісні гонки без правил. Ми дісталися до перехрестя з федеральною дорогою Ай-95 і навіть не покалічилися, а потім вже з неї з'їхали на бульвар Біскейн. Я набрав повні груди повітря і дуже обережно видихнув, коли Дебора, влившись у міський вуличний рух, знизила швидкість до нормальної.

В радіоприймачі почулось клацання і пролунав голос Доукса:

– Морган, яке положення?

Дебора взяла рацію:

– Біскейн на рівні дамби МакАртура.

Пішла коротка пауза, а потім Доукс вимовив:

– Він звернув до розвідного моста на Венеціанській дамбі. Прикрий зі свого боку.

– Вас зрозуміла.

І не витримавши, я сказав:

– Я відчуваю себе такою офіційною особою, коли ти так говориш.

– Що це означає?

– Та в принципі нічого.

Вона подивилася на мене, – суворий погляд копа, – хоча її обличчя було ще таким юним, і мені раптом здалося, що ми знову стали дітьми, які сиділи в патрульній машині Гаррі і гралися в поліцейських і грабіжників. Різниця полягала в тому, що зараз я виступав у ролі хорошого хлопця, що, зізнаюся, виводило мене з рівноваги.

– Це не гра, Декстер, – сказала Дебора, звісно ж, згадавши про ті ж спогади. – На кону життя Кайла, – і її обличчя знову набуло властивому йому виразу великої глибоководної риби. – Я розумію, ти швидше за все вважаєш це нісенітницею, але Кайл мені небайдужий. Він робить мене такою... Чорт! Ти ось-ось одружишся, але як і раніше ні чорта не здатний усвідомити.

Ми під'їхали до світлофора на Пн-Сх. П'ятнадцятій Стріт і Дебра повернула праворуч. Тепер зліва від нас перебувало те, що залишилося від торгівельного центру «Омні», а попереду маячила Венеціанська дамба.

– У мене погано з емоціями, Деб, – сказав я. – А щодо одруження я, чесно кажучи, не знаю. Проте мені не подобається бачити тебе нещасною.

Дебора загальмувала поруч зі старим будинком «Геральд» навпроти стоянки маломірних суден і розвернула автомобіль так, щоб ми могли бачити дамбу. Сестра трохи помовчала, важко зітхнула і промовила:

– Вибач мені.

Це застало мене зненацька, адже я сам готувався вимовити щось подібне, хоча б заради того, аби змастити колеса нашого спілкування. Гадаю, я міг би огорнути фразу в більш елегантну словесну форму, не давши їй втратити того ж сенсу.

- За що?
- Я не хочу... Я знаю, що ти інакший, Дексе. Я з усіх сил намагаюся до цього звикнути. Але ти все рівно мій брат.
- Через усиновлення.
- Ти прекрасно знаєш, що все це собаче лайно. Ти — мій брат. І я усвідомлюю, що зараз ти тут тільки заради мене.
- Взагалі-то, я сподівався, що мені перепаде сказати по рації «Вас зрозумів».

Деб чмихнула.

- Гаразд, будь дупою. Але тим не менш спасибі.
- Будь ласка.

Дебора взяла рацію:

- Доукс, чим він займається?

Після короткої паузи, сержант відповів:

- Схоже, говорить по мобільному.

Дебора дещо насупилась і поглянула на мене:

- Якщо він у бігах, то з ким він може теревенити по мобільному?

Я знизав плечима.

- Може організовує собі виїзд з країни. Або...

Я замовк. Думка була настільки дурною, що їй варто було автоматично покинути мою голову, проте замість цього вона почала стрибати по сірій речовині, розмахуючи червоним прапорцем.

- Що? — почала вимагати Дебра.

Я похитав головою.

- Ні, це неможливо. Якийсь ідіотизм. Просто одна дика думка, яка не хоче зникнути.
- Ну добре. Наскільки дика?
- А що, якщо... Я ж кажу, дурість.
- Ще дурніші топтатися навколо так близько! — випалила вона. — Викладай, яка думка?
- А якщо Оскар дзвонить нашому доброму доктору і намагається з ним сторгуватися? — розповів я. І таки був правий: це був ідіотизм.

Дебра фиркнула.

- Сторгуватися чим?
- Ну, Доукс казав, що у нього із собою була дорожня сумка. Тож, у нього можуть бути гроші, облігації на пред'явника або колекція рідкісних марок. Не знаю. Але у хлопця може бути і щось більш цінне для нашого друга-хірурга.
- Наприклад?
- Не виключено, що він знає, де ховаються інші члени старої команди.
- От лайно! Видати всіх в обмін на власне життя? — Дебора у роздумах пожувала губу. — Якось притягнуто за вуха.
- Притягнутість за вуха — крок вперед у порівнянні з дурістю.
- Для цього Оскару треба було знати, як вступити в контакт з доктором Данко.
- Один шпигун завжди знайде спосіб дістатися до іншого. Є списки, бази даних і перехресні контакти, сама знаєш. Ти що не дивилася «Ідентифікацію Борна»?

- Так, бачила, але ми не знаємо, чи дивився фільм Оскар.
- Просто кажу, що це можливо.
- Ммг, – вимовила Деб і виглянула з вікна, про щось подумавши, а потім похитала головою. – Кайл одного разу сказав, що з плином часу забуваєш, на якій ти стороні. Це як вільний агент в бейсболі. У підсумку починаєш дружити з хлопцями з команди колишнього супротивника. Чорт, до чого ж безглуздо!
- Тож, на якій би стороні не знаходився Данко, Оскар здатен знайти до нього підхід.
- Ну то і що з цього, в біса? Ми ж то не можемо.

Після розмови ми кілька хвилин мовчали. Гадаю, Дебора думала про Кайла, задаючи собі питання, чи зуміємо ми вчасно знайти його. Я спробував поміркувати в тому ж напрямі про Риту, але нічого не вийшло. Як тонко помітила Дебора: я був заручений, але наслідки цього до мене ще не дійшли. І ніколи не дійдуть, що зазвичай я розглядав як благо. Я завжди вважав за краще думати мозком, а не розташованими на південь від них зморщеними частинами тіла. Я маю на увазі, що справді?, невже люди не бачать, як вони бродять на підкошених ногах, у сльозах і з нюнями на вустах заради того, що навіть тварини прагнуть закінчити якомога швидше, аби перейти до більш розумних речей, як наприклад пошуки свіжого м'яса?

Отож, як ми погодилися раніше, до мене нічого не дійшло. Тому я просто дивився на неясні вогні будинків на протилежному кінці греблі. Неподалік від будок, де брали плату за проїзд, скупчилося декілька будівель, а трохи далі височіли інші будинки, майже такі ж великі. Якщо я коли-небудь виграю у лотерею, то знайду агента з торгівлі нерухомістю, і він покаже мені будинок із підвалом. Втім, підвал повинен бути досить великим, щоб фотограф зі схильністю вбивці міг би з комфортом влаштуватися під його підлогою. Поки я віддавався подібним думкам, із заднього сидіння почав лунати темний шепіт, і я нічого не зміг вдіяти, крім як почати аплодувати місяцю, що якраз висів над водою. І якраз над тією ж водою рознісся звук дзвону, який сповіщав, що скоро настане час розведення моста.

Рація затріщала.

- Він почав рух, – сказав Доукс. – Хоче перебратися по розвідному мосту. Слідкуйте за ним — біла Toyota 4Runner.
- Я його бачу, – відповіла Дебора. – Сідаю йому на хвіст.

Білий позашляховик проїхав по дамбі і звернув на Пн-Сх. П'ятнадцяту Стріт лише за мить до того як міст почав підніматися. Дозволивши Оскару трохи від'їхати, Дебора запустила мотор і рушила слідом. На бульварі Біскейн вона повернула праворуч, і незабаром ми повторили його маневр.

- Він рухається на північ по Біскейн. – вимовила Дебора в рацію.
- Зрозумів. Слідую паралельно по своїй стороні. – відповів Доукс.

Toyota рухалась із нормальною швидкістю крізь трафік, перевищуючи швидкісне обмеження лише на п'ять миль. У Маямі це вважалося швидкістю туристів і машини, що обганяли Оскара, обсипали його обуреними словами. Проте Оскар, схоже, не ображався. Він підкорявся всім дорожнім вказівкам і рухався правильною лінією, неначе не мав певної мети, а просто насолоджувався спокійною автомобільною прогулянкою.

Коли ми дісталися до дамби на П'ятдесят дев'ятій Стріт, Дебора підняла рацію:

- Проїжджаємо П'ятдесят дев'яту, – повідомила вона. – Він, не поспішаючи, їде на північ.
- Вас зрозумів. – промовив Доукс, і Дебора зиркнула на мене.

- Я ж нічого не сказав. – промовив я.
- Але ти, в біса, про це думаєш.

Ми прямували на північ, двічі затримавшись перед світлофором. Дебора зуміла обігнати кілька автомобілів, що у вуличному русі Маямі було святом душі, оскільки більшість машин прагнули або обігнати одна іншу, або проїхати крізь свого сусіда. Пожежна машина рухалася назустріч нам, ревучи сиреною на кожному перехресті. Її рев впливав на водіїв не більш ніж бекання ягняти. Ігноруючи сирену, вони вперто трималися за місце, яке їм вдалося захопити в безладному потоці трафіку. Людина за кермом пожежної машини, будучи місцевим водієм, просто міняла рев сирени на виття клаксона, виконуючи свого роду дорожній дует.

Ми дісталися до Сто двадцять третьої Стріт, де востаннє можна було проїхати до Маямі Біч. Наступна можливість надавалася лише на 826, де дорога вела вже до північного Маямі Біч, а Оскар все ще продовжував їхати на північ.

- Куди, чорт забирай, він їде? – пробурмотіла Дебора, поклавши рацію поруч із собою на сидінні.
- Може, просто катається, – сказав я. – Все таки гарний вечір.
- Ммг. Хочеш скласти сонет?

За нормальних обставинах я дав би їй блискучу відповідь, але зараз мені нічого не прийшло в голову. Мабуть причиною цьому був незвичайний і страшнуватий характер нашого розслідування. Однак, судячи з вигляду Дебри, можна було зрозуміти, що вона готова була скористатися своєю перемогою, нехай і крихітною.

Через кілька кварталів Дебора раптом вдарила по гальмам і повернула наліво, перетинаючи всі лінії руху, включаючи зустрічні. Її тонкий маневр викликав цілий концерт гнівних сигналів із боку водіїв, які рухались в обох напрямках.

- Він робить свій хід, – передала Дебора Доуксу. – на захід по 135 Стріт.
- Я сідаю тобі на хвіст, – відповів Доукс. – перетинаю затоку по Широкій дамбі.
- Що є на 135 Стріт? – запитала Дебора у мене.
- Аеропорт Опа-Лока, – відповів я. – Приблизно в двох милях по прямій.
- Лайно! – вигукнула вона і знову взяла рацію. – Доукс, на його шляху знаходиться аеропорт Опа-Лока.
- Їду. – сказав він, і я почув рев його сирени ще до того, як відключилася рація.

Довгий час аеропорт Опа-Лока користувався популярністю у торговців наркотиками і у тих, хто займався таємними операціями. Це була доволі зручна взаємна угода, враховуючи те, що межа між обома заняттями сильно розмита. Цілком імовірно, що Оскара там чекав легкий літак, щоб вивезти його з країни і доставити майже в будь-яку точку Карибських островів, Центральної або Південної Америки, аби лише дана точка мала зв'язок із рештою світу. Втім, я сумнівався, що він звідти попрямує до Судану або навіть Бейруту. Острови в Карибському морі здавалися мені найбільш підходящим місцем, а втеча з країни в даних обставинах було цілком розумним ходом, тому аеропорт Опа-Лока ставав логічною точкою, з якою слід було починати.

Оскар почав їхати швидше, хоча Сто тридцять п'ята Стріт була не такою заповненою і значно вузкою, ніж бульвар Біскейн. Ми проїхали по мосту через канал. Оскар, опинившись на його дальньому кінці, раптом різко прискорив рух і з вереском шин почав обганяти машини.

- Прокляття! Його щось налякало, – вигукнула Дебора. – Мабуть помітив нас. – вона натиснула

на акселератор та намагалася втримувати між Оскаром і нами дві-три машини, хоча мені здавалося, що вже не було сенсу робити вигляд, ніби ми його не переслідуюмо.

А Оскара дійсно таки щось налякало, оскільки він гнав автомобіль з усіх сил, дивом уникаючи зіткнення з іншими машинами або виїзду на тротуар. Деб, природно, не бажала зазнати поразки у змаганні. Вона трималася на хвості, об'їжджаючи машини, які ще не встигли оговтатися від зустрічі з Оскаром. Той різко перейшов на ліву крайню смугу, змусивши досить старий Buick розвернутися, вискочити на тротуар і врізатися в ланцюгову загородку перед затишним світло-блакитним будиночком.

Невже вигляд нашого маленького автомобіля, на якому не було ніяких розпізнавальних знаків, змусив Оскара вести себе настільки нерозважливо? Подібна думка не могла не доставити задоволення, але, говорячи по совісті, я в це не повірив. Досі він діяв холоднокровно і впевнено. Якби хотів позбутися нас, то зробив би який-небудь несподіваний і хитромудрий хід, наприклад, проскочив би по мосту, коли той почав підніматися. Так чому ж він раптом запанікував? Щоб зробити хоч якусь дію, я нахилився і заглянув у дзеркало бічного виду. Букви на поверхні скла повідомили, що об'єкти, які відображаються у дзеркалі, знаходяться ближче, ніж мені здавалось насправді. Як би погано не йшли наші справи, але вони виявилися навіть гіршими. У дзеркалі в даний момент знаходився лише один об'єкт.

Пощарпаний білий фургон.

Він слідував одночасно і за нами, і за Оскаром. Ішов з тією ж, що і ми, швидкістю і, подібно нам, відчайдушно лавірував у вуличному русі.

— Що ж, — промовив я. — не так вже і безглуздо, — мені довелося підвищити голос, щоб перекрити вереск шин і рев клаксонів інших водіїв. — Послухай, Дебора. Не хочеться відволікати тебе від такого нудного заняття, як керування автомобілем, але якщо у тебе буде вільна хвилинка — не могла б ти поглянути в дзеркало заднього виду?

— Що це, диявол тебе забирай, має означати? — пробурчала вона, але все ж підняла очі на дзеркало.

Нам страшно повезло, що в цей час ми перебували на прямій ділянці дороги, оскільки моя сестричка на мить забула, що слід керувати машиною.

— От чорт.. — прошепотіла вона.

— Так, я теж так подумав.

Дорога Ай-95 перетинала нашу вулицю трохи попереду, і, перш ніж ми проскочили під естакадою, Оскар різко звернув праворуч, минув три смуги руху і пірнув у бічну вулицю, яка тягнулася паралельно швидкісному шосе. Дебора вилаялася і ривком повернула слідом за ним.

— Передай Доуксу! — вигукнула вона, і я покійрно взяв рацію.

— Сержанте Доукс, ми тут не одні. — сказав я.

Рація заскрипіла.

— Якого біса це має означати? — вигукнув Доукс, немов чув реакцію Дебори і вирішив озвучити її ще раз.

— Ми тільки що звернули на Шосту Авеню і за нами слідує білий фургон, — відповіді не було, і я додав: — Я не забув сказати, що фургон білий?

Я отримав повну насолоду, почувши від Доукса:

— Сраний виродок!

- Саме так ми і подумали.
- Пропустіть фургон вперед, рухайтесь слідом! – звелів сержант.
- От лайно. – пробурмотіла Дебора крізь зуби, а потім додала дещо більш пекуче.

У мене виникла спокуса теж сказати щось подібне, оскільки в той момент, коли Доукс вимкнув рацію, Оскар розвернувся і в останній момент змінив напрямок та спустився по схилу знову на Шосту Авеню. Його 4Runner, торкнувшись дороги, підстрибнув, потім, немов п'яний, хитнувся направо і встав на всі чотири колеса. Дебора вдарила по гальмах, і ми увійшли в поворот. Білий фургон, зробивши аналогічний маневр, опинився попереду нас. Відстань між ним і Оскаром скоротилася. Деборі вдалося зупинити занос нашого автомобіля, і ми пішли за ними.

Бічна вулиця була дуже вузькою. Праворуч стояли будинки, а ліворуч тягся жовтий бетонний насип, над яким проходила дорога. Ми минули кілька кварталів, постійно набираючи швидкість. По тротуару йшла зморщена пара похилого віку тримаючись за руки; вона завмерла на місці, побачивши кавалькаду машин, яка промчала повз із ракетною швидкістю. Ймовірно, це була гра моєї уяви, але мені здалося, що парочка захиталися під поривами вітру, який підняли машина Оскара і білий фургон.

Ми трохи скоротили розрив, а фургон наблизився до 4Runner. Проте Оскар збільшив швидкість і, наплювавши на знак обов'язкової зупинки, змусив нас об'їжджати пікап, який метався по кільцевому об'їзду, відчайдушно намагаючись ухилитися від автомобіля Оскара і фургона доктора Данко. Пікап не втримався на дорозі і врізався в пожежний гідрант. Але Дебора, зціпивши зуби, об'їхала з вереском шин пікап і проскочила перехрестя, ігноруючи виття клаксонів і фонтани води з понівеченого гідранта. У наступному кварталі їй знову вдалося скоротити розрив.

Попереду я побачив світлофор, що позначав місце, де наша вулиця перетиналася з однією із головних транспортних артерій. Звісно, ніхто не може жити вічно, але я, якби мені надали право вибору, не хотів би розлучитися з життям таким чином. Насолода телевізором в компанії Рити чомусь стала здаватися мені більш привабливою перспективою. Я спробував придумати важливий, але досить вагомий спосіб переконати Дебору зупинитися хоча б на мить, щоб понюхати троянди, але мій потужний розум замкнувся в собі у той момент, коли я найбільше його потребував. І перш ніж я змусив його знову запрацювати, Оскар уже підлітав до світлофора.

Напевно, на цьому тижні Оскар відвідував церкву, оскільки саме в ту мить, коли він вискочив на перехрестя, для нього спалахнуло зелене світло. Водій наступного за ним білого фургона вдарив по гальмах, щоб уникнути зіткнення з машиною, яка намагалася встигнути проскочити на своє жовте. Коли ми наблизилися до перехрестя, зелений сигнал був на піку, і ми, не сповільнюючи ходу, об'їхали доктора Данко з його білим фургоном. Ми майже минули перехрестя, коли раптом величезний бетоновоз рушив на червоне світло прямо у нас під носом. Як кажуть: Маямі є Маямі. Я в жаху проковтнув слину, коли Дебора надавали на педалі і зуміла об'їхати гіганта. Ми сильно вдарилися об бордюр, трохи прокотилися лівими колесами по тротуару і знову зіскочили на бруківку.

- Дуже мило. – промовив я, коли Дебора знову натиснула на акселератор.

Вона могла би подякувати за комплімент, якби білий фургон не вибрав саме цей момент для того, щоб, скориставшись нашою затримкою, врізатися в нас ззаду. Хвіст нашого автомобіля подався наліво, але Дебора зуміла встати на курс.

Фургон ударив нас знову, набагато сильніше. Удар прийшовся в бік, позаду моїх дверей, і вони від удару розчинилися. На щастя, мені вдалося ухилитися. Наш автомобіль

відскочив у бік і Дебора пригальмувала. Ймовірно, вона обрала не найкращу стратегію, оскільки фургон ще раз довбнув у двері з мого боку. Удар виявився настільки сильним, що дверцята відірвалися, вдарилися в ліве колесо фургону і з іскрами відлетіли убік.

Я побачив, як фургон похитнувся, а потім до мене долетів стукіт, який можна було почути при пробитій шині. В нас знову вдарилася біла стіна. Наш автомобіль піднявся на диби, звернув ліворуч, вдарився об бордюр і прорвав ланцюгову огорожу, що відділяла бічну дорогу від рампи, яка вела на шосе. Машина оберталася так, неначе шини були зроблені з масла. Дебора з оскалом боролася із кермом, і ми майже впоралися, зупинившись поперек вулиці і забравшись двома передніми колесами на тротуар. Але оскільки я на цьому тижні до церкви не ходив, в наш задній бампер врізався здоровенний червоний позашляховик. Обертаючись, ми вискочили на порослий травою майданчик, в центрі якого знаходився великий ставок. У мене ледве вистачило часу, щоб побачити, як трава помінялася місцем з нічним небом. Почувся удар, і мені в обличчя вибухнула подушка безпеки. Враження було таке, ніби я бився на подушках із самим Майком Тайсоном. Я ще не до кінця отямився, коли автомобіль, ковзнувши за інерцією на даху, звалився у ставок і почав заповнюватися водою.

Глава 20

Я ніколи не соромлюся своїх скромних талантів. Наприклад, я щасливий визнати, що мені краще, ніж багатьом, вдаються дотепні зауваження і в мене є дар пробуджувати у людей до мене симпатію. Однак, аби бути абсолютно справедливим у відношенні до самого себе, я завжди був готовим зізнатися і в своїх недоліках. Навіть самий поверхневий аналіз моїх здібностей свідчив, зокрема, про те, що я погано вмю дихати під водою. Коли я із затьмареним розумом висів на ременях безпеки вниз головою і спостерігав, як вода, обертаючись, покривала мені голову, цей недолік став здаватися мені дуже істотним.

Останній погляд на Дебору, перед тим як вода зімкнулася над її головою, теж не зарядив мене оптимізмом. Сестричка нерухомо висіла на ременях із закритими очима і відкритим ротом, що було повною протилежністю її звичайного стану. Мабуть, це вже можна було вважати за поганий знак. Потім вода залила мені очі, і я більше нічого не міг побачити.

Також мені завжди було приємно думати, що я адекватно реагую на несподівані ситуації, тому таку незвичайну і дурну апатію я записав на рахунок подушки безпеки, яка гарненько мене віддухопелила. Загалом, я мав із соромом визнати, що, звисаючи догори ногами у воді досить довго, я займався лише тим, що сумував із приводу свого відходу з життя. Володіючи величезним потенціалом, дорогий Декстер трагічно гинув у розквіті сил, у той час як на землі ще залишалася стільки темних приятелів, яких треба було препарувати. Що ж, Темний Мандрівнику, я знав його дуже добре. Відний Декстер, нарешті зважився на шлюб. Як же це сумно... Я уявив Риту у білому одязі, що ридала біля вівтаря, а двоє діточок плакали біля її ніг. Маленька, мила Астор, з волоссям, укладеним пишним пучком, її світло-зелене плаття подружки нареченої вже було наскрізь просякнуте слізьми. А одягнений в крихітний смокінг і, як завжди, спокійний Коді пильно дивився в кінець церкви і, згадуючи нашу останню рибальську прогулянку, задавався питанням: коли йому наступного разу вдасться встромити ніж у тіло і повернути його, з посмішкою спостерігаючи за тим, як червона кров булькаючи виливається на клинок? А потім...

Пригальмує, Декстер. Звідки у тебе такі думки? Риторичне питання, звісно, і мені зовсім не потрібна була відповідь від мого доброго друга, що так давно засів всередині мене. Проте з його підказкою я зумів зібрати із роздрібнених шматочків пазл і зрозуміти, що Коді...

Чи не дивні думки лізуть нам в голову, коли ми вмираємо? Машина вляглася на плоскому даху і, заповнившись водою, погойдувалася. Вода була настільки каламутною, що я не побачив би спалаху, якщо б хто-небудь раптом вирішив би вистрілити з револьвера в мене під носом. Коді тим не менше я бачив абсолютно ясно. Набагато ясніше, ніж тоді, коли ми з ним знаходилися в одній кімнаті. Тепер я бачив, як за його крихітним тільцем маячить гігантська тінь – чорна, без якихось чітких рис, фігура, що, здавалось би, заливалася сміхом.

Невже це можливо? Я згадав, як Коді зі щасливим виразом обличчя встромив ножа в рибу. Його дивну реакцію на питання про зниклу сусідську собаку. Реакція Коді дуже нагадувала мою, коли мене самого в дитинстві запитували про собаку, яку я якраз встиг прихопити для своїх експериментів. Крім того, я згадав, що Коді, як і я, пережив травму, коли біологічний батько, перебуваючи в нападі наркотичної люті, бив його і сестру стільцем.

Думка була абсолютно немислимою. Ідея була абсолютно безглуздою, проте... Всі частини пазлу почали лягати на свої місця, а картина здобула повний, не позбавлений поезії сенс.

У мене був син.

Хтось, хто був таким же, як і я.

Але у нього не було мудрого прийомного батька, аби направляти його першими дитячими кроками по світу розрізання і нарізання. Поруч з ним не було всевидючого Гаррі, здатного навчити його стати тим, ким він повинен стати; не було тієї людини, яка могла б перетворити дитину, що була пройнятою спрагою безцільного вбивства, в задрапірованого плащем месника; не було істоти, здатної обережно і терпляче вести його через всі пастки, аби він міг у майбутньому стати блискучим клинком помсти. Поруч з Коді не буде ні єдиної душі, якщо Декстер помре тут і зараз.

Було би мелодраматично для мене заявити, що «ця думка штовхнула мене на рішучі дії», оскільки я був мелодраматичним лише при необхідності, коли біля мене збиралася публіка. Однак прозріння щодо справжньої сутності Коді мене вразило, і, крім того, до мене долинули схожі на відлуння слова: «*Розстебни ремінь безпеки, Декстер*». Якимось незбагненним чином я змусив свої величезні і незграбні пальці намацати застібку ременя й натиснути кнопку. Це було схоже на пошуки голки в стозі сіна, але я мацав і тикав пальцями до тих пір, поки щось таки не спрацювало. А це в першу чергу означало, що я впав і увіткнувся головою в дах автомобіля. Удар видався мені надмірно сильним, з урахуванням того, що я знаходився під водою. Але шок від удару зірвав частину павутини з мого мозку, і я просунувся до місця, де раніше знаходилися двері. Я зумів вибратися з машини, зібравши обличчям шар мулу.

Я випростався, одночасно відштовхнувшись від дна. Поштовх, повинен зізнатися, був кволим, але його виявилось достатньо, оскільки глибина в цьому місці була близько трьох футів. Навіть слабкий поштовх викинув мене з води мало не до колін. Коли ноги знову відчули землю, я завмер, відригуючи смердючу рідину і хапаючи чудове, чисте повітря широко відкритим ротом. Чудове і таке недооцінене людьми повітря! Настільки ж справедливі слова про те, що ми не цінуємо речей до тих пір, поки не втрачаємо їх! Як же жахливо всім тим людям світу, яким доводиться обходитись без цього чудово повітря, людям як...

Дебора?..

Справжня людська істота напевно раніше згадалась би про свою потопаючу сестру, але

будемо справедливі, хіба можна багато чого очікувати від імітації після того, що мені довелося пережити? Тому я згадав про неї лише зараз, очевидно, ще володіючи часом на те, аби здійснити щось осмислене. Сказати, що я без особливого бажання поспішив рятувати сестру, було б несправедливо, але я не міг не думати про те, що за один вечір від Динамічного Лихого Декстера хотіли отримати занадто багато. Тільки вибравшись з небезпеки, я знову повинен був в неї повернутися.

Але сім'я є сім'я, а ниття ніколи не приносило мені користі. Набравши повні груди повітря, я занурився в каламутну воду, намагаючи шлях руками, проліз в лежачу догори колесами машину і дістався до місця водія. Щось ляснуло мене по обличчю, а потім грубо вчепилося у волосся. Я сподівався, що це зробила Дебора, оскільки не побачив у мутній воді ніякої істоти, яка би мали гострі зуби. Я підняв руку і спробував розтиснути її пальці. Затримувати дихання і діяти на дотик було важко і без імпровізованої спроби з боку сестри стилізувати мою зачіску. Але Дебора трималася міцно, що в деякому сенсі було хорошим знаком, оскільки це означало, що вона поки що була живою. Проте я не міг не поставити собі питання: що здасться першим – мої легені або мій скальп? Все ж мені вдалося уникнути як першого, так і другого. Пустивши в справу обидві руки, я зумів відірвати пальці сестри від своєї легко вразливої зачіски. Потім я провів своїми пальцями по її руці до плеча і продовжив рух навколо тіла, поки не намацав застібку ременя безпеки.

Ну і звісно ж її заклинило. Як ви розумієте, це був один із днів, коли все йшло шкереберть. Одна неприємність тягнула за собою іншу, і не було надії на те, що щось – хай навіть найменше – обернеться так, як треба. Немов на підтвердження цих слів я почув біля свого вуха щось схоже на «бульк» і зрозумів, що у Дебори скінчився час, і вона почала пробувати дихати водою. Ймовірно, це вдалося би їй краще, ніж мені, але все ж ця думка здалася мені хибною.

Я занурився ще глибше, мої коліна підпирали дах машини, і я вперся плечем у живіт Дебори та підняв її, звільняючи ремінь безпеки. Потім послабив натяжку ременя і після того, як той став обвислим, витягнув сестру з його обіймів і потягнув її до дверей. Дебора теж здалася мені обвислою. Було не виключено, що, незважаючи на всі свої героїчні зусилля, я все-таки спізнився. Я протиснувся через двері і витягнув її. Моя сорочка зачепилася за щось і порвалася, але я не здавався і знову випростався, занурившись з головою в свіже нічне повітря.

Дебора лежала в моїх руках, неначе мертвий вантаж, а з куточка її рота стікала тонка цівка каламутної води. Я звалив сестру на плече і рушив по бруду до трави. Бруд при кожному кроці відмовлявся піти геть з моїх ніг, і, зробивши три кроки, я ухитрився втратити ліву туфлю. Але знайти заміну туфлям було набагато простіше, ніж сестрі, тому я продовжував прямувати до тих пір, поки не дістався до трави і не поклав Дебору горілиць на тверду землю.

Неподалік завилала сирена і майже відразу до неї приєдналася ще одна. Яке щастя, допомога вже близько! Можливо, що у них навіть знайдеться рушник. Однак я все ж не був упевненим, що після прибуття вони встигнуть надати Деборі хоч якусь користь. Я опустил її на землю поруч із нею, перекинув її через коліно обличчям вниз і постарався видавити з неї якомога більше води. Потім поклав сестру на спину, вичистив із рота мул і приступив до процедури штучного дихання рот у рот.

Спочатку моєю єдиною винагородою виявилася ще одна порція мулистій води, що зовсім не зробило моє заняття більш приємним. Але я не здавався, і незабаром Дебора, здригнувшись усім тілом, вивергнула з себе багато води, велика частина якої, на мій превеликий жаль, опинилася на мені. Потім вона зайшла в страшному нападі кашлю, втягнула в себе повітря, що звучало неначе рип іржавих дверей, і промовила:

– Лайно...

Цього разу я високо оцінив її красномовність.

– Ласкаво просимо назад. – сказав я. Дебра, насилу перевернувшись на живіт, спробувала піднятися за допомогою рук і колін. Але у неї нічого не вийшло, і сестра шльопнулася обличчям на траву, важко дихаючи від болю.

– О, чорт. О, лайно, у мене щось зламане. – простогнала Дебора. Вона повернула голову набік і почала блювати, вигнувши спину і намагаючись між позивами до нудоти заковтнути якомога більше повітря. Спостерігаючи за нею, я відчував задоволення самим собою: Дайвер Декстер пройшов через все і врятував становище.

– Хіба нудота не приємно? – запитав я. – Особливо враховуючи альтернативу?

Звісно, бідна дівчинка перебувала в такому стані, що не могла дати мені гідної відповіді, але я був цілком задоволений, почувши:

– Пішов ти.

– Де болить? – запитав я.

– Прокляття, – тихо промовила Дебора. – я не можу рухати лівою рукою. Всією рукою... – вона замовкла і спробувала поворушити згаданю кінцівкою, а результатом цього став лише сильний біль. Дебора засичала, що викликало новий напад кашлю. Він забрав у неї останні сили, і вона, впавши на спину, почала хапати повітря широко відкритим ротом.

Я присів поруч і обережно натиснув на верхню частину руки.

– Тут? – запитав я, і Дебора заперечливо похитала головою.

Я провів долонею по плечовому суглобу у напрямку до ключиці. Запитувати щось не було необхідності. Сестра широко відкрила рот, повіки затріпотіли, і навіть під шаром бруду я помітив, як зблідло її обличчя.

– У тебе зламана ключиця.

– Не можна, – прошепотіла Дебора ослабленим голосом. – Я повинна знайти Кайла.

– Ні, – заперечив я. – ти повинна відправитися у відділення швидкої допомоги. Якщо станеш тягтися по місту в такому вигляді, то дуже скоро опинишся поряд з ним пов'язаною і з заклеєним клейкою стрічкою ротом. Це, запевняю тебе, нікому не принесе користі.

– Але я повинна!

– Дебора, я тільки що витягнув тебе з підводного автомобіля, погубивши чудову сорочку для боулінгу. Невже ти хочеш змарнувати всі мої героїчні зусилля твого порятунку?

Вона знову закашлялась і застогнала, оскільки ключиця в результаті судомного дихання прийшла в рух. Я розумів, що сестра ще не закінчила дискусію, але вже почала усвідомлювати, що зламана кістка може дуже сильно боліти. Оскільки наш діалог нікуди не завів, я зрадів появі Доукса, слідом за яким прибула швидка допомога.

Добрий сержант обдарував мене важким поглядом, ніби я особисто загнав машину в ставок і перевернув її на спину.

– Отже, ти їх загубив... – сказав Доукс, що в принципі було несправедливо.

– Так, виявилось, що після того, як ми опинилися під водою догори колесами, стежити за ними стало важче, ніж можна було припустити. Наступного разу спробуй це повторити, а ми будемо стояти і скаржитися.

Доукс, подивившись на мене, видав легкий рик і схилився над Деборою.

– Ти поранена?

– Ключиця, – відповіла вона. – Зламана.

Шок проходив і Дебора, борючись із болем, кусала губи й уривчасто дихала. Я сподівався, що у лікарів знайдеться більш дієвий засіб, який би вгамував її біль.

Доукс злобно покосився на мене. Дебора схопила сержанта здоровою рукою за його плече.
– Доукс, – прошепотіла вона, а сержант подивився на неї. – **ЗНАЙДИ ЙОГО.**

Сержант просто спостерігав, як вона скрипіла зубами і боролася з черговим нападом болю.

– **Давай сюди,** – сказав один із парамедиків. Це був молодий жилавий чоловік із зачіскою ірокез. Він і його більш літній та товстий партнер провезли медичну носилку через пророблений нашою машиною розрив у ланцюговому огороженні. Доукс хотів піднятися, щоб дати їм дорогу, але Дебора з несподіваною силою потягнула його за руку.

– **Знайди його.** – повторила вона.

Доукс кивнув, що було для неї цілком достатньо. Дебора відпустила його руку, і він піднявся, звільняючи місце для парамедиків. Ті швидко провели попередній огляд, переключили сестру на носилку, перевили її у верхнє положення і покотили до швидкої допомоги. Я дивився їм услід, ставлячи собі питання: «Що сталося з нашим дорогим другом у білому фургоні? Як далеко він зміг поїхати на пробитій шині?». Швидше за все він, замість того щоб подзвонити в Американську автомобільну асоціацію з проханням змінити шину, волів змінити транспортний засіб. Досить імовірно, що десь поблизу ми знайдемо кинутий фургон і почуємо про зниклу машини.

Підкоряючись раптовому імпульсу і проявляючи виняткову душевну щедрість, я рушив до сержанта Доукса, бажаючи поділитися з ним своїми міркуваннями. Але не встиг я зробити і двох кроків, як почув шум. Я обернувся, щоб поглянути звідки він доносився.

Я побачив, що у напрямку до нас мчав якийсь товстий чоловік середніх років. З одягу на ньому були тільки труси-боксери. Череву звисало над смужкою його трусів і дико бовталася при кожному русі, що давало зрозуміти, що чоловік не часто практикувався в біганні. Він сильно ускладнював пробіжку тим, що розмахував руками і кричав на ходу: «Хей! Хе-ей! Хей!». Перебігши через дорогу, він наблизився до нас і так жадібно хапав повітря ротом, що не зміг вимовити нічого чіткого, але я відразу зрозумів, що бідолаха хоче сказати.

– Ухгон... – видихнув він, і я зрозумів, що на тлі задишки і сильного кубинського акценту це мало означати «фургон».

– Білий фургон? Зі спущеною шиною? А ваша машина зникла? – запитав я, а Доукс підняв на мене очі.

Але задиханий чоловік потряс головою і випалив:

– Білий. Точно. Коли почув, то подумав, що це собака. Може, поранена. – він надовго замовк, щоб потім чітко поділитися всі жахом, який він побачив. – А потім...

Проте чоловік даремно витрачав дорогоцінний кисень. Ми з Доуксом вже мчали по вулиці в тому напрямку, звідки з'явився товстун.

Глава 21

Сержант Доукс забув, що повинен був бути на хвості і обігнав мене на шляху до фургону на двадцять футів. Звичайно, він мав переді мною гігантську перевагу у вигляді пари тufель, але треба віддати йому належне, рухався він прекрасно. Фургон стояв на

тротуарі перед блідо-помаранчевим будинком, оточеним стіною з коралового каміння. Машина переднім бампером врізалася в кутовий стовп огорожі, зваливши його, а зад автомобіля був звернений у бік бруківки, тому ми відразу побачили яскраво-жовтий номерний знак із написом «Обираю життя».

Я підбіг до Доуксу, коли той уже відчиняв задні дверцята, і до мене долинуло щось, що було сильно схожим на нявчання. Цього разу це було не собаче завивання, хоча не можна було виключати і того, що я просто почав до нього звикати. Звук був трохи вищим і більш переривчастим в порівнянні з тим, який нам довелося чути раніше. Скоріше голосне булькання, а не спів у стилі йодль, проте тим не менш у ньому все ж можна було розрізнити поклик одного з живих мерців.

Він був прив'язаний до заднього сидіння. Спинка була знята і розгорнута так, аби сидіння займало весь салон. Очі скажено оберталися, дивлячись по черзі направо і наліво, вгору і вниз, а безгубий і беззубий рот був схожий на кругле «О»; істота корчилося так, як іноді корчаться діти, проте, втративши руки і ноги, це й було всім, чим могла рухати ця істота.

Доукс схилився над обрубком і з напруженою увагою придивився в те, що колись було обличчям.

– Френк. – вимовив сержант після тривалого мовчання, а істота викотила очі на нього. Виття стихло, але незабаром відновився знову, вже на більш високій ноті.

– Ти його впізнав? – запитав я.

Доукс кивнув.

– Це Френк Обрі.

– Звідки тобі відомо? – здивувався я, оскільки всі істоти, які колись були людьми, опинившись в подібному становищі, виглядали однаково. Єдиною відмінністю для мене були лише зморшки на лобі.

Доукс вказав підборіддям на шию того, хто ще недавно був людиною.

– Татуювання. Це Френк.

Він пробурмотів щось невиразне, нахилився вперед і підняв невеликий листок паперу, прикріплений до сидіння липкою стрічкою. Я витягнув шию і побачив написане тонким почерком доктора Данко слово «HONOR-Честь».

– Зви сюди парамедиків. – наказав Доукс.

Коли я підбіг до швидкої допомоги, хлопці вже закривали задні дверцята.

– У вас знайдеться містечко ще для одного? – запитав я. – Він не займе багато місця, але потрібна велика доза седативного.

– У якому стані він знаходиться? – запитав ірокез.

Це було гарним питанням для людини його професії, але єдина відповідь, яка прийшла мені в голову, виявилася дещо легковажною.

– Боюся, вам самим буде потрібна велика доза заспокійливого.

Лікарі поглянули на мене так, неначе я жартував, і, схоже, не оцінили всієї серйозності ситуації. Потім вони подивилися один на одного і знизали плечима.

– Гаразд, приятель, – сказав старший. – Ми його як-небудь всунемо.

Ірокез похитав головою, відкрив дверцята швидкої і почав витягати звідти носилку.

Поки вони везли її до фургону доктора Данко, я забрався в машину, щоб подивитися, як почувається Дебора. Вона лежала з закритими очима, дуже бліда. Але дихала сестра легше. Відкривши одне око і подивившись на мене, вона запитала:

- Чому ми не рухаємося?
- Доктор Данко розбив свій фургон.

Дебора напружилася і спробувала сісти, відкривши обидва ока.

- Ви його взяли?
- Ні, Деб. Лише пасажира. Думаю, він хотів доставити його в потрібне місце, оскільки обробка закінчилася.

Дебра і раніше виглядала доволі блідю, але тепер контури її обличчя просто почали зникати на фоні всього іншого.

- Кайл? – прошепотіла вона.
- Ні. Доукс каже, що це хлопець на ім'я Френк.
- Ти впевнений?
- Так. На його шиї є тату. Це не Кайл, сестричка.

Дебора закрила очі і опустилася на койку так, немов з неї раптом випустили повітря.

- Слава Богу!
- Сподіваюся, ти не будеш проти поділитися машиною із Френком? – спитав я.

Вона похитала головою.

- Ні, – її очі знову широко відкрилися. – Прошу, Декстер, не грайся з Доуксом. Допоможи йому знайти Кайла. Обіцяєш?

Напевно, на неї подіяли ліки, оскільки я всього лише на одному пальці руки міг порахувавши, скільки разів вона зверталася до мене з проханням із такою жалістю у голосі.

- Добре, Деб. Зроблю все, що можу. – відповів я, а її очі знову закрилися.

- Спасибі.

Я підійшов до фургону доктора Данко саме в той момент, коли старший лікар випрямлявся, – мабуть, закінчивши блювати, – аби поговорити із партнером, який сидів на тротуарі і бурмотів щось собі під ніс, аби заглушити звуки, які вимовляв Френк у фургоні.

- Вставай, Майкл, – сказав старший. – Пішли, друже.

Майкл, судячи з усього, нікуди не хотів йти. Він розгойдувався, сидячи на краю тротуару, безперервно повторюючи:

- О Боже. О Ісусе. О Боже.

Я вирішив, що моєї підтримки ірокезу не треба було, тому пройшов до дверей з боку водія. Вона була відкритою і я заглянув всередину.

Доктор Данко напевно дуже поспішав, оскільки залишив на сидіння сканер, який був вельми дорогим. Такі сканери зазвичай використовували злочинці і мисливці за гарячими новинами, щоб стежити за переговорами поліцейських. Мені було приємно дізнатися, що доктор Данко стежив за нами за допомогою цього приладу, а не використовував чорну магію.

Окрім цього фургон був чистий. Там не виявилось ні зрадницької сірникової коробки, ні паперу з написаною на ній адресою, ні пергаменту із зашифрованим текстом латинською

мовою. Нічого такого, що могло б навести нас на слід. Нам допомогли б відбитки пальців, але оскільки ми і так знали, хто сидів за кермом, сенсу в цьому не було.

Я взяв сканер і рушив до задніх дверей фургону. Доукс стояв поряд з ними, а старшому лікарю нарешті вдалося поставити свого партнера на ноги.

— Ця штука лежала на передньому сидінні, — повідомив я, вручаючи сканер Доуксу. — Він нас слухав.

Доукс подивився на прилад і сунув його у фургон. А оскільки сержант був не надто говірким, я запитав:

— У тебе є якісь думки, чим нам краще зайнятися?

Він мовчки подивився на мене і нічого не відповідав, а я дивився на нього із виразом очікування; мабуть, ми би стояли так до тих пір, аж поки голуби не почали гніздитися на наших головах, коли втрутилися парамедики.

— Гаразд, хлопці. — вимовив старший, і ми відступили в сторону, щоб відкрити їм доступ до Френка. Чоловік, схоже, оклигав і тримався так, наче приїхав накласти шину на вивихнуту щиколотку хлопчика. Його напарник і раніше мав нещасний вигляд, та, навіть перебуваючи в шести фугах від нього, я чув його нерівне дихання.

Я стояв поруч з Доуксом, спостерігаючи, як парамедики складали на носилку все, що залишилося від Френка, а потім повезли його до машини швидкої. Я підняв очі на Доукса і побачив, що той знову уважно на мене дивиться. Неприємно посміхнувшись, він сказав:

— Значить, один на один. А я ж тебе зовсім не знаю.

Він обперся спиною на добряче побитий фургон і схрестив руки на грудях. Я почув, як зачинилися двері швидкої допомоги і завилала сирена.

— Один на один, — повторив Доукс. — і ніяких рефері.

— Це що, прояви твоєї провінціальної мудрості? — сказав я, оскільки лише за один день я приніс у жертву черевик, прекрасну сорочку для боулінгу, ключицю Дебори і новий казенний автомобіль, не кажучи вже про своє хобі. І ось сержант стояв переді мною в сорочці без жодної зморшки і виступав зі своїми незрозумілими ворожими зауваженнями. Ну ні, ця людина явно виходила за рамки.

— Я тобі не довіряю. — закінчив він.

Гадаю те, що сержант Доукс почав відкривати мені свою душу і поширюватися зі мною своїми відчуттями та сумнівами, було гарним сигналом. Все ж, мені здалося, що я мав проявити спроби сфокусувати його на теперішній ситуації.

— Це немає значення. У нас стікає час, — сказав я. — Із закінченим і доставленим Френком, Данко перейде до Кайла.

Він підняв свою голову, а потім повільно похитав нею.

— Кайл не має значення. Він знав, на що йшов. Єдине, що має значення — це зловити Доктора.

— Кайл має значення для моєї сестри, — заперечив я. — І це єдина причина, по якій я тут знаходжуся.

— Добре сказано. Я майже готовий тобі повірити.

З якогось дива, в цей момент у мене зародилася ідея. Повинен зізнатися, Доукс викликав у мене сильне роздратування, і не тільки тому, що позбавив можливості займатися важливим власним розслідуванням — хоча навіть лише це було одним гігантським паскудством. Проте зараз він критикував мої дії, виходячи за межі цивілізованої поведінки. Тому не можна було виключати того, що роздратування було матір'ю всіх

відкриттів; ймовірно, все це не було доволі поетичним, але наразі ситуація складалася саме так. Загалом, в запиленому черепі Декстера прочинилися маленькі дверцята, і з щілини з'явилося неясне світло. Декстер почав проявляти якусь розумову діяльність. Доукс, звичайно, міг зустріти мою ідею без ентузіазму, якщо я не зумію довести йому, наскільки вона геніальна. Я зробив пробний постріл. Відчув себе Баггзом Банні, який намагався умовити Елмера Фудді на смертельно небезпечну дію, а Елмер при цьому розумів, що все було не так-то просто.

– Сержант Доукс, – промовив я. – Дебора — моя єдина родина, член моєї сім'ї, і тому ти не маєш права ставити під сумнів мої зобов'язання. І, зокрема, тому, – продовжив я, борючись зі спокусою приступити до полірування нігтів в стилі Баггз Банні. – що до сих пір ти робив лише те, що бив байдики.

Ким би він не був – холоднокрівним кілером чи кимось-там іще, – але сержант Доукс не втратив здатності відчувати емоції. Напевно, в цьому і полягала основна відмінність між нами. Доукс хотів виглядати таким чистим у своєму білому фраку, що був готовий битися проти тих, хто виступав на його бік. На його обличчі я побачив тінь гніву, а гарчання його внутрішньої темної сутності стало майже чутним.

– Бив байдики, – повторив він мої слова. – Добре сказано.

– Байдики, – впевнено промовив я. – Дебора і я з ризиком для життя протирали підшви, гасаючи по місту. І тобі це відомо.

Його жовна напружилися так, немов були готові вистрибнути з місця, аби задушити мене. А внутрішня сутність Доукса заревіла так потужно, що мій Темний Мандрівник почув цей рев і відповів йому тим же. Дві гігантські, невидимі тіні почали грати м'язами і пожирати один одного поглядами.

Не виключено, що на бруківці з'явилися б шматки розірваної плоті і калюжі крові, якби поліцейська машина не обрала саме цей момент для того, щоб загальмувати поруч із нами і тим самим перервати небезпечне протистояння. З автомобіля вискочив юний коп, і Доукс, не зводячи з мене погляду, рефлекторно показав йому свій значок і жестом звелів звальювати. Коп засунув голову в машину, щоб проконсультуватися з напарником, а Доукс як ні в чому не бувало сказав:

– Ну добре. У тебе є якісь ідеї?

Це було просто ідеально. Баггз Банні, звичайно, зробив би так, щоб Доукс сам до цього допер, але я вирішив, що цим можна було поступитися.

– Взагалі-то у мене є ідея. Але дещо ризикова.

– Ммг, – буркнув Доукс. – я чомусь так і подумав.

– Якщо це виявиться не для тебе, запропонуй що-небудь інше. Однак боюся, що інших варіантів у нас просто немає.

Я буквально бачив, як працював його мозок. Він розумів, що я закидав гачок, але в моїх словах звучала неабияка частка істини, а в сержанта говорили злість і гордість, тому йому було на все наплювати.

– Викладай. – нарешті промовив він.

– Оскар зник.

– Схоже на те.

– У результаті чого лишилася лише одна людина, яка цікавить доктора Данко, – сказав я і, тицьнувши пальцем йому в груди, закінчив: – Ти.

Доукс не відскочив, але на кілька секунд затримав дихання. Потім він повільно кивнув і процідив крізь зуби:

- Слизький виродок.
- Так, я такий. Проте я і правий також.

Доукс відсунув убік сканер і всівся в отворі відкритих задніх дверцят фургону.

- Продовжуй.
- По-перше, готовий закластися, що він добуде собі інший сканер. – вимовив я, вказавши на прилад, що лежав поруч з ним.
- Ммг.
- Тому, знаючи, що він нас слухає можемо дати йому почути те, що ми самі захочемо. Тобто... – я зобразив свою найкращу посмішку. – хто ти такий і де ти знаходишся.
- Ну і хто я такий? – запитав він, не виглядаючи задоволеним моєю посмішкою.
- Ти та людина, яка здала його кубинцям.

Доукс почав вивчати мене, а потім кивнув.

- Отже, ти хочеш поставити мою голову під сокиру?
- Абсолютно точно. Тебе це не дуже бентежить?
- У нього Кайл, причому він взяв його без проблем.
- Ти будеш знати про його появу. Кайл цього не знав. Крім того, ти в таких справах набагато кращий, ніж Кайл.

Це були безсовісні, повністю очевидні лестощі, але сержант таки на них купився.

- Так, я набагато його краще, – сказав Доукс. – А ти, крім усього іншого, ще й гарний дуполіз.
- Ніякого лизання, – посміхнувся я. – Лише пряма, чиста правда.

Доукс подивився на сканер, що лежав поряд з ним. Потім він підняв очі і подивився кудись на дорогу. Помаранчеве світло вуличних ліхтарів відбивалося у каплях поту, що котилися з його чола. Доукс машинально змахнув краплі. Раніше він так часто і довго не моргаючи витріщався на мене, що тепер я відчував незручність, коли він у моїй присутності дивився кудись йще. Складалося враження, ніби я невидимка.

- Добре, – промовив він, звернувши на мене погляд палаючих відбитим помаранчевим світлом очей. – Так ми і зробимо.

Глава 22

Сержант Доукс довів мене до управління. Було доволі дивно і неспокійно сидіти з ним в одній машині, тому у нас не знайшлося про що поговорити, і ми мовчали всю дорогу. Я зловив себе на тому, що краєм ока вивчав профіль Доукса. Що взагалі відбувалося? Як він міг бути тим, ким я знав, що він був, і нічого при цьому не робити? Необхідність відкласти на час улюблену гру завжди змушувала мене скрипіти зубами, а Доукс, мабуть, не відчував подібних мук. Ймовірно, йому вдалося очистити свою нервову систему в Ель-Сальвадорі. Цікаво, що відчувають люди, подібні нам, отримуючи благословення уряду? А може відсутність загрози бути спійманим справді все настільки спрощувала?

Я цього не знав. Немов для того, щоб підкреслити цю думку, Доукс зупинився на червоне світло і глянув на мене в упор. Вдаючи, ніби не помічав його погляду, я продовжував дивитися прямо перед собою через вітрове скло. Коли загорівся зелений, Доукс був змушений від мене відвернутися.

Ми доїхали до гаража поліцейського управління і Доукс пересадив мене в інший казенний Ford Taurus.

– Дай мені п'ятнадцять хвилин, – сказав він, кивнувши у бік рації. – А ПОТІМ ЗВ'ЯЖИСЯ ЗІ МНОЮ.
– без додаткових слів, він сів у свою машину і поїхав геть.

Залишившись один, я повернувся думками до кількох останнім, повних дивними подіями годин. Дебора опинилася в лікарні, а я незбагненим чином потрапив в одну лігу з Доуксом. Але найбільше відкриття, яке відвідало мене в мій смертний час, стосувалося Коді. Звичайно, я міг помилятися щодо хлопчика. Його реакція на звістку про зниклу собаку або те, з якою насолодою він встромляв ніж у живу рибу, могли мати зовсім інше пояснення. Подібна поведінка цілком могла бути проявом звичайної дитячої жорстокості. Дивно, але мені хотілося, щоб перше припущення таки виявилось істиною. Я бажав, щоб, подорослішавши, Коді став таким, як я, бо я мріяв правильно виховати його і поставити обома ногами на стежку Гаррі.

Мабуть, у мені говорив інстинкт розмноження, неприборкана тяга до відтворення самого себе – дивовижного і неповторного, а те, що я являв собою монстра, недостойного перебувати в людському суспільстві, не мало значення. Це пояснювало неймовірне число кретинів, які щодня траплялися мені на шляху. Однак на відміну від них я усвідомлював, що без мене наш світ став би більш приемним.. проте в той же момент мене найбільше турбували власні почуття, а не те, що думав про мене світ. В даний момент я горів бажанням породити подібне собі чудовисько і я дуже скидався на Дракулу, що створював нового вампіра, аби той встав з ним в нічній темряві плечем до плеча. Я знав, що це не було правильно, але ж як весело!

І яким же йолопом я був! Невже періодичне лежання на дивані у Рити перетворило мій колись могутній інтелект на купу тремтячої, сентиментальної каші? Чому я думав про такі нісенітниці? Чому не спробував знайти спосіб уникнути одруження? Не дивно, що я не міг позбутися надокучливого переслідування Доукса... Я спробував використати всі клітини свого мозку, але натомість моя голова задзвеніла порожнечю.

Я глянув на годинник. На всю цю уявну нісенітницю у мене пішло чотирнадцять хвилин. Майже достатньо: я взяв рацію і викликав Доукса.

– Сержанте Доукс, яке ваше місце розташування?

Доукс витримав паузу і прохрипів:

- В даний момент я волів би про це не говорити.
- Повторіть, сержанте.
- Я переслідував правопорушника та побоююся, що він помітив мене.
- Якого правопорушника?

Знову пішла пауза, і в мене склалося враження, що сержант вирішив покласти всю роботу на мене, не знаючи, що йому говорити.

- Хлопця з моїх армійських днів. Він потрапив у полон в Ель-Сальвадорі і вважає, що це сталося з моєї вини, – пауза. – Хлопець небезпечний.
- Вам потрібна підтримка?
- Поки ні. Я спробую його обдурити.
- Вас зрозумів. – вимовив я, відчувши задоволення від, того що нарешті зміг сказав це.

Ми обмінялися повідомленнями ще кілька разів, аби доктор Данко почув нас. Я кожен раз казав «Вас зрозумів». Коли близько в годину ночі ми зв'язалися в останній раз, я, відчуваючи повне задоволення, перебував у піднесеному настрої. Ймовірно, наступного разу я буду говорити не тільки «Вас зрозумів», а й введу в оборот вираз «Підтверджено» або навіть «Прийнято».

Я знайшов у гаражі патрульну машину, яка відправлялася в південну частину міста, і переконав копів доставити мене до будинку Рити. Там, вийшовши з автомобіля, я навшпиньках прокрався до своєї машини і відправився додому.

Повернувшись до свого скромного ліжка і побачивши його в цілковитому безладді, я згадав, що в ньому повинна була б знаходитися Дебора, натомість наразі вона знаходилась на лікарняній койці. Завтра треба буде відвідати її. А тим часом я пережив пам'ятний, але виснажливий день. Мене загнав у ставок любитель відрізання кінцівок; я пережив автомобільну аварію лише для того, щоб ледь не потонути; втратив чудову туфлю. І на додачу до всього, наче неприємностей було недостатньо, був змушений подружитися з сержантом Доуксом. Нещасний, добитий Декстер. Не дивно, що я так втопився. Я звалився в ліжко й миттєво заснув.

* * *

Рано вранці наступного дня Доукс поставив свою машину поруч із моєю на парковці поліцейського управління. Він вибрався з автомобіля з нейловою спортивною сумкою в руках, яку тут же поставив на капот моєї машини.

— Ти прихопив із собою брудну білизну для прання? — ввічливо поцікавився я. Але моя життєрадісна веселість черговий раз не досягла мети.

— Якщо це спрацює, я схоплю його або він схопить мене, — сказав сержант. Він розстебнув сумку. — Якщо я схоплю його, то справа закінчена. Але якщо він схопить мене, то... — він витягнув із сумки GPS і поклав його на капот. — Якщо він схопить мене, то ти прийдеш мені на допомогу, — посміхнувся сержант, демонструючи десяток сліпуче білих зубів. — Уявляєш, що я маю відчувати при подібній перспективі? — він витягнув із сумки мобільний телефон. — А це моя страховка.

Я подивився на два невеликі прилади, які лежали у мене на капоті. Вони не здавалися дуже грізною зброєю, але, напевно, мені вдалось би запустити одним із них у чийсь голову.

— А як же базука? — поцікавився я.

— Вона тобі не знадобиться. Лише це, — відповів Доукс і в черговий раз запустив руку в спортивну сумку. — І ось це. — додав сержант, показуючи мені блокнот для стенографії, відкритий на першій сторінці. Там був записаний ряд цифр, а під ним ряд букв. Зі спіралі обкладинки стирчала дешева кулькова ручка.

— Ручка — сильніша зброї. — зауважив я.

— Цього разу — так. Перший рядок — номер телефону, а другий — код доступу.

— І куди ж мені належить увійти?

— Цього тобі знати не обов'язково. Тобі залишається подзвонити, набрати код і повідомити їм номер мого мобільного. Вони вкажуть тобі моє місцезнаходження на GPS. Ти все усік?

— Не дуже складно. — посміхнувся я, відчуваючи сумніви.

— Навіть для тебе. — сказав він.

— А з ким я буду говорити?

— З людиною, яка мені багато чим зобов'язана, — сержант дістав з сумки поліцейське радіо. — А тепер переходимо до найлегшої частини. — він сунув мені в руки радіо і сів у машину.

Тепер, коли ми закинули приманку для доктора Данко, нам залишалось лише направити його у потрібне місце в потрібний час, і в такій ситуації ми просто не могли проігнорувати вечірку Вінса Масуоки. Кілька наступних годин ми каталися по місту в різних автомобілях, обмінюючись на всякий випадок парочку трійкою ідентичних повідомлень. Ми також мобілізували собі в підмогу парочку патрульних машин з копами, які, за словами Доукса, скоріш за все, нас не кинуть. Я зрозумів це як тонкий жарт, проте поліцейські

гумору не вловили і перестаралися, гаряче запевняючи сержанта Доукса в тому, що ніколи нас не кинуть. Втім, мушу зауважити, що від страху вони не трусилися. Як приємно працювати пліч-о-пліч з людиною, яка здатна навіяти на себе таку повагу.

Наша маленька команда провела решту дня, накачуючи повітря телефонною балаканиною про майбутню вечірку на честь мого заручення, і вказівками, як проїхати до будинку Вінса, та нагадуваннями про час початку веселощів. І ось нарешті незабаром після ланчу почався наш *coup de grace*³⁰. Сидячи в машині навпроти закускової «Венді», я, скориставшись портативною рацією, зв'язався з сержантом Доуксом.

– Сержант Доукс, це Декстер. Ви мене чуєте?

– Це Доукс. – відповів він, витримавши коротку паузу.

– Я був би дуже вам вдячний, якби ви відвідали сьогодні ввечері вечірку на честь мого заручення.

– Я нікуди не можу піти. Цей тип занадто небезпечний.

– Ну, зайдіть хоча б на одну чарку. Вип'єте і відразу втечете. – улесливо сказав я.

– Ти ж бачив, що він зробив з Манні, а Манні був усього лише шматком лайна. Це я здав хлопця поганим людям. Уявляєш, що він зі мною зробить, якщо накладе на мене лапи?

– Я одружуюся, сардж, – промовив я, відчуваючи себе персонажем з *Marvel Comics*. – Подібне не трапляється щодня. І він нічого не зробить, знаючи, що там буде купа копів.

Пішла довга театральна пауза – Доукс рахував до семи, як ми і домовлялися. Потім рація клацнула, і знавушника долинуло:

– Ну добре. Я підскочу приблизно до дев'яти.

– Спасибі, сардж, – сказав я і, щоб отримати повну насолоду, додав: – Це багато для мене означає. Прийом закінчено.

– Прийом закінчено.

Я сподівався, що десь у цьому місті наша невеличка радіодрама досягла своєї потрібної аудиторії. Я уявив, як, готуючись до оперування, він раптом завмер, схилив голову набік і прислухався. Коли в його сканері прохрипів солодкозвучний голос сержанта Доукса, він швидше за все відклав убік пилку для кісток, витер руки і записав адресу на обривку паперу. Зробивши це, він продовжив працю, можливо, з Кайлом Чатскі, відчуваючи внутрішнє умиротворення, властиве людині, у якої є цікава робота і якій після закінчення робочого дня належить відвідати світський захід.

Для більшої впевненості наші друзі в патрульних машинах із захопленим придихом і без злайнування ситуації кілька разів повідомили один одному, що сержант Доукс власною персоною з'явиться сьогодні близько дев'ятої години на вечірку.

І тепер оскільки моя робота була зроблена, я мав право на перерву у кілька годин, тому я відправився в Меморіальний госпіталь імені Джексона, щоб поглянути на свою улюблену пташку зі зламаним крилом.

Дебора була загорнутою у гіпс і сиділа на ліжку в палаті шостого поверху, з вікна якого відкривався захоплюючий вид на швидкісну автомобільну дорогу. Лікарі, без сумніву, давали Деборі знеболююче, але коли я зайшов до палати, вигляд у моєї дорогої сестри був далеко не умиротворений.

– Будь все прокляте, Декстер! – привітала вона мене. – Скажи їм, щоб вони мене звідси, до диявола, випустили. Або принаймні дали б мені одяг, щоб я могла втекти.

– Радий бачити, що тобі значно краще, люба сестричка! – сказав я. – Ти дуже скоро встанеш на ноги.

³⁰ Французький вислів, який означає закінчення страждань поранених людей чи тварин (*фр.*)

– Я опинюся на ногах, як тільки вони повернуть мені триклятий одяг, – сказала вона мені. – Що відбувається там, на волі? Чим ти займаєшся?

– Ми з Доуксом підготували вельми тонку пастку, де Доукс виступає в якості приманки. Якщо Данко завдасть сьогодні удару, ми прихопимо його на мої, хм... вечірці. На вечірці Вінса, – додав я, усвідомивши, що хотів би відсторонитися якомога далі від самої ідеї шлюбу. Це було зроблено досить незграбно, але я відчув себе трохи спокійніше. Однак Дебору відповідь, напевно, не задовольнила.

– Гулянка з нагоди твоїх заручин? – уточнила вона і прогарчала. – От лайно. Ти змусив Доукса підставити само себе задля тебе?

Формулювання звучало надмірно елегантно, але я не хотів, щоб сестра так думала – у нещасних людей рани заживають повільніше.

– Ні, Дебора, серйозно, – сказав я самим заспокійливим тоном. – ми робимо це, щоб зловити доктора Данко.

Вона довго дивилася на мене, а потім, на превеликий подив, шмигнула носом і почала боротися зі сльозами.

– Мені нічого не залишається, окрім як тобі повірити, – прошепотіла Дебора. – Я ненавиджу все це. Думки постійно крутяться навколо того, що він робить з Кайлом.

– Це спрацює, Деб, – запевнив її я. – Ми повернемо Кайла.

І оскільки вона була моєю сестрою, я не став уточнювати «...або те, що від нього залишиться».

– Боже, як я ненавиджу це ув'язнення тут. Адже я потрібна тобі як підмога.

– Ми впораємося, сестричка. На вечірку прийдуть дюжина копів — озброєних і дуже небезпечних. Я теж там буду. – сказав я, трохи ображений тим, що вона недооцінювала значення моєї особистості.

Але вона продовжила в тому ж дусі.

– Та-ак. Якщо Доукс зловить Данко, ми повернемо Кайла. А в тому випадку, якщо Данко зловить Доукса, ти зісочиш із гачка. Хитро, Декстере. Ти опиняєшся у вигаші при будь-якому результаті.

– Мені це ніколи не спадало на думку, – збрехав я. – Я думаю лише про те, щоб служити великій добрій справі. Крім того, передбачається, що Доукс вельми досвідчений у подібного роду справах. І він знає Данко.

– Прокляття, Декс, мене це просто вбиває. А якщо... – вона схлипнула і прикусила нижню губу.

– Краще б все це спрацювало. Кайл у нього уже занадто довго.

– Обов'язково спрацює. – пообіцяв я. Але жоден з нас мені не повірив.

* * *

Лікарі наполягали, щоб Дебора залишалася ще на добу під наглядом. Сердечно попрощавшись із сестричкою, я вилетів із лікарні на захід сонця і вже звідти – додому, щоб прийняти душ і переодягнутися. Що мені вдягнути? Я не мав поняття, що носять в цьому сезоні на вечірки, які нав'язали силою, щоб відсвяткувати ненависні вам заручини, і які потім можуть перерости в смертельну сутичку з мстивим маніяком. Коричневі черевики, само собою, відміталися, але все інше явно не виходило за рамки пристойності. Після тривалих роздумів я, вирішивши довіритися своєму доброму смаку: вибрав лаймову гавайську сорочку, поцятковану яскраво-червоними електрогітарами і рожевими швидкісними автомобілями. Просто і вишукано. Доповнивши сорочку штанами кольору хакі і парюю кросівок, я вважав себе цілком готовим до балу.

Але до відбуття на торжество залишалася година, і мої думки знову повернулися до Коді. Чи правий я в своїх здогадах? Якщо правий, то виникає питання: як хлопчина впорається зі зростаючим всередині його Темним Мандрівником? Він потребував мого керівництва, і я зрозумів, що був охоче готовим забезпечити його навчанням.

Я покинув свою квартиру і поїхав на південь, замість того щоб рушити на північ до будинку Вінса. Через п'ятнадцять хвилин я вже стукав у двері Рити, дивлячись на порожнє місце, яке раніше займав каштановий Taurus сержанта Доукса. Сьогодні він, поза сумнівом, готувався до фатальної сутички, поліруючи кулі. Чи не спробує він просто пристрелити доктора Данко, будучи впевненим, що має на це законний дозвіл? Скільки часу минуло з того моменту, коли він убивав в останній раз? І чи не промахнувся він тоді? Чи не гримить в ньому потреба, яка, подібно урагану, здатна знищити здоровий глузд і розумні обмеження?

Двері відчинилися. Сяюча Рита притулилася до мене грудьми, уклала мене в свої обійми і поцілувала в обличчя.

– Привіт, красунчик! – сказала вона. – Заходь.

Я злегка її обійняв заради офіційності і відсунувся.

– Я не зможу залишитися на довго.

Посмішка Рити стала ще ширшою.

– Знаю, – вимовила вона. – Дзвонив Вінс і все розповів. Він тримався дуже мило і обіцяв не зводити з тебе очей, щоб ти не зробив якогось безумства. Але все ж входи, – додала Рита і потягнула мене за руку. Закривши двері, вона обернулася до мене і несподівано серйозно промовила: – Послухай, Декстере. Я хочу, аби ти знав, що я не із ревнивець і повністю довіряю тобі. Тому йди і веселися.

– Обов'язково, дякую. – відповів я, глибоко сумніваючись в подібній можливості. А ще мені було цікаво, що такого сказав Вінс, що змусило Риту уявити наше збіговисько у вигляді небезпечного вогнища спокуси і гріха. Хоча виключати цього не можна було. Оскільки у Вінса було багато синтетичності, його дії в деяких ситуаціях могли бути непередбачуваними, що добре ілюстрували смішні й безглузді словесні дуелі з моєю сестрою на сексуальні теми.

– Дуже мило з твого боку, що ти вирішив заскочити до нас перед вечірком, – вимовила Рита, підбиваючи мене до дивану, на якому останнім часом я проводив значну частину свого життя. – Діти хочуть знати, чому вони не можуть піти з тобою.

– Я поговорю з ними. – відповів я, палко бажаючи зустрітися з Коді і дізнатися, чи був я правим.

Рита посміхнулася так, немов її потрясло моє бажання поспілкуватися з Коді і Астор.

– Вони у дворі, – повідомила вона. – Зараз я їх покличу.

– Не треба, залишся. Я краще сам до них вийду.

Коді і Астор грали у дворі з Ником, кучерявим хлопчиком із сусіднього будинку, який мріяв побачити Астор голяка.

Коли я вийшов із дверей, вони подивилися в мій бік, а Ник відразу заспішив у свій двір. Астор підбігла до мене, щоб обійняти, а Коді потягнувся за нею слідом.

– Привіт. – сказав він, як завжди, неголосно.

– Вітаю вас, юні співгромадяни! – вигукнув я. – Чи не слід нам одягтися в наші офіційні тоги? Цезар закликає нас до сенату.

Астор схилила голову набік і подивилася на мене так, неначе я почав їсти живу кішку. А Коді обмежився тим, що дуже тихо запитав:

- Що?
- Декстер, – вимовила Астор. – чому ми не можемо разом з тобою поїхати на вечірку?
- По-перше, завтра вам в школу. А по-друге, боюся, вечірка для дорослих.
- Це означає, що там будуть голі дівчата? – усміхнулася вона.
- За кого ти мене приймаєш? – відповів я, намагаючись виглядати ображеним. – Невже ти вважаєш, що я би пішов на вечірку без голих дівчат?
- Фууууу. – промовила вона, а Коді прошепотів: «Ха».
- Але найголовніше те, що там будуть дурні танці та безліч огидних сорочок, які вам бачити не годиться. Ви втратите будь-яку повагу до дорослих.
- Яку ще повагу? – спитав Коді, а я потиснув його руку.
- Відмінно сказано! А тепер відправляйтеся в свою кімнату.

Астор захихотіла і сказала:

- А ми хочемо поїхати на вечірку.
- Боюсь, що не вийде, – відповів я. – А щоби ви не втекли, я приніс вам деякі скарби.

Я вручив їй вафлі «Неко», які були нашою таємною валютою. Астор поділить їх порівну з Коді, коли вони опиняться поза зоною чиїхось жадібних поглядів.

- Ну а тепер, юні громадяни... – продовжив я, і діти підняли на мене питальні погляди. Я замовк, палаючи від бажання отримати відповідь, але не уявляючи, як поставити саме запитання. Не міг же я просто запитати: «А, до речі, Коді, ти любиш вбивати?». Саме це я хотів дізнатися, але про подібне з дітьми розмовляти не прийнято. У першу чергу це стосувалося Коді, який був не більш говірким, ніж кокос.

Його сестра, Астор, часто відповідала за нього. Раннє дитинство, проведене в суспільстві злобного людожера-батька, створило між ними настільки близький симбіоз, що Астор навіть відригувала, коли газовану воду пив Коді. Сестра була здатна висловити все, що відбувалося в душі у її брата.

- Ви дозволите задати вам дуже серйозне питання? – промовив я, а вони обмінялися розуміючими поглядами. Потім одночасно кивнули. Складалося враження, ніби їхні голови сиділи на одній рейці. – Йдеться про сусідську собаку.
- Я тобі казав. – вимовив Коді.
- Він постійно валив наш смітєвий бак, – звернулася до мене Астор. – І залазив у наш двір. Ник намагався змусити його вкусити нас.
- І Коді подбав про собачку?
- Він — хлопчик, – пояснила Астор. – Він любить такі справи. Я тільки дивилася. Тепер ти розповіси мамі?

Ось воно. *Коді любить такі справи.* Я подивився на них, а вони дивилися на мене так спокійно, немов тільки що повідали мені, що люблять ванільне морозиво більше, ніж полуничне.

- Я не розповім вашій мамі. Але ви ніколи нікому не повинні про це говорити. Ніколи! Про це знатимемо лише ми втрьох. Ви мене зрозуміли?
- Добре, – промовила Астор, глянувши на брата. – Але чому, Декстер?
- Більшість людей цього не зрозуміє. Навіть ваша мама.
- Але ти розумієш. – вимовив пошепки, майже хриплим голосом, Коді.
- Так. І я можу допомогти.

Я глибоко зітхнув і відчув, як до мене через роки долинуло відлуння тієї далекої ночі, коли ми з Гаррі стояли під зоряним небом Флориди. І зараз я в точності повторив слова, які тоді сказав мені Гаррі:

– Ми будемо ставити тебе на правильний шлях.

Коді звернув на мене погляд своїх великих, немиготливих очей, і кивнув.

– Гаразд. – сказав він.

Глава 23

Вінс Масуока мав невеликий будиночок у північному Маямі там, де вулиця Пн-Сх. 125 Стріт закінчувалася тупиковим провулком. Володіння було розфарбовано у світло-жовті тони з пурпуровою окантовкою, що змусило мене серйозно задуматися щодо художніх смаків колеги. Перед будинком росли кілька акуратно пострижених кущів, а поруч із вхідними дверима знаходився кактусовий сад. До дверей вела вимощена бруківкою доріжка, освітлювана новомодними світильниками на сонячних батареях.

Я вже бував у нього вдома одного разу, це було більше року тому, коли Вінс вирішив влаштувати костюмовану вечірку. Я прихопив із собою Риту, оскільки суть мого маскуванн'я якраз і полягала в тому, аби носити маску. Вона виступала в ролі Пітера Пена, а я у вигляді Зорро – темного месника з готовим до бою клинком. Коли Вінс відкрив нам двері, на ньому було облягаюче шовкове вбрання, а його голову прикрашав кошик із квітами і фруктами.

– Джон Едгар Гувер³¹? – запитав я його тоді.

– Майже вгадав. Кармен Міранда³². – відповів він і підвів нас до чаші із загрозливим летальним фруктовим пуншем.

Зробивши ковток, я вирішив переключитися на содову, але це, звісно, сталося ще до того, як відбулося моє знайомство із дудленням пива і зайняттям такими речами, які пасують лише самцям. Неспинно гриміла монотонна технопопса – музику запустили на таку міць, що виникало нездоланне бажання добровільно провести собі трепанацію черепа. З кожною хвилиною цей костюмований бал ставав все гучнішим і галасливішим.

Наскільки мені відомо, з тих пір Вінс не проводив розважальних заходів подібного масштабу. Але в людській пам'яті воно, мабуть, збереглося, і Вінсу, з повідомленням всього лише за добу, не склало труднощів зібрати натовп захоплених типів, покликаних стати свідками мого приниження. Вінс був вірний своєму слову, і по всьому будинку, включаючи внутрішнє подвір'я, були встановлені відеомонітори, на яких відтворювалися брудні фільми. Чаша для фруктового пуншу повернулася на своє місце.

І оскільки чутки про попередню вечірку були ще досить свіжими, будинок був набитим буйними типажами, в основному чоловічої статі, які накидалися на пунш з таким ентузіазмом, немов до них долинула звістка про те, що перший, хто отримає від його прийому необоротне ушкодження мозку, стане володарем цінного призу. З деякими з цих веселунів я навіть був знайомий. Анджело Батиста-ніякого-відношення з'явився прямо з роботи разом із Каміллою Фідж і ще кількома корисними задротами з нашої лабораторії. На вечірці були присутні і знайомі мені копи, включаючи четвірку, яка сьогодні допомагала сержанту Доуксу і мені. Інших гостей, судячи з усього, випадково підібрали в Маямі Біч, враховуючи їх професійні навички у вигукуванні «Уууу!» в ті моменти, коли змінювалася музика, або коли на моніторах з'являлася якась особливо непристойна картинка.

³¹ Джон Едгар Гувер — майже протягом півстоліття займав пост директора ФБР (англ.)

³² Кармен Міранда — бразильська співачка самби, танцівниця, актриса Бродвею (англ.)

Скоро вечірка перетворилася на щось таке, про що нам належало ще довгий час згадувати із жахом. До восьми сорока п'яти я був єдиним, здатним самотійно триматися на ногах. Більшість копів, розбивши табір поруч із чашею для пуншу, тримали міцну оборону за допомогою ліктів. Анджело-ніякого-відношення лежав під столом із широкою посмішкою на вустах. Його штани кудись зникли, а на маківці бідолахи хтось виголив смугу.

Мені здавалося, що настав підходящий момент, аби непомітно вислизнути на повітря і з'ясувати, чи не прибув сержант Доукс. Але я помилявся. Ледве я встиг зробити пару кроків у напрямку дверей, як на мене ззаду навалилася якась тяжкість. Я різко обернувся і побачив, що Камілла Фідж із впевненістю схопила мене за спину.

– Привіт. – сказала вона з радісною, хоча і дещо розмазаною посмішкою.

– Привіт! – весело вигукнув я. – Тобі принести що-небудь випити?

Вона насупилась.

– Пійло мені не потрібно. Хотіла сказати привіт, – вона ще більше насупилась. – О Ісусе, ти такий симпатичний. Я давно збиралася сказати тобі це.

Ну що ж, бідолаха явно сильно напилася, але й навіть якщо так, то... *Симпатичний?* Я? Схоже забагато алкоголю таки може сильно затьмарити зір, але все ж... Що могло бути симпатичного у тому, хто скоріше розпоров би вам черево, ніж потиснув руку? Проте у будь-якому випадку, я вже вичерпав свій ліміт на жінок – однією Рити було більше ніж достатньо. Наскільки я пам'ятав, ми з Каміллою навряд чи коли-небудь говорили один одному більше трьох слів підряд, і при цьому вона ніколи не згадувала, що я «симпатичний». Мені здавалося, вона мене уникала, вважаючи за краще червоніти і відвертатися замість того, щоб просто вимовити: «Добрий ранок». А зараз вона вже раптом практично намагалася мене згвалтувати. Хіба в цьому був хоч якийсь сенс?

Однак у мене не було часу на те, щоб аналізувати людську поведінку.

– Величезне тобі спасибі. – вимовив я, намагаючись відліпити від себе Каміллу і при цьому не завдати кому-небудь із нас тілесних ушкоджень.

Вона замкнула руки на моїй шиї, і я з усіх сил намагався їх розчепити. Але мені не вдавалося, Камілла прямо прилипла до мене.

– Тобі потрібне свіже повітря, Камілла. – промовив я, сподіваючись, що вона зрозуміє натяк і відліпне самотійно.

Але ж замість цього Камілла притулилася до мене ще міцніше і вперлася своїм обличчям в моє. Натиск був настільки сильним, що я позадкував.

– Я отримаю своє свіже повітря тут. – повідомила вона і, склавши губи бантиком, щосили поперла на мене, так що я вривався у стілець і ледь не впав.

– Може, бажася присісти? – спитав я із надією.

– Ні. – відповіла Камілла, притягаючи мою голову до свого обличчя з надлюдською силою.

– Хочу позлягатися.

– Ах, он як. – заїкаючись промовив я, намагаючись побороти в собі шок від цієї абсурдної ситуації.

Невже всі жінки роду людського інфіковані безумством? Втім, чоловіки нітрохи не кращі. Вечірка навколо мене виглядала так, наче її режисировав сам Ієронімус Босх³³, бо Камілла тягла мене до фонтану, де безсумнівно її вже чекала купка пташок, які лише і чекали того, щоб допомогти їй згвалтувати мене. Проте саме в той момент на мене найшло осяяння, завдяки якому я би міг уникнути насильства.

³³ Ієронімус Босх — нідерландський художник XV століття (нід.)

– Я одружуся, ти ж знаєш.

І як важко не визнавати, але навіть із такої жахливої ситуації, в яку я потрапив, інколи можна витягти користь.

– Негідник, – вимовила Камілла. – Гарний негідник.

Вона раптом обм'якла, її руки зісковзнули з моєї шиї, і я насилу втримав її, не давши впасти на підлогу.

– Мабуть, – погодився я. – але думаю, в будь-якому випадку тобі краще трохи посидіти.

Я спробував опустити Каміллу на стілець, але це було майже так само важко, як і вилити мед на лезо ножа, тому в результаті вона опинилася на підлозі.

– Гарний негідник. – повторила Камілла і закрила очі.

Завжди приємно дізнатися, що колеги високо цінують вас, але ця романтична інтерлюдія вже зайняла кілька хвилин, а мені було необхідно вийти з дому і перевірити, чи не прибув сержант Доукс. Залишивши солодко сплячу Каміллу віддаватися мріям про своє невинне кохання, я відновив шлях до дверей.

Мене знову зупинили, цього разу схопивши за мою руку. І це виявився Вінс власною персоною, який вчепився в мій біцепс, і потягнув мене від дверей назад в сюрреалізм.

– Хей! – заверещала він. – Хей, приятелю! Куди ти прямуєш?

– Здається, я забув ключі в машині. – відповів я, намагаючись звільнитися від смертельного хапання.

– Ні, ні, ні, – казав Вінс, тягнучи мене до фонтану пуншу. – Це — твоє торжество, і ти нікуди не підеш.

– Вечірка просто чудова, Вінс, – посміхнувся я. – Але мені справді треба...

– Випити! – підхопив він, запустивши чашку у фонтан, а потім штовхнув у мене випивку, так що пунш опинився на мої сорочці. – Оце тобі треба. Банзай! – він підняв свою чашку у повітря і спустошив її. На щастя, випивка викликала у Вінса страшний напад кашлю, і у мене вийшло вислизнути, поки він, зігнувшись удвоє, судорожно хапав повітря.

Перш ніж Вінс з'явився в дверях, я зумів не тільки вийти з дому, але і пройти половину вимощеної бруківкою доріжки.

– Хей! – гукнув Вінс. – Ти ще не можеш йти, стриптизерки ось-ось приїдуть!

– Я швидко повернуся, Вінс, – вигукнув я. – А поки приготуй мені ще одну випивку!

– Правильно! – відповів він з фальшивою посмішкою. – Ха! Банзай!

Вінс повернувся в будинок, весело помахаючи мені рукою. А я почав видивлятися Доукса.

Він так довго паркувався на протилежному боці вулиці, де би я не був весь цей час, що я мав би відразу його побачити, але не побачив. Коли я нарешті помітив каштановий Taurus, то зрозумів, наскільки мудро поступив сержант. Він влаштувався трохи далі по вулиці під великим деревом, яке повністю затінювало світло вуличних ліхтарів. Так і мала вчинити людина, яка намагалася сховатися; але в той же час, це була чудова позиція для того, аби доктор Данко не відчував перед собою перешкод, щоби вільно підкрастися непоміченим.

Я попрямував до машини, а коли підійшов, скло опустилося.

– Його поки немає. – сказав Доукс.

– Всі гадають, що ти маєш зайти випити.

– Я не п'ю.

– І, звісно ж, ти не відвідуєш вечірки, інакше б знав, що це важко робити, сидячи в машині через дорогу.

Доукс нічого не відповів, але скло піднялося, дверцята відкрилися, і він вийшов з машини.

– Що ти будеш робити, якщо він зараз з'явиться? – спитав мене сержант.

– Буду надіятися на свій шарми, аби той мене врятував, – сказав я. – Давай ввійдемо в будинок, поки там ще є хтось при свідомості.

Ми перетнули вулицю, крокуючи поруч, – за руки не трималися, – але все це виглядало настільки дивно, що нічого не змінилося б, навіть якби ми крокували в обнімку. Через пів дороги, з рогу показала машина і поїхала по вулиці в наш бік. Мені захотілося побігти і сховатися за кущем олеандра, але я так пишався своїм вмінням володіти собою, що просто злегка глянув на автомобіль. Він котив неквапливо, і перш ніж опинився поруч, ми з сержантом встигли перейти вулицю.

Доукс озирнувся, щоб уважніше вивчити машину; я зробив те саме. З вікон на нас дивилося кілька похмурих підліткових пик. Один підліток повернувся і сказав щось своїм приятелям, а ті розсміялися. Автомобіль промчав повз нас.

– Нам краще увійти в будинок, – промовив я. – Вони здалися мені дуже небезпечними.

Доукс не відповів. Він стежив за машиною, яка розвернулася в кінці вулиці, і продовжив йти до будинку Вінса. Я поспішив обігнати його і опинився поряд якраз вчасно біля передніх дверей, аби ввічливо відчини їх для нього.

Я був на вулиці всього кілька хвилин, але число тіл встигло зрости. Два з тих копів, що затрималися біля фонтану пуншу, тепер розпростерлися на підлозі, а кубинський іммігрант з Саут Біч блював у пластиковий контейнер, де незадовго до цього перебував салат «Джелло-О». Музика гриміла дуже голосно, а з кухні доносився крик «Банзай!», який ще й супроводжував регіт інших голосів.

– Залиш надію, коли входиш. – сказав я Доуксу, а він пробурмотів щось на зразок: «Хворі роздовбали», і похитав головою.

Доукс не став ні пити, ні танцювати. Зайнявши місце в кутку, вільному від тіл, що перебували у несвідомому стані, він був схожим на втілення Старої з Косою, яка якраз прийшла на студентську оргію. Я задався питанням, чи не допомогти йому влитися в атмосферу веселощів? Може, послати Каміллу Фіжд, аби та його спокусила.

Я спостерігав, як наш добрий сержант стояв у кутку, дивлячись по сторонах, і мені стало цікаво, про що ж він думав? Це було як прекрасна метафора: Доукс мовчки стояв у кутку зовсім один, коли навколо нього люто вирувало людське життя. Якби я мав відчуття, то напевно відчував би симпатію до бідлахи. Складалося враження, ніби все, що відбувається навколо нітрохи його не стосувалося. Доукс не моргнув оком навіть тоді, коли повз нього пробігли два абсолютно голих типа з числа кубинських іммігрантів. Його погляд упав на ближній монітор в той момент, коли на ньому демонструвалася якась разюча, екзотична картинка за участю тварин. Доукс спостерігав за цим абсолютно байдуже, не проявляючи емоцій. Потім його погляд звернувся на копів, які валялися на підлозі, на Анджело, який мирно спав під столом, а потім на Вінса, який якраз виводив із кухні ланцюжок типів у таночку конга. Очі Доукса подорожували по всій кімнаті аж до мене, але і на мене він поглянув поглядом, в якому були відсутні будь-які експресії. Він перетнув кімнату і встав переді мною.

– Як довго нам тут стирчати? – запитав сержант Доукс у мене.

Я обдарував його моєю найкращою посмішкою.

- Чи не занадто все це, як думаєш? Усі ці забави і радості... мабуть змушують тебе нервувати.
- Змушують мене захотіти помити руки. Я почекаю на вулиці.
- Думаєш, це гарна ідея?

Доукс кивнув у бік Вінса, де його лінія конги розпадалася на збіговисько судорожних веселунів.

- А це, гарна?

І, звісно ж, він був правий, хоча небезпеку, яку представляли танцюристи конги, не йшла ні в яке порівняння з тією буквально летальною загрозою, що ніс із собою доктор Данко. Проте я вважав, що хоч хтось повинен був зберегти людську гідність, якщо така взагалі десь існувала. Бо на даний момент, споглядаючи кімнату, про гідність мова не йшла.

Вхідні двері зі стуком розчинилися. Ми з Доуксом озирнулися, щоб дізнатися, що сталося, наші нерви були напружені до межі – і це було добре, що ми з ним були готовими до небезпеки, інакше ми би втрапили прямо у засідку двох напівголих дівчат зі стереомагнітолою в руках.

- Привіт! – прокричали вони, а в заміні їх привітала потужним ревом «Уууу!» лінія конги прямо з підлоги.

Вінс вибрався з-під тіл на підлозі і, хитаючись, пішов до дівчат.

- Агов! – завищав він. – Агов усі! Стриптизерки — тут! Банзай!

І пролунало ще більш гучне «Ууууу!», а один з копів на підлозі навіть ухитрився піднятися на коліна. Злегка похитуючись і тупо озируючись по сторонах, він промимрив:

- Стриптизерки..

Доукс обвів поглядом кімнату і глянув на мене.

- Я буду на вулиці. – сказав він і попрямував до дверей.
- Доукс! – вигукнув я, будучи по-справжньому переконаним у тому, що це була недобра ідея. Але я встигнув зробити лише один крок, як знову зазнав жорстокого нападу.
- Ось ти де! – прокричав Вінс, уклавши мене у ведмежі обійми.
- Вінс, відпусти мене. – сказав я.
- Нізащо! – чмихнув він. – Хей, всі сюди! Допоможіть мені впоратися із цим сором'язливим нареченим!

На його заклик відповіли колишні конгівці і коп, який був єдиним, хто зміг лишитися на ногах поруч із фонтаном пуншу, а я раптово опинився в центрі натовпу, який підпихував мене своїми тілами до стільця, біля якого на підлозі відключилася Камілла Фідж. Я намагався вирватися, але користі з цього було мало. Їх було занадто багато, до того ж, всі вони були заповнені ракетним паливом Вінса. Мені залишалося лише дивитися, як сержант Доукс кинув на мене останній, киплячий розплавленою лавою погляд, зробив крок до дверей і зник у ночі.

Мене посадили на стілець і стали щільним півколом так, щоб я не міг сховатися. Я міг лише надіятися на те, що Доукс справді був таким гарним, яким він думав він був, оскільки, без сумніву, на деякий час йому доведеться надіятися лише на себе самого.

Музика стихла, і я почув знайомий звук, що змусив волосся встати дибки: потріскування катушки клейкої стрічки, яку якраз хтось відмотував, – о, моя улюблена прелюдія до концерту Гострого Леа. Хтось схопив мене за руки, і Вінс прив'язав мене до спинки стільця. Треба сказати, що прив'язав він мене не дуже туго, але достатньо, щоб

сповільнити мої дії, давши таким чином можливість своїм друзям остаточно зупинити мене.

– Усеньки! – гукнув Вінс, і одна зі стриптизерок врубила магнітолу, і шоу почалося.

Перша з них – чорношкіра жіночка похмурого вигляду – почала роздягатися прямо переді мною, стягаючи один за іншим предмети туалету. Залишившись майже голою, вона сіла мені на коліна і стала лизати вухо, одночасно виляючи задом. Потім дама із силою ткнула мене обличчям між своїх грудей, відхилилася назад, а потім злізла, аби дати повтори теж саме іншій дівчині – вона мала азійські риси обличчя і світле волосся. Коли й та завертілася на моїх колінах, приєдналася перша і тепер вони вже обидві сиділи у мене на ногах, по-одній з кожного боку. Після цього вони обидві почали тертися об моє обличчя своїми грудьми і стали цілуватися одна з одною.

На цій точці, любий Вінс притягнув ім по здоровенній склянці свого забійного фруктового пуншу, і дами спустошили посудини, не перестаючи ритмічно вертїти задами. Одна з них пробурмотїла:

– Ууу, класний пунш.

Я не міг розрізнити, яка з них вимовила ці слова, але, схоже, протиріч між ними з даного питання не виникло. Вони стали крутити задами зі ще більшим ентузіазмом, і натовп навколо мене почав вити, як скажені вовки при повному місяці. Мушу визнати, що моє поле зору обмежувало чотири дуже великі і неприродно тверді циці – по дві з кожного боку – але, схоже, всі, крім мене, отримували грандіозне задоволення з цього приводу.

Іноді виникає питання, чи не керує нашим Всесвітом якась шкідлива сила зі збоченим почуттям гумору? Я знав достатньо про людських істот чоловічої статі, і був усвідомленим, що багато з них продали би свої непотрібні частини тіла, аби лише опинитися на моєму місці. І все ж, я тоді думав про те, як би мені продати декілька частинок тіла, аби забратися з цього стільця подалі від цих оголених навіжених дамочок. Саме собою, краще би все таки ці частинки тіла виявились не моїми, а когось іншого, – я би просто їх попідбирав і обміняв на свободу.

Але справедливості в світі не існує. Стриптизерки, сидячи на моїх колінах, ритмічно рухалися під музику і поливали пуншем мою красиву сорочку і одна одну, в той час, як навколо них шаленїли учасники вечїрки. Після цих, здавалося безкінечних, тортур, які перервав Вінс, коли принїс дамочкам ще по порції випивки, стриптизерки нарешті злізли з моїх колїн і почали танцювати з натовпом. Вони торкалися до облич, відпивали з чужих склянок і мацали промежини, якщо такі попадали під руку. Скориставшись загальною метушнею, я звільнив руки, зняв клейку стрїчку і зауважив, що ніхто не звертає жодної уваги на звільненого Декстера, який був теоретичним Людиною Години. Мені вистачило короткого погляду, щоб збагнути чому: всі, хто знаходився в приміщенні тепер уже стояли із відвислими шелепами і, не відриваючи очей, стежили за тим, як дві – вже абсолютно голї дівчини – танцювали навколо них, сильно прїючи і розхлюпуючи напої. Вінс, у якого вилазили з орбіт очі, був схожим на персонажа з коміксу, але в цьому він був не самотній. Всі, хто ще міг триматися на ногах, перебували в такому ж стані. Вони не дихаючи і похитуючись з боку в бїк, витрїщалися на дамочок. Я міг промчати по кімнатї на вогняній ракетї, і ніхто не звернув би на мене уваги.

Я встав зі стільця, обережно обїйшов натовп з тилу і вислизнув у двері. Я думав, що Доукс буде десь поруч із будинком, але сержанта нїде не було видно. Я перетнув вулицю і зазирнув у його машину. Там теж було порожньо. Я подивився в обидва боки вулиці. Жодного натяку на нього не було.

Сержант Доукс зник.

Глава 24

Є безліч аспектів людського існування, які я ніколи не розумів, і я не маю на увазі інтелектуально. Я кажу про відсутність моєї здатності до емпатії, так само як і здібності відчувати емоції. Для мене це не є якоюсь втратою, проте існує багато областей людського життя, які виявляються поза сферою мого розуміння.

Але є одне всеосяжне людське почуття, яке я відчуваю, причому сильно, і я маю на увазі спокусу. Коли я подивися на порожню вулицю навколо будинку Вінса Масуоки і зрозумів, що доктору Данко якимось чином вдалося схопити сержанта Доукса, це почуття накопило на мене потужними, запаморочливими і майже задушливими хвилями. Я був вільний. Думка, захопивши мене цілком, вразила своєю елегантною і цілком виправданою простотою. Мені залишалось лише відійти в сторону. Залишити Доукса в компанії Данко, доповісти про це вранці і зробити вигляд, ніби напередодні забагато випив. Адже це ж таки була вечірка на честь моїх заручин, і я не міг до кінця знати, що сталося з нашим добрим сержантом. Тай хто мені заперечить? Ніхто з учасників вечірки не міг з упевненістю заявити, що я не дивився разом з усіма на голих дівчат.

Доукс зникне. Перетворившись на позбавлений розуму грудку м'яса, без рук і ніг, він більше не з'явиться біля моїх дверей. Щоб звільнитися від Доукса і отримати можливість знову стати самим собою, мені всього лише треба було зробити.. а зовсім нічого і не робити. Навіть я зумів би з цим впоратися.

Так чому б не відійти в сторону? Не зробити тривалу прогулянку до Коконат Гроув, де так довго чекав моєї уваги фотограф, що спеціалізувався на дітях? Адже це просто і безпечно – то чому ж ні? Прекрасна ніч для похмурої насолоди, місяць майже повний, а те, що йому бракувало крихітного шматочку, надавало прогулянці присмаку випадковості, наче робило її неформальною. Вимагаючі голоси в середині мене погодились і почали наполегливо шипіти, злившись у хор.

У мене було все. Час, мета і майже повний місяць, і навіть алібі, а напруга зростає настільки, що я міг би, закривши очі, дозволити цьому статися само собою. Домогтися щастя, рухаючись на автопілоті. І після цього мене знову чекало солодке полегшення. М'язи розслабляться, в них зникнуть вузли напруги, і я вперше за довгий час занурюсь в спокійний, глибокий сон. А вранці, свіженький і відпочилий, скажу Деборі...

Ох.. Дебора. Ну ось воно і зірвалось, чи не так?

Невже я скажу Деборі, що скористався несподіваною можливістю зони без-Доуксів і пішов лиходіяти у темряву зі своєю Потребю і Ножем, коли останні пальці її бойфренда падали в бачок для сміття? Якимось чином, – хоч у мені всередині і сиділа група підтримки, яка волила, що все буде в повному порядку, – я був упевненим, що це їй не сподобається.

У мене було відчуття, що маленький ляп з мого боку, який вона не зможе пробачити, міг покласти край нашим стосункам, і, хоч я і не був здатним відчувати любов, я все таки хотів зберегти при собі Деб і бачити її відносно щасливою.

І от знову я залишився один на один із своєю добросовісною витримкою та чесністю, якою я страждав уже так довго. Понурий Покірний Декстер. *Все прийде в свій час*, сказав я, звертаючись до своєї іншої іпостасі. *Рано чи пізно, це станеться. Має статися; ми не будемо чекати вічність, але на першому місці зараз буде інша річ.* У відповідь, звісно ж, почулося невдоволене гарчання звіра, якого я вже давно не випускав, однак я

заспокоїв його, опустивши з фальшиво веселим виглядом решітку, і потягнувся за мобільним.

Я набрав номер, який дав мені Доукс. Спочатку пролунав гудок, а потім почулося легке шипіння. Я натиснув кнопки коду доступу, почув клацання, і жіночий голос нейтральним тоном промовив:

– Номер.

Я продиктував номер мобільного Доукса. Настала пауза, а потім голос повідомив мені координати; я квапливо записав їх у блокнот. Голос трохи почекав і додав:

– Рухається точно на захід зі швидкістю 65 миль на годину.

Зв'язок обірвався.

Я ніколи не претендував на роль видатного штурмана, але на моєму катері стояв GPS. Прилад був корисним, коли треба було знайти місце для гарної риболовлі. Тому я ухитрився ввести координати, не розбивши голови і нічого не підірвавши. GPS, який дав мені Доукс, був більшим кроком вперед, ніж мій, а ще на його екрані навіть відтворювалася карта місцевості. На карті координати перетворилися на федеральну автостраду 75, що вела до долини Алігаторів, яка служила коридором до західного узбережжя Флориди.

Я був злегка здивований. Територія між Маямі і Нейплс називається Еверглейдс і являє собою болото з ділянками напівсухої землі. Там повно змій, алігаторів та індіанських казино, які були зовсім не тим місцем, де можна було б розслабитися і спокійно розчленувати тіло. Але GPS не міг збрехати, як і голос в телефоні. Якщо координати виявляться помилковими, то в цьому буде винен Доукс, але він пропав, тому... В мене не було вибору. Я відчував провину за те, що покидаю вечірку, не виказавши подяки хазяїну, але все ж я сів у машину і поїхав до федеральної автостради 75.

Через кілька хвилин я вже був на автостраді, потім звернув на північ до Ай-75. Якщо рухатися на захід, то місто поступово сходить нанівець. Потім перед самим в'їздом в долину Алігаторів, – там, де починається платна частина шляху, – знову з'являються будинки та веселі заклади зі стриптизом. Біля будок для збору дорожнього мита я пригальмував і знову набрав номер. Той же нейтральний жіночий голос повідомив мені набір координат, а потім зв'язок знову обірвався. Я зрозумів, що вони припинили рух.

Якщо вірити координатам, то зараз сержант Доукс і доктор Данко затишно влаштувалися приблизно в сорока милях від мене, в самому центрі безіменної водної глушини. Я не знав щодо Данко, але мені чомусь здавалося, що Доуксу зараз буде не дуже зручно на плаву. Може GPS таки здатний збрехати. Все ж, я мав щось робити, тому я виїхав на шосе, заплатив за проїзд і продовжив шлях на захід.

У місці паралельному до локації на GPS, розташовувалась відгалужена дорога. Вона була майже непомітною, особливо на швидкості сімдесят миль на годину. Однак, побачивши її краєм ока, я різко загальмував, виїхав на узбіччя і позадкував до з'їзду. Це була ґрунтова дорога в одну смугу, яка, як мені здавалося, вела в нікуди. За старим дерев'яним мостом вона ставала прямою, як стріла, і тягнулася в темряву болота. У відблиску фар проїжджаючих автомобілів видимість була не більше п'ятдесяти ярдів, але, по правді кажучи, бачити там було нічого. У центрі, між двома глибокими коліями, зростали високі бур'яни, а над самою дорогою нависали крони дерев, які ще більше посилювали темряву, а більше там нічого не було.

Я збирався вийти з машини і пошукати якісь сліди, але, на щастя, відразу зрозумів, що це дурна затія. Адже я не Тонто, знаменитий індіанський слідопит. Я не міг, глянувши

на відігнуту гілочку, визначити, скільки білих чоловіків пройшло тут за останню годину. Можливо покірна, але не дуже сильна уява Декстера на мить представила свого володаря Шерлоком Холмсом, який по іржі з коліс зумів би визначити, що по дорозі, тримаючи в руках кубинську сигару і укулеле³⁴, пройшов рудий кульгавий горбань. Ні, якщо бути чесним, то ніяких слідів я знайти не зміг би. Сумна істина полягала в тому, що якщо я рухався не туди, то в результаті цього у мене пропаде вся ніч. Втім, у Доукса могло пропасти щось набагато більше.

Щоб остаточно упевнитися – чи позбутися почуття провини – я ще раз подзвонив по супер секретному номеру Доукса. Голос повідомив ті ж координати. Отже, де б вони не знаходилися, до них вела ця темна ґрунтова дорога.

Схоже, вибору у мене не було. Борґ кличе Декстера, і Декстер повинен відповісти на цей заклик. Я різко крутнув кермо і з'їхав на темну дорогу.

Згідно GPS, мені, перш ніж зустрітися з тим, що мене чекало, належало минути приблизно п'ять із половиною миль. Я перемкнув фари на ближнє світло і повільно рушив вперед, вдивляючись у дорогу. Це залишало мені багато часу на роздуми, що не завжди було доброю річчю. Я думав про те, що можу побачити наприкінці дороги, і про те, що міг би зробити, коли там опинюся. Раптом до мене дійшло – в самий невідповідний момент, – що в мене не було ні найменшого уявлення, як вчинити, якщо в кінці свого шляху я знайду доктора Данко. «Приїжджай і забери мене», – сказав Доукс. Ця пропозиція буде здаватися вам простою до тих пір, поки ви не потрапили в Еверґлейдс темної ночі, маючи на озброєнні лише блокнот. А доктор Данко без особливих зусиль зумів схопити баґацько крутих і добре озброєних клієнтів. На що міг сподіватися безпорадний душака Декстер, якщо навіть Доукс Могутній здався настільки швидко?

Що я зроблю, якщо він схопить мене? Не думаю, що з мене зможе вийти дуже гарна, виюча йодлем картоплина. Я не був впевнений і в тому, що звихнувся, оскільки багато авторитетів уже б давно заявили, що у мене з'їхав дах. Або я все ж таки збожеволів і, припинивши бурмотіння, опинюся в країні вічного крику? Не можна виключати і того, що я, будучи тим, ким був, буду до самого кінця розуміти, що зі мною відбувається? Чи не вийде так, що я, прив'язаний до столу, почну критикувати техніку розчленування тіл, якою володіє доктор Данко? Відповідь на це питання показала б, чим я був, але, по правді кажучи, мені не дуже кортіло дізнатися. Однієї думки було достатньо для того, щоб я майже почав відчувати справжні емоції, і, на жаль, зовсім не ті, за які можна дякувати долі.

Навколо мене зімкнулась ніч, і не в доброму сенсі. Декстер – міський хлопчик, звиклий до яскравого світла. Чим далі я просувався по ґрунтовій дорозі, тим темніше ставало, а незабаром стало так темно, що ця подорож почала здаватися просто безнадійною, самогубною затією. Така обстановка вимагала щонайменше взводу морської піхоти, а зовсім не лаборанта судово-медичної експертизи. Ким я себе уявив? Відважним сером Декстером, що скаче галопом на білому коні, аби виручити друга? На що розраховував? Що я міг зробити корисного, крім як молитися?

Зрозуміло, що я ніколи не молився. Та й хіба стало б Воно слухати молитви істоти на зразок мене? Навіть у тому випадку, якщо я знайду Щось (ким би Це не було), то як Воно втримається від того, щоб не засміятися наді мною або не всадити блискавку мені в горло? Звичайно, було б набагато комфортніше, якби я міг відшукати якусь вищу силу, але я вже був знайомий з однією. Проте чи було достатньо Темного Мандрівника, щоб мені допомогти? Чи вистачить його швидкого, гострого розуму і чудового таланту переслідувати здобич в темряві, щоб виручити мене з біди?

34 Чотириструнний музичний інструмент

Згідно GPS, коли я під'їхав до якихось воріт, то мав перебувати у чверті милі від сержанта Доукса або в гіршому випадку від його мобільного телефону. Це були широкі, алюмінієві ворота, які використовуються на молочних ферм задля утримання худоби всередині ферми. Але це не було молочною фермою. Знак, що висів на воротах, оповіщав:

Ферма «Блейлок» з розведення алігаторів

ВХІД ЗАБОРОНЕНО

Порушники будуть з'ідені

Місце для розведення алігаторів було вибрано досить вдало, але це не сприяло тому, аби я захотів тут опинитися у нормальній ситуації. Я із соромом мушу визнати, що хоча все своє життя прожив у Маямі, про ферми алігаторів я знав дуже мало. Тваринки бродили у своїх водянистих загінчиках, чи вони вільно походжали по всій території? Це здавалося важливим питанням на той момент. Чи може алігатор бачити в темряві? І наскільки зазвичай голодними вони були? Всі ці питання були такими доречними і такими цікавими.

Я вимкнув фари, зупинив машину і вийшов з неї. В несподівано тиші я почув потріскування остигаючого двигуна, писк комарів і неголосну музику, що доносились здалеку. Схоже, музика була кубинська. Цілком можливо – Тіто Пуенте.

Доктор був удома.

Я наблизився до воріт. Дорога за ними як і раніше тягнулася прямо, кудись до дерев'яного мосту, а потім у лісок. Крізь листя пробивалося світло. Але я не побачив алігаторів, які би грілися у місячному сяйві.

Отже, Декстер, ми на місці. І що би ви збиралися робити цього вечора? В даний момент будинок Рити здався мені не таким вже й поганим місцем. Особливо в порівнянні з глухим нічним болотом. За воротами мене чекали божевільний маніяк-вівісектор, зголоднілі рептилії і людина, яку треба було рятувати, незважаючи на те, що він жадав мене вбити. А в правому кутку рингу стояв одягнений в чорні труси Могутній Декстер.

Я задавався цим питанням останнім часом так часто, але все ж таки – чому завжди я? Ні, я серйозно. Я?, я з усіх інших людей буду ризикувати життям заради порятунку сержанта Доукса? Агов? Чи не є якісь проблеми в цій картинці? Наприклад, той факт, що я на ній?

Проте, я таки був тут, і, мабуть, мені доведеться через це пройти. Я переліз через ворота і рушив на світло.

Поступово на ферму поверталися нормальні нічні звуки. Принаймні, вони здалися мені нормальними для цього лихого, доісторичного лісу. Я почув тріск, гудіння і дзижчання наших друзів-комах, і якийсь жалісний крик, – хотілося сподіватися, що це була якась сова; і будь ласка маленька. В кущах праворуч від мене щось задеренчало і замовкло. Однак, на щастя, замість того щоб злякатися, як годиться нормальній людській істоті, я раптом відчув себе нічним мисливцем. Звуки стихли, рух навколо мене сповільнився, а мої почуття загострилися. Темрява трохи розсіялася, я став розрізняти в ночі деякі деталі, і десь в глибинах моєї зростаючої впевненості пролунав нечутний холодний смішок. Невже нещасний, ніким не зрозумілий Декстер почав сприймати світ не головою, а якимось стихійним почуттям? Якщо так, то слід було б дозволити Темному Мандрівнику взятися за кермо. Він буде знати, що треба робити, і він це зробить.

І вкінці-кінців – чому б і ні? В кінці дороги за дерев'яним мостом нас чекав доктор Данко. Я давно мріяв зустрітися з ним, і тепер моя мрія мала здійснитися. Гаррі напевно схвалив би те, що я сотворю з цим типом. Навіть сержант Доукс був би змушений визнати, що доктор Данко – гідна дичину, і висловив би мені подяку. У мене крутилася

голова; цього разу я отримав дозвіл. І навіть більше, в усьому відчувалася якась поезія. Адже Доукс так довго не дозволяв моєму джинові вилізти з пляшки! І якщо для його порятунку джин звільниться з катівні, то в цьому буде вища справедливість. І я його врятую, обов'язково врятую. А потім...

Спочатку ми візьмемось за перший пункт.

Я перейшов дерев'яний міст. Коли я перебував на його середині, дошки підозріло затріщали, і я застиг. Нічні звуки не змінилися, і я почув, як Тіто Пуенте, голосно викрикнув «Ааааах-Ууухх!» перед тим, як знову повернувся до мелодії. Я ж продовжив рух.

За мостом дорога закінчилася, перетворившись на паркувальний майданчик. Зліва від мене знаходилася ланцюгова огорожа, а прямо стояв невеликий одноповерховий будинок. В одному вікні горіло яскраве світло. Старий будинок явно вимагав себе пофарбувати, але доктора екстер'єр, мабуть, цікавив не так сильно, як мав би. Праворуч на березі темнів якийсь курник. Пальмове листя даху, звисаючи по краях, нагадувало старе ганчір'я. Біля напіврозваленого причалу на каналі був ошвартований катер на повітряній подушці.

Я ковзнув у тінь дерев і відчув, як хижак із холодною упевненістю бере під контроль всі мої почуття. Я обережно обігнув парковку ліворуч, слідуючи уздовж ланцюгової огорожі. Якась істота, рикнувши на мене, кинулася в воду, але оскільки це трапилося по інший бік огорожі, я проігнорував рик. За кермом сидів Темний Мандрівник, а він не зупиняється на подібні речі.

Огорожа повернула праворуч у бік від будинку, і переді мною залишився порожній простір, не більше п'ятдесяти футів шириною, і остання лінія дерев. Я зупинився в тіні крайнього дерева, щоб краще розглянути будинок. Але коли я, завмерши, обперся рукою об стовбур, з гілок над моєю головою щось впало, почулося биття крил, і нічну тишу прорізав жакливо гучний, схожий на звук труби, крик. Я відскочив, а те, що за мить до цього сиділо на дереві, звалилося крізь листя на землю.

Все ще видаючи цей надмірно посилений трубний звук, істота звернула на мене свій погляд. Це був здоровенний птах – більший, ніж індичка, – і, судячи із шипіння і криків, дуже на мене сердився. Птах зробив крок вперед, тягнучи за собою масивний хвіст, і я зрозумів, що маю справу з павичем. Тварини і птахи мене взагалі-то не любили, але ця з першої миті почала відчувати до мене нестримну і агресивну ненависть. Думаю, павич не до кінця розумів, що я був значно більшим та істотно небезпечнішим, ніж він. Складалося враження, ніби він хотів з'їсти мене, або прогнати геть. Було необхідно зупинити цей котячий концерт якомога швидше, тому я ввічливо похвалив пташку і з гідністю відступив назад уздовж огорожі в тінь моста. Опинившись знову в безпечній темряві, я придивився до хати.

Музика затихла, і світло у вікні погасло.

Кілька хвилин я, буквально скам'янівши, стояв у рятівній тіні. Однак нічого не сталося, якщо не рахувати того, що павич таки замовк, востаннє злобно гавкнувши в мій бік, і злетів на дерево. Незабаром знову повернулися нічні звуки – потьохкування і писк комах, хропіння і плескіт алігаторів. Але Тіто Пуенте вже не було. Я знав, що доктор Данко подібно мені вслухався і вдивлявся в ніч. Ми обидва чекали, коли опонент зробить перший крок. Але я міг вичікувати довше, ніж доктор, оскільки той не мав уявлення, що ж знаходиться там – у темряві. Він міг припустити, що поряд з будинком засів загін спецназу або навіть, не дай Бог, банда фанів «Пурпурного легіону». Мені ж було відомо, що в будинку був тільки він. Я знав, де Данко, а йому не було відомо, чи сидів хтось на даху і чи був оточений будинок. Він повинен був зробити що-небудь першим, і у нього було лише дві можливості. Напасти або...

За будинком пролунав рев двигуна, я мимоволі напружився, а катер на повітряній подушці раптом різко відійшов від причалу. Звук мотора став вище, катер понісся по каналу і через хвилину зник у ночі, зникаючи разом із доктором Данко.

Глава 25

На протязі кількох хвилин я просто стояв і спостерігав за будинком, частково через те, що мав бути обережним. Я не помітив, хто керував катером, і тому доктор цілком міг залишитися в будинку, вичікуючи, що буде потім. Крім того, якщо бути до кінця чесним, у мене не було ні найменшого бажання знову піддаватися нападу дикого хижого курчати.

Проте після ще кількох хвилин, на протязі яких нічого не трапилось, я усвідомив, що мусив піти в будинок і роздивитися. І після цього, обійшовши дерево, яке облюбувала в якості сідала злісна пташка, я наблизився до будівлі.

Всередині було темно, але не тихо. Стоячи перед розсувними дверима, що виходили на парковку, я почув у глибині будинку глухий стукіт, за ним слідувало ритмічне постогнування, яке перебивалося окремими схлипами. Навряд чи ці звуки могла видавати людина, що була готовою здійснити смертельний напад із засідки. Натомість, було цілком можливо, що вони належали комусь, хто був міцно пов'язаний і відчайдушно намагався звільнитися. Невже доктор Данко втік так поспішно, що забув прихопити з собою сержанта Доукса?

Я знову відчув, як десь у таємних глибинах мого мозку наростала хвиля спокуси. Моя Немезида – сержант Доукс – був пов'язаний, красиво упакованим і доставлений в ідеальне місце, як подарунок. У моєму розпорядженні були всі необхідні інструменти і матеріали, навколо, на багато миль, не було ні душі, а коли я покінчив би з ділом мені залишалося тільки сказати: «Вибачте, я прибув надто пізно. Погляньте, що накоїв цей огидний доктор Данко з нашим старим, добрим сержантом Доуксом». Ідея була такою п'яною, що я навіть похитнувся, наче вже її покуштував. Природно, це була лише ідея, і я ніколи не зробив би нічого подібного. Чи не так? Ні, серйозно? Гей, Декстер! Прокинься! Повідай, милий хлопчик, чому у тебе раптом потекла слинка?

Ні, тільки не я. Чому? – бо я був моральним маяком духовної пустелі південної Флориди. Велику частину часу я, відмінно вичищений, гордо сидів в сідлі свого скакуна на ім'я Темна Стріла. Сер Декстер із роду Невинних був завжди готовим з'явитися на допомогу. У гіршому випадку він був готовим спробувати зробити це. Я маю на увазі, якщо враховувати всі обставини. Я відчинив двері будинку й увійшов.

Ледве переступивши через поріг, я відразу на всякий випадок розпластався по стіні і почав намацувати вимикач. Він опинився там, де йому і належить бути, – праворуч від входу, і увімкнув його.

Як і перший притулок доктора Данко, цей будинок був мебльований так само бідно. Головним предметом меблів тут служив великий, розташований в центрі кімнати стіл. На протилежній стіні висіло дзеркало. Праворуч знаходився дверний отвір без дверей, що вів у приміщення, схоже на кухню, а зліва були закриті двері, ймовірно, в спальню або ванну кімнату. Точно навпроти місця, звідки я увійшов, розташовувалися ще одні розсувні двері, через які, мабуть, і зник доктор Данко.

На дальньому кінці столу билосся в конвульсіях щось, що мало на собі помаранчевий комбінезон. Навіть з протилежного боку кімнати було помітно, що це щось було доволі схожим на людину.

– Сюди, благаю, допоможіть, допоможіть мені, допоможіть мені. – казало воно, і я, наблизившись, схилився над столом.

Зрозуміло, його руки і ноги були пов'язані клейкою стрічкою, і це свідчило про те, що тут працювало досвідчене та небайдуже до своєї справи чудовисько. Я звільнив жертву, слухаючи, але, по правді кажучи, не чуючи її невпинне бурмотіння: «Слава Богу, благаю... заради Бога, звільни мене... швидше, швидше, приятель, заради всього святого. Скажи, Христа ради, чому ти так пізно?, спасибі, я знав, що ти прийдеш», і так далі, і тому подібне. Його череп, включаючи навіть брови, були гладко поголені. Але міцне, мужнє підборіддя і шрами, які прикрашали його обличчя, не залишали місця для помилки – на столі знаходився Кайл Чатскі.

У всякому разі, його більша частина.

Коли стрічка була знята і Кайл, звиваючись усім тілом, примудрився прийняти сидяче положення, стало ясно, що він втратив ліву руку до ліктя і праву ногу до коліна. На обрубки були накладені білі марлеві тампони, крові на них не було; знову ж таки, відмінна робота, хоча я сумнівався, що Чатскі зміг би високо оцінити майстерність, з якою доктор Данко ампутував його кінцівки. Наскільки постраждав мозок Кайла, я поки що не знав, але його безперервне сопливе бурмотіння не говорило про те, що йому можна було б довірити штурвал реактивного лайнера.

— О Боже, друже. О, Ісусе. Слава Богу, ти з'явився. – пробелькотів він, схилився мені на плече і заридав. Останнім часом мені вдалося набути в подібних справах деякого досвіду, тому я знав як вчинити. Я легенько поплескав його по спині і сказав:

– Ну-ну, Кайл, буде, буде.

Цього разу це виглядало навіть більш безглуздо, ніж з Деборою, адже обрубки його лівої руки продовжувала бити мене по спині, що сильно заважало зображати фальшиве співчуття.

Але напад сльозливості у Чатскі тривав всього кілька секунд. Коли він нарешті відклеївся від мене і спробував випрямитися, моя гарна гавайська сорочка виявилася наскрізь мокрою. Він сильно шмигнув носом – для моєї сорочки, на жаль, занадто пізно – і запитав:

– Де Деббі?

– Вона зламала ключицю, – відповів я. – Вона в лікарні.

– О, – промовив він і знову шмигнув носом. Цього разу ця дія віддалася в його грудях якимось вологим бульканням. Швидко озирнувшись по сторонах, Кайл спробував встати. – Нам треба швидше забиратися звідси, – сказав він. – Данко може повернутися.

Думка про повернення доктора мені в голову чомусь не прийшла, але Чатскі, мабуть, мав рацію. Це був освячений віками трюк хижаків, що полягав у томи, аби втекти, а потім коловим шляхом повернутися і подивитися, хто це принюхувався до його сліду. Якщо доктор Данко зробив це трюк, то тепер знайде для себе парочку дуже легкої здобичі.

– Добре, – сказав я Чатскі. – але спочатку ми повинні швидко оглянути приміщення.

Він витягнув руку, звісно ж, праву, і вчепився мені в зап'ястя.

– Благаю, – сказав він. – не лишай мене одного.

– Всього на мить. – запевнив я, намагаючись звільнитися. Але Кайл посилив хватку, яка, враховуючи те, через що йому довелося пройти, була доволі міцною.

– Благаю, – повторив він. – Хоча б дай мені свою зброю.

– У мене немає зброї. – заперечив я, і його очі округлилися ще сильніше.

– О Господи!, чим же ти думав?! Ні, нам треба негайно звідси забиратися! – панічним тоном випалив Чатскі, і мені здалося, що він ось-ось заплаче.

– Ну, добре, – зітхнув я. – Давай підемо разом на твоїй емм, нозі.

Я сподівався, що Чатскі не вловив мого ляпу – мені не хотілося виглядати байдужим, але втрата його кінцівок напевно потребувала від мене перебудови свого словникового запасу. Однак Чатскі нічого не сказав, лише простягнув мені руку. Я допоміг йому випрямитися, і він втримався на ногах, точніше, на нозі, притулившись до столу.

– Дай мені кілька секунд, щоб оглянути інші кімнати. – сказав я і, проігнорувавши благальний погляд його наповнених сльозами очей, приступив до огляду цього невеликого будинку.

У головній кімнаті, де залишався Чатскі, не було нічого, крім робочого приладдя доктора Данко. Він володів набором прекрасних ріжучих інструментів, і, ретельно осмисливши всі етичні наслідки вчинку, я конфіскував у нього гарне лезо, що було спеціально виготовленим для препарування самої волокнистої плоті. На столі в кілька рядів стояли упаковки ліків, назви яких, за винятком флаконів із барбітуратами, мені нічого не говорили. Мені не вдалося знайти ключів до вирішення загадки, ні пом'ятих сірникових коробок із криво надряпанними на них номерами телефонів, ні квитанцій з хімчистки, нічого.

Кухня була практично копією кухні в першому будинку. Там знаходилися старий холодильник, електрична плита та фанерний столик зі складним стільцем. На кухонній стійці лежала напівпорожня упаковка пончиків, на одному з них сидів здоровенний тарган. Він дивився на мене так, наче збирався дати бій, обороняючи свій пончик, тому я залишив його з ним наодинці.

Я повернувся в головну кімнату і побачив, що Чатскі все ще стояв, обпершись об стіл.

– Поспіши, – вимовив він. – Заради Бога, забираємося звідси.

– Ще одна кімната. – нагадав я, перетнув приміщення і відчинив двері навпроти кухні.

Як я і очікував, це була спальня. У кутку стояла койка, на якій гіркою валявся якийсь одяг і лежав мобільний. Сорочка здалася мені знайомою. І я відразу зрозумів, як вона могла тут з'явитися. Я дістав свій телефон і набрав номер сержанта Доукса. Мобільний, що лежав на ліжку, відповів мені дзвінком.

– О, ясно. – сказав я собі, відключив телефон і відправився до Чатскі.

Я застав його на тому ж місці, однак, помітивши його вигляд, можна було судити, що він давно б уже втік, якщо міг.

– Пішли, заради Бога, поспішай, – виголосив він. – Господи, мені здається, ніби я відчуваю його подих на своїй потилиці. – Чатскі, насилу повернувши голову, подивився у бік задніх дверей, потім глянув на кухню, а коли я підійшов до нього, щоб підтримати, його погляд уперся у дзеркало, що висіло на стіні.

Він досить довго вдивлявся в своє відображення і раптом обм'як, точно з нього вийняли всі кістки.

– Ісусе, – сказав він і знову почав ридати. – О, Ісусе.

– Пішли, – промовив я. – Пора рухатися.

Чатскі здригнувся всім тілом і похитав головою.

– Я не міг навіть поворухнутися, просто лежав і прислухався до того, що він робив із Френком. Його голос був таким веселим: «Отже, спробуй здогадатися. Не хочеш? Ну, добре, це буде коштувати тобі руки». Потім чувся звук пилки і...

– Чатскі!

– Коли ж на столі виявився я, він сказав: «Сім, — і додав: — Постарайся збагнути». А після...

Звісно, завжди було цікаво послухати про техніки інших, але Чатскі був готовий остаточно втратити контроль над собою, і я не міг допустити, щоб він обслинявив всю мою прекрасну сорочку. Я наблизився до нього і взяв за його руку.

– Чатскі. Пішли. Давай підемо звідси. – сказав я йому.

Він подивився на мене так, наче не знав, де знаходиться. Очі округлилися ще сильніше, хоча раніше я думав, що це вже було неможливим, і він знову подивився у дзеркало.

– О, Ісусе, – пробурмотів він. Потім, зробивши глибокий, але переривчастий вдих, Чатскі, точно почувши сигнал уявного горна, випнув груди. – Все не так вже й погано. Я живий.

– Що правда, то правда, – погодився я. – Якщо ми вирушимо в дорогу, то, можливо, обоє зможемо такими і залишитися.

– Точно, – сказав він. Кайл рішуче відвернув голову від дзеркала і поклав свою непошкоджену руку на моє плече. – Пішли.

У нього явно не було досвіду пересування на одній нозі, проте Чатскі все ж примудрився просуватися вперед, важко спираючись на моє плече і вивергаючи лайки між кожним стрибком. Навіть після втрати пари кінцівок він залишався великим чоловіком, і мені дісталася важка робота. Перед самим мостом він на мить зупинився і, глянувши на ланцюгову загороду, вимовив доволі жорстко:

– Він кинув мою ногу туди... до алігаторів. І зробив так, щоб я це бачив. Коли він кинув ногу, вода завирувала, як... – я вловив у його голосі нотку істерики, але Чатскі лише хрипко зітхнув. – Гаразд. Пішли звідси.

Ми дісталися до воріт, не відволікаючись на нові спогади, і, поки я відкривав їх, Чатскі стояв, опершись об стовп. Потім я засунув його на пасажирське місце, сів за кермо і завів мотор. Коли спалахнули фари, Чатскі відкинувся на спинку сидіння і закрив очі.

– Дякую, друже, – сказав він мені. – Я тобі до смерті зобов'язаний. Спасибі.

– Завжди будь ласка. – відповів я. Я розвернув машину, і ми поїхали назад, в напрямку долини Алігаторів. Мені здалось, що Чатскі заснув, але коли ми минули приблизно півдороги по сільській дорозі, він заговорив:

– Я радий, що з тобою не було твоєї сестри. Побачити мене в такому... Послухай, я повинен прийти в себе, перш ніж... – Кайл несподівано замовк.

Ми їхали, підстрибуючи на вибоїнах, в мовчанні, що здалося мені вельми приємною зміною ситуації. Цікаво, де зараз був Доукс і що він робив? Або, вірніше, що робили з ним? У зв'язку з цим я подумав і про те, де знаходився Рейкер і коли мені вдасться транспортувати його в інше місце. У тихе, спокійне місце, де я міг би мирно завершити свою місію. Цікаво, скільки коштує оренда будинку на фермі «Блелок», де розводять алігаторів?

– Напевно, буде правильно, якщо я взагалі не стану її більше турбувати, – раптом вимовив Чатскі, і до мене не відразу дійшло, що він все ще думав про Дебру. – Вона може не захотіти мати справу з тим, яким я став, а я не хочу жалості.

– Не турбуйся, – втішив його я. – Дебора начисто позбавлена жалості.

– Скажи їй, що зі мною все гаразд і я повернувся до Вашингтона, – продовжив Кайл. – Так буде краще.

– Для тебе, ймовірно, краще, – зауважив я. – Але мене вона просто вб'є.

– Ти не розумієш...

– Ні, це ти не розумієш! Вона звеліла мені тебе повернути. Дебора так вирішила, і я не смію її не послухатися. У моєї сестри дуже важка рука.

Деякий час Чатскі мовчав. Потім я почув, що він важко зітхнув.

– Я просто не знаю, чи зможу я це зробити.

– Мені неважко повернути тебе на ферму з алігаторами. – радісно сказав я.

Після цього він надовго замовк. Я виїхав у долину Алігаторів, знайшов на шосе знак розвороту і, зробивши його, потім рушив у бік помаранчевої заграви на обрії, якими були вогні Маямі.

Глава 26

До першого справжнього вогнища цивілізації ми їхали в тихі. Вогнище це розташовувалося в декількох милях від з'їзду з платної дороги і складалося з декількох житлових кварталів і торгового центру. Чатскі випрямив спину і, дивлячись на вогні будинків, сказав:

– Мені треба подзвонити.

– Можеш використовувати мій телефон, якщо згоден компенсувати витрати за роумінг.

– Мені потрібна наземна лінія, – заявив він. – Телефон-автомат.

– Боюся, ти втратив зв'язок з реальністю. Телефон-автомат зараз вкрай важко знайти. Тепер ними ніхто не користується.

– Візьми оцей поворот. – сказав він, і я з'їхав униз по пандусу, хоча це жодним чином не наближало мене до давно заслуженого нічного сну.

Приблизно через милю ми знайшли крамничку, біля вхідних дверей якої на стіні зберігся платний телефон-автомат. Я допоміг Чатскі доскакати до телефону, і він, притулившись до пластикового прикриття навколо апарата, підняв трубку.

– Почекай там. – промовив він, що звучало доволі владно для людини, яка навіть ходити не могла без допомоги іншої істоти.

Але сперечатися я не став. Повернувшись до автомобіля, я сів на капот і став чекати, коли Чатскі закінчить базікати.

Поруч із моєю машиною зупинився старий Buick, з нього висипала група невисоких, смаглявих людей у брудному робочому одязі. Роботяги рушили до крамнички. Вони з подивом подивилися на одноногого, із гладко поголеною головою людину, але, будучи створіннями ввічливими, нічого не сказали. Коли вони увійшли в магазин і за ними з шипінням зрушили автоматичні скляні двері, я раптом відчув, як на мене накотилася страшна втома. День виявився нескінченно довгим, шия скам'яніла, і я за весь цей час нікого не вбив. Схоже, я зовсім розклеївся, і мені дуже хотілося поїхати додому, щоб завалитися в ліжку.

Мені було цікаво, куди доктор Данко відвіз Доукса? Втім, це не мало значення, і мене просто мучила допитливість. Але те, що він кудись повіз сержанта, щоб приступити незабаром до любої операції, було єдиною доброю новиною уже на протязі великої кількості часу, і, думаючи про це, я відчував, як по тілу розтікалося тепло. Я був вільним. Доукс зник. Крок за кроком він ішов із мого життя, звільняючи мене від підневільної служби на дивані Рити. Тепер я знову зможу жити повноцінним життям.

– Хей, друже! – почув я поклик Чатскі. Щоб краще привернути мою увагу, він розмахував обрубком лівої руки. Я зісковзнув із капота і попрямував до нього. – Все в порядку, – оголосив він. – Поїхали.

– Звісно, – сказав я. – І куди ж?

Чатскі подивився в темну даль, і я побачив, як напружилися його жовна. Світло ліхтарів крамнички заливав комбінезон Кайла і висвітлював обличчя. Дивно, як змінюється вигляд людини, якщо їй поголити не тільки голову, але й брови. Це дуже нагадувало клоунський грим із фантастичного фільму з низьким бюджетом. Незважаючи на те що Чатскі, вдивляючись у горизонт, хотів здаватися страшно крутим і рішучим, з боку він виглядав безглуздим другосортним персонажем якоїсь стрічки.

– Відвези мене в мій готель, друже. Мені треба попрацювати.

– А як щодо лікарні? – запитав я, розуміючи, що він поки не був у змозі вирізати собі тростину з твердого тиса і ступити на стежку війни. Але Чатскі похитав головою.

– Я в порядку. Я буду в порядку.

Я багатозначно поглянув на пару марлевих тампонів і запитально підняв брови. Адже рани ще зажили не настільки, щоб можна було зняти пов'язки, і, крім того, Чатскі напевно повинен був відчувати слабкість.

Він подивився на свої обрубки і обм'як. Мені здалося, ніби Чатскі на мить став нижче ростом.

– Зі мною все буде гаразд, – промовив він, знову випрямившись. – Поїхали. – він виглядав таким втомленим і сумним, що мені вистачило мужності вимовити лише одне.

– Добре.

Чатскі пристрибав до дверцят із боку пасажирського сидіння і схилився мені на плече. Я допоміг йому забратися в автомобіль. З дверей крамнички вивалилися роботяти з бляшанками пива і свинячими реберцями в руках. Їх водій посміхнувся мені. Я посміхнувся у відповідь і закрив дверцята.

– *Crocodillos*³⁵. – сказав я по-іспанськи, кивнувши у бік Чатскі.

– Аа, – кивнув водій. – *Lo siento*³⁶. – він сів за кермо, а я, обійшовши автомобіль, забрався на своє місце.

Більшу частину шляху Чатскі зберігав мовчання. Однак, як тільки ми в'їхали на Ай-95, Кайл почав сильно тремтіти.

– О, чорт, – сказав він. Я подивився на нього. – Ліки, – пояснив Чатскі. – Їх дія закінчується. – його зуби почали стукати, і йому довелося тримати щелепи руками. Його дихання стало нагадувати шипіння, і я побачив, як по безволосому обличчі покотилися струмки поту.

– Може, все ж переглянеш своє ставлення до лікарні? – запитав я.

– У тебе не знайдеться щось випити? – запитав він. Доволі дивна зміна теми, як для мене.

– Мені здається на задньому сидінні є пляшка води.

– Випивка, – повторив він. – Водка, чи віски.

– Як правило, я не тримаю алкоголю в машині.

– Лайно. просто привези мене в готель.

Я так і зробив. Лише з однієї причини, яка була відома тільки йому, Чатскі зупинився в розташованому в Коконат Гроув готелі «Мьютайні». Свого часу це був один із найперших розкішних готелів високоповерхівок у цьому районі і там селилися моделі, кінорежисери, наркобарони та інші знаменитості. «Мьютайні» як і раніше залишався дуже хорошим, хоча померк після того, як у колись сільському районі Коконат Гроув спорудили безліч інших

³⁵ Крокодили (*исп.*)

³⁶ Шкода (*исп.*)

розкішних високоповерхівок. Ймовірно, Чатскі познайомився з готелем в часи його розквіту і тепер оселився в ньому із сентиментальних міркувань. Все ж таки треба із підозрою ставитися до сентиментальних чоловіків, які носять персні на мізинцях.

Ми виїхали на Діксі Хайвей, потім повернули ліворуч на Юніті Стріт, по якій і дісталися до «Мьютайні». Перед головним входом я загальмував.

– Висади мене прямо тут. – попросив Чатскі.

Я здивовано глянув на нього. Напевно, на його розумову діяльність продовжували впливати ліки.

– Ти не хочеш, щоб я допоміг тобі дістатися до номера?

– Я буду в порядку.

Схоже, це була його нова мантра, але виглядав Чатскі зовсім не як людина, з якою все в порядку. Він сильно потів і я не мав жодного уявлення, як він збирався добратися до своєї кімнати. Але я не був тим, хто би ліз зі своєю не потрібною допомогою до людей, які цього не хотіли тому просто сказав:

– Гаразд. – а потім я споглядав як він відкрив двері машини і вийшов. Чатскі притримувався за дах автомобіля і, погойдуючись, простояв на одній нозі до тих пір, поки його не помітив старший швейцар. Начальник всіх швейцарів, суворо глянувши на одягненого в помаранчевий комбінезон людину із блискучим черепом, намірився щось сказати, але Чатскі не дозволив йому цього зробити.

– Привіт, Бенні, – виголосив він. – Дай-но мені руку, друже.

– Містер Чатскі? – невпевнено промимрив швейцар, а його щелепа відпала, коли він помітив бракуєчі кінцівки. – О Боже! – він тричі плеснув у долоні і з готелю миттєво виринув коридорний.

Чатскі ще раз подивився на мене.

– Зі мною все буде гаразд. – промовив він.

Тож погодьтеся, коли ваша присутність не бажана, то єдине, що вам лишається – це поїхати геть, що я власне і зробив. Останнє, що я побачив, був Чатскі, який, обпершись на головного швейцара, чекав, коли коридорний підвезе до нього інвалідне крісло.

Було все ще трохи після півночі, коли я їхав по Мейн Хайвей назад додому, в що було важко повірити, оскільки все, що нещодавно трапилось, відбулось лише за один-єдиний вечір. Вечірка Вінса, здавалося, була кілька тижнів тому, а він ще й досі напевно не спустошив свій фонтан із пуншем. Проїшовши через спокусу стриптизерками і порятунок Чатскі з паш алігаторів, я, безперечно, заслужив повноцінний нічний відпочинок. Повинен зізнатися, я думав лише про те, щоб заповзти в ліжку і схватися з головою під ковдрою.

Але, як кажуть, грішники спокою не мають. А я, поза всяким сумнівом, таким і був. Коли я звернув ліворуч на Дуглас Авеню, задзвонив телефон. Мені дзвонили дуже рідко, особливо в таку пізню годину. Я подивився на дисплей телефону і побачив номер Дебори.

– Привіт, дорога сестричко. – сказав я.

– Ти ж, дупа, обіцяв подзвонити! – сказала вона мені.

– Здається, вже трохи пізно.

– Невже ти вважаєш, що я в змозі, чорт би тебе забрав, СПАТИ?! – гаркнула вона так, що у водіїв сусідніх машин могли заболіти барабанні перетинки. – Що сталося?

– Я повернув Чатскі. Але доктор Данко зник. Прихопивши Доукса.

– У якому він стані?

– Не знаю. Він втік на катері і...

- Кайл, ідіот! Де Кайл? З ним все гаразд?
- Я висадив його у «Мьютайні». Він, ем... майже в порядку.
- Якого дідька це має означати?! – прокричала сестра, і мені довелося перекладати мобільний до іншого вуха.
- Дебора, з ним все буде в порядку. Він всього лише... втратив половину лівої руки і половину правої ноги. І ще волосся. – сказав я. Вона на кілька секунд замовкла.
- Привези мені одяг. – промовила вона нарешті.
- Його відчуття доволі невизначені, Деб. Я не думаю, що він захоче...
- Одяг, Декстер. Негайно! – вона кинула трубку.

Як я і казав, грішники спокою не мають. Відчувши себе глибоко ображеним подібною несправедливістю, я зітхнув, але послухався. Я знаходився недалеко від своєї квартири, де Дебора залишила деякий одяг. Вбігши в будинок і з тугою подивившись на ліжко, я зібрав для неї зміну одягу і поїхав до лікарні.

Коли я увійшов у палату, Дебора сиділа на краю ліжка, нетерпляче притоптуючи ногою. Пальцями загіпсованої руки вона прикривала низ лікарняного халата, а в здоровій руці тримала поліцейський значок і пістолет. Виглядала вона неначе Мстива Фурія, що потрапила в автомобільну аварію.

– Слава Богу, – сказала вона. – Де ти пропадав? Допоможи мені одягнутися. – вона скинула халат і піднялася.

Я натягнув на сестру теніску, насилу розібравшись із гіпсом. Ледве ми встигли впоратися з сорочкою, як в палату вбігла медсестра.

- Що ви думає ви тут робите? – запитала вона із помітним багамським акцентом.
- Йду. – відповіла Дебора.
- Лягайте в ліжко, або я покличу лікаря.
- Кличте, – кинула Дебора, стрибаючи на одній нозі і намагаючись впоратися з брюками.
- Ви не підете, – не здавалася медсестра. – Лягайте назад у ліжко.

Дебра підняла свій значок.

– Термінова поліцейська справа, – заявила вона. – Якщо спробуєте втрутитися, я вас заарештую за спробу перешкодити слідству.

Медсестра хотіла вимовити щось засуджуюче, але, глянувши на значок, пістолет і Дебору, передумала.

- Я зобов'язана повідомити лікаря. – промовила вона.
- Як вам завгодно, – усміхнулася Дебора і звернулася до мене: – Декстер, допоможи застебнути блискавку.

Поспостерігавши з несхваленням за нашими діями, медсестра різко розвернулася і вийшла в коридор.

- Справді, Деб? – сказав я. – Спроба перешкодити слідству?
- Пішли! – кинула сестра і рушила до дверей. Я покірно поплентався слідом.

По дорозі в «Мьютайні» Дебора то злилася, то впадала в прострацію. Сестричка жувала нижню губу, кричала, вимагаючи, щоб я їхав швидше, а коли ми були вже неподалік від готелю, затихла. Лише після тривалого мовчання вона запитала:

- Як він виглядає, Декс? Йому дуже погано?
- Кайла огидно постригли, Деб. Тому він виглядає моторошно. Що ж стосується решти... То він, схоже, пристосовується. Кайл просто не хоче, щоб ти його жаліла, – Деб поглянула на мене,

змову жуючи свою губу. – Так він сам сказав. *Він краще повернеться до Вашингтона, аби не бачити твоєї жалості.*

– Не бажає стати тягарем, – пояснила Дебора. – Я його знаю. Кайл вважає, що повинен бути незалежним, – вона виглянула у вікно. – Я навіть не уявляю, як це відбувалося. Для такого, як Кайл, лежати безпорадним... – вона повільно похитала головою, і вниз по її щоці прокотилася сльозинка.

Чесно кажучи, я легко уявив, як все відбувалося, оскільки сам займався такими речами безліч разів. Але я не розумів того, що відбувалося з Деборою. Вона плакала на похороні мами. На похоронах батька. З тих пір, наскільки мені відомо, сестра не пролила ані сльозинки. І ось зараз вона практично затоплювала мій автомобіль, оскільки палала пристрасним захопленням до типа, який був дещо бовдуром. Навіть гірше того, тепер цей тип став бовдуром-калікою, і це означало, що будь-яка вмючи логічно мислити особистість повинна відійти в сторону і підшукати собі когось іншого; когось, у кого би були всі частини тіла на місці. Але після того як Кайл став навіки калікою, він, як мені здавалося, став хвилювати Дебору ще сильніше, ніж раніше. Може, це любов? Закохана Дебора? Неймовірно. Я здогадувався, що теоретично вона, звичайно, на таке здатна, але... вона як-не-як моя сестра.

Не було сенсу думати про це далі. Я нічого не знаю про любов і мені ніколи не дізнатися. Це не жаклива втрата, проте все ж таки це серйозно ускладнювало розуміння попсової музики.

Оскільки нічого путнього сказати я більше не міг, то вирішив змінити тему:

– Як ти гадаєш, чи не слід мені подзвонити капітанові Меттьюзу і повідомити, що Доукс зник?

Дебора змахнула сльозинку з щоки одним пальцем і похитала головою.

– Нехай вирішує Кайл. – відповіла вона.

– Так, звісно, Деб, але з урахуванням усіх обставин...

Вона сильно вдарила кулаком по своїй нозі, що було настільки безглуздо, наскільки й боляче.

– ПРОКЛЯТТЯ, Декстер, я не втрачу його!

Іноді мені здається, що я чую лише одну доріжку стереофонічного записи, і в цей раз так і була. У мене не малося ніякої ідеї, більше того, у мене не було навіть ідеї про те, чи існувала ця ідея взагалі. Що Дебора хотіла сказати? І яке це мало відношення до того, що я їй повідомив, і чому вона реагувала так бурхливо? Чому так багато повних жінок вважають, ніби гарно виглядають у своїх кофтинках, які виразно демонструють їх пупки?

Гадаю, частина мого замішання відобразилася на моєму обличчі, оскільки Дебора розтиснула кулак, глибоко зітхнула і промовила:

– Кайлу необхідно залишатися в центрі уваги, продовжувати працювати. Він повинен знаходитися біля керма, в іншому випадку це його вб'є.

– Звідки тобі відомо?

Вона похитала головою.

– Він завжди був кращим у тому, чим займався. Це все його... Це все, чим він є. Якщо він почне постійно думати про те, що з ним зробив Данко... – вона прикусила губу, і по її щоці прокотилася ще одна сльозинка. – Кайл повинен залишатися таким, яким він є. Інакше я його втрачу.

– Ясно.

– Я не можу його втратити, Декстер.

Біля дверей готелю «Мьютайні» був уже інший швейцар, але, здається, він впізнав Дебру і підійшов, аби притримати двері машини, коли ми виходили. Ми мовчки пішли до ліфту і піднялися на дванадцятій поверх.

Я прожив у Коконат Гроув все життя і по газетним звітам прекрасно знав, що номер Чатські був декорований в Британському колоніальному стилі. Я ніколи не розумів, чому саме в цьому стилі, але власники готелю колись вирішили, що колоніальний мав найкраще передати чарівність Коконат Гроув, незважаючи на те, що там ніколи не було британської колонії. У всякому разі, я про це не знав. Однак було важко повірити, що декоратор або який-небудь британець з колоній могли навіть у своїх самих неприборканих фантазіях уявити Чатські, розпростертого на ліжку королівського розміру в пентхаусі готелю, в який і вела мене Дебора.

Його волосся за минулу годину відрости не встигло, але помаранчевий комбінезон він змінив на білий махровий халат. Виблискуючи лисим черепом, тремтячи і стікаючи потом, Чатські лежав на центрі ліжка, а поряд з ним лежала напівпорожня пляшка горілки. Дебора ні на мить не затрималася в дверях. Підбігши до Кайла і присівши на край ліжка, вона взяла своєю єдиною рукою його єдину руку.

– Деббі? – запитав він тремтячим старечим голосом.

– Я тут. Спробуй заснути.

– Боюсь, я не такий гарний, як раніше.

– Спи. – сказала моя сестра і, не відпускаючи його руки, вляглася поруч.

Так я їх і покинув.

Глава 27

На наступний день я прокинувся пізно. Вкінці-кінців, хіба я цього не заслужив? І хоча я прибув на роботу близько десяти годин, Вінса, Камілли чи Анджело-ніякого-відношення там не опинилось; мабуть, всі вони подзвонили і сказали, що смертельно хворі. Але через годину сорок п'ять хвилин з'явився Вінс Масуока. Він був зеленого кольору і виглядав доволі старим.

– Вінс! – радісно вигукнув я, а він відсахнувся і оберся спиною об стіну, закривши очі. – Я хочу подякувати тобі за епічну вечірку.

– Дякуй, але тільки по-тихше.

– Велике спасибі. – прошепотів я.

– На здоров'я. – прошепотів він мені і потягнувся у свій закуток.

День видався незвично тихим, під чим я маю на увазі, що не виникло нових справ, а у криміналістичній лабораторії панувало мовчання, немов у склепі, і лише час від часу по приміщенню бродила блідо-зелена страждаюча примара. Роботи, на щастя, було дійсно мало. До п'ятої години я не тільки закінчив возитися з документами, але і встиг привести в повний порядок олівці. В час ланча зателефонувала Рита і запросила мене на вечерю. Думаю, їй хотілося переконатися, що мене не викрала якась стриптизерка, і я погодився заглянути до неї після роботи. Від Деб ніяких звісток не було, але, по правді кажучи, я не дуже й хотів їх. Я не сумнівався, що сестра була разом з Чатські в його пентхаусі, але я все таки злегка тривожився, адже доктор Данко знав, де їх знайти, і він міг би спробувати повернутися до реалізації свого призупиненого проекту. Однак у нього залишилася іграшка у вигляді сержанта Доукса, яка зуміла б ошасливити його на кілька днів.

Проте, аби перестрахуватися, я подзвонив на мобільний Дебори, і вона відповіла на четвертий виклик.

– Що? – запитала вона.

– Ти не забула, що минулого разу доктор Данко легко проник у готель?

– Минулого разу тут не було мене. – промовила Дебора з такою люттю, що я почав побоюватися, чи не пристрелить вона ненароком когось із прислуг готелю.

– Добре. Тримай очі відкритими.

– Не турбуйся. – відповіла вона, і я почув, як Чатські щось промимрив примхливим тоном.

– Мені треба йти, – миттєво відреагувала Дебора. – Подзвоню пізніше.

Вечірній час пік був у самому розпалі, коли я поїхав на південь до будинку Рити, і я почав наспівувати веселу пісеньку, коли червонопокий тип в пікапі, підрізавши мою машину, показав мені середній палець. І причиною цього було не тільки те, що я відчував свою приналежність до божевільного натовпу самогубців, іменованих водіями Маямі, але і те, що з мене звалився важкий тягар. Я їхав до Рити і знав, що на протилежному боці вулиці не побачу каштанового Taurus. Я міг повернутися назад до квартири без прилиплої до мене тіні. І, що навіть більш важливо, я міг вивести на прогулянку Темного Мандрівника, і ми з ним залишимося наодинці після такого довгоочікуваного періоду. Сержант Доукс зник, пішов з мого життя... і скоро, думаю, піде і зі свого.

Я відчував себе настільки легкодухим, коли їхав по Саут Діксі і повертав до будинку Рити. Я був вільним. Вільний як сам, так і вільним від зобов'язань, оскільки Кайлу і Деборі для відновлення сил був потрібен час. А що стосувалося доктора Данко, то я, мушу зізнатися, не заперечував би проти зустрічі з ним. Навіть зараз я був готовий пожертвувати деякими аспектами свого вельми напруженого світського життя заради того, щоб провести з ним кілька хвилюючих годин. Але я не сумнівався, що таємниче агентство у Вашингтоні, з яким мав справу Чатські, пришле ще кого-небудь і не захоче, щоби я пхався до цієї людини з непроханими порадами. Виходячи із цієї обставини і з урахуванням того, що Доукс зник із загальної картини, я міг повернутися до плану А і допомогти Рейкеру піти на спокій. Хто б тепер не зайнявся доктором Данко, а це точно буде не душка Чарівно Вільний Декстер.

Я був таким щасливий, що поцілував Риту на порозі, хоча за нами ніхто і не стежив. А після вечері, коли Рита прибирала посуд, я вийшов на задній двір поваляти дурня з сусідськими дітлахами. Цього разу я побачив, що наш маленький секрет отримав подальшого розвитку. Коді і Астор додали до нього нові відтінки. Було дуже весело спостерігати, як вони потайки вистежували діточок. Мої маленькі хижакі навчалися ремеслу полкування.

Після півгодини вистежування і нападів із засідки стало ясно, що всі ми потрапили в оточення переважаючих сил інших хижаків, – а саме москітів, оскільки на нас накинута мільярди голодних крихітних вампірів. Серйозно ослабшавши від втрати крові, ми на заплітаючих ногах дісталися до будинку, щоб сісти навколо столу і зіграти в «Шибеника».

– Мій хід перший, – оголосила Астор. – Моя черга залишилася ще з минулої гри.

– Ні, моя. – похмуро заперечив Коді.

– Не-і. У мене є слово. П'ять букв.

– Сі. – вимовив Коді.

– А ось і ні! Ха! – триумфально зойкнула вона і намалювала маленьку голівку.

– Спочатку треба називати голосні. – сказав я Коді.

– Що?

– А, Е, І, О, У, та іноді Y, – пояснила Астор. – Це ж всі знають.

- Там є Е? – спитав я.
- Так. – понуро відповіла вона і написала Е на місці rischi в середині майбутнього слова.
- Ха. – посміхнувся Коді.

Ми грали майже годину, а потім діти пішли спати. Мій магічний вечір підійшов до кінця занадто швидко, і я опинився знову на дивані поруч із Ритою. Але оскільки за мною не стежив ворожий погляд, я без проблем зміг звільнитися від її щупалець і відправитися додому в своє скромне ліжко, пояснивши, що вчора перегуляв на вечірці і завтра мене очікує важкий робочий день. І ось, вийшовши з її будинку, я опинився в темряві один, лише я, моє відлуння і моя тінь. До повного місяця залишалось дві ночі, і треба було зробити все, щоб повний місяць виправдав мої очікування. Цей повний місяць я проведу не з пивом «Міллер Лайт», а з «Фотографіями Рейкера, Інкорпорейшен». Через дві ночі я нарешті випущу на волю Темного Мандрівника, повернуся в свою справжню сутність і викину пропотілий костюм Ніжно Відданого Декстера у сміття.

Звичайно, спочатку мені слід було знайти докази, але я чомусь не сумнівався, що зумію це зробити. Адже у мене був попереду цілий день, а коли ми з Темним Мандрівником працювали разом, все дуже швидко ставало на свої місця.

Сповнений радісними думками про майбутню насолоду, я повернувся у своє затишне гніздечко і забрався в ліжко, щоб зануритися в глибокий сон людини з чистою совістю. До ранку мій агресивно-радісній настрій зберігся, і, зупинившись по дорозі на роботу купити пончики, я розщедрився настільки, що придбав цілу дюжину. Деякі були політи шоколадом і мали кремову начинку. Цей воістину екстравагантний жест не пройшов повз увагу Вінса, який зрештою таки одужав.

- Ой ти Боже, – вигукнув він, піднявши брови. – Вітаю з гарним полюванням, о, Могутній Мисливцю!
- Боги лісу посміхнулися нам, – промовив я. – З кремом чи малиновим желе?
- З кремом, звісно ж.

День пролетів швидко, з одним виїздом на місце вбивства – пересічне розчленування за допомогою садових інструментів. Робота абсолютно аматорська; ідіот спробував використовувати електричний секатор дня живоплоту і досяг успіху лише в тому, що забезпечив мене масою додаткової роботи, а у підсумку йому довелося добивати дружину садовими ножицями. Справжній гидкий безлад, та й закінчилося все тим, що його схопили в аеропорту за такий непрофесійний вчинок. Хороше розчленування має бути проведено акуратно, як я завжди повторюю. Ніяких калюж крові на підлозі або обривків плоті на стінах. І те й інше свідчить про повну відсутність майстерності.

Коли я покинув місце злочину, у мене залишилося часу тільки на те, щоб дістатися до своєї нори в лабораторії і залишити на столі замітки. Доповідь я роздрукую в понеділок, спішки ж немає. Ні вбивця, ні його жертва нікуди не подінуться.

Тому ось я вже виходив із дверей на парковку, сідав у свою машину, будучи вільним борознити землю так, як заманеться. Ніхто не стане стежити за мною, поїти мене пивом або примушувати робити те, чого я зазвичай намагаюся уникати. Ніхто не спробує висвітлити темні закутки душі Декстера. Я знову зможу стати Декстером Розкутим, і ця думка п'янила мене сильніше, ніж симпатія Рити та її пиво. Пройшло вже стільки часу, коли я востаннє себе так відчував, і я дав собі слово, що ніколи більше не буду ставитися до такого стану, як до чогось само собою зрозумілого.

На розі Дуглас Стріт і Гранд Авеню горіла машина і за пожежею спостерігала невелика, але захоплена група роззяв. Я порадив разом із ними, пробираючись через затори, що

виникли в результаті скупчення пожежників і машин швидкої допомоги, а потім поїхав додому.

Прибувши в свій комфортабельний куточок, я замовив собі піцу і зробив деякі записи щодо Рейкера; намітив, де шукати докази і яких саме доказів буде достатньо. Пара червоних ковбойських чобіт стала би відмінним початком. Я був майже впевненим, що Рейкер – мій клієнт; педофіли-хизаки мають схильність поєднувати бізнес і задоволення, тому професійне фотографування дітей служило тому яскравим прикладом. Але бути «майже впевненим» недостатньо. Тож я записав свої думки в кілька рядків на папері – нічого інкримінуючого, звісно, та й всі це буде знищено ще до початку шоу. До ранку понеділка не залишиться ні натяку на те, що я зробив, якщо не брати до уваги ще одного скельця із крапелькою крові у шкатулці на моїй полиці. Я провів дуже приємну годину, поглинаючи велику піцу з анчоусами і плануючи операцію. Однак, коли майже повний місяць почав щось нашіптувати мені через вікно, я став повністю нетерплячим. Відчув, як мене, лоскочучи спину, погладжували крижані пальці нічного світила. Місяць кликав у темряву, аби хизак міг розім'яти м'язи, які вже так давно були у сплячці.

А чому б ні? Нікому не принесе шкоди, якщо я вискочу в цей вечір і потайки оглянуса по сторонах. Нечутно, наче кішка, я вийду по сліду Рейкера і принохаюся до вітру. Це послужить не тільки запобіжним засобом, але і стане прекрасною розвагою. Слідопит Декстер повинен бути готовим. Крім того, це був вечір п'ятниці, і не виключено, що якщо його не буде вдома, я зможу прокрастися у його будинок і оглянути все.

Отже, я вдів своє найкраще вбрання нічного слідопита і відправився в невелику подорож через Коконат Гроув по Мейн Стріт і Тайгертейл Авеню до будинку, де мешкав Рейкер. В окрузі переважали будівлі, побудовані із бетонних блоків, і житло Рейкера нічим не відрізнялося від інших. Будинки розташовувалися трохи в глибині, а до них вели короткі під'їзні алеї. Його машина стояла на одній із таких алей – невелика «Kia» червоного кольору, що породило у мене надію. Червона, як ковбойські чоботи; червоний був його кольором, і знаком, що я був на вірному шляху.

Я двічі об'їхав навколо будинку. Коли я проїжджав повз вдруге, в салоні автомобіля горіло світло, і я встиг побачити обличчя водія. Сильного враження воно на мене не справило: щоки запалі, підборіддя майже відсутнє, і, крім того, воно було частково приховане довгим чубчиком і окулярами у великій оправі. Я не зумів розгледіти, у що був узутий чоловік, але судячи з його загального вигляду, він цілком міг влізти в ковбойські чоботи, щоб здаватися трохи вище ростом. Рейкер зачинив дверцята, а я знову рушив навколо кварталу.

Коли я знову проїжджав мимо, машини вже не було. Я припаркувався в парі кварталів від його будинку, на маленькій бічній вулиці, і повернувся пішки, поступово влізаючи в свою нічну шкіру. У сусідньому будинку світла не було, і я скоротив шлях, крокуючи через двір. За будівлею, де жив Рейкер, знаходився гостьовий будиночок, і Темний Мандрівник прошепотів мені: *студія*. Студія була звичайною приналежністю фотографів та ідеальним місцем для таємного зберігання компрометуючих знімків. Оскільки Темний Мандрівник рідко помилявся в подібних речах, я за допомогою відмички відкрив замок і проник у приміщення.

Всі вікна були наглухо забиті зсередини, але світло з відкритих дверей створювало напівтемряву, і я розгледів типове обладнання робочої кімнати фотографа. Темний Мандрівник був правим. Я закрив двері і намацав вимикач. Приміщення наповнилося похмурим червоним світлом, якого, втім, цілком вистачало для того, щоб розглянути все, що треба. Поряд із раковиною стояли звичайні кювети і пляшки з хімікатами. Зліва від дверей розташовувався прекрасний комп'ютер із цифровим обладнанням. Біля найдальшої від дверей стіни знаходилася металева шафа з чотирма рядами висувних ящиків. З них я і вирішив почати.

Хвилин десять я переглядав знімки і негативи, і не знайшов нічого більш негожого, ніж кілька дюжин фотографій голих немовлят на білому хутряному килимі. Такі знімки називають «миленькими» навіть ті, хто вважає, що проповідник і політичний діяч Пат Робертсон грішить надмірним лібералізмом. У шафі не виявилось потайних відділень, а інших місць, де можна сховати знімки, я в приміщенні не побачив.

Часу у мене було обмаль. Адже не можна було виключати і того, що Рейкер відправився в магазин купити молоко. Він міг повернутися в будь-яку хвилину, і у нього могло виникнути непереборне бажання ще раз з любов'ю поглянути на тих милих крихіток, яких він зобразив на плівці. Тому я поспішив до комп'ютера.

Поруч із монітором височів стелаж для компакт-дисків, і я переглянув їх. Відклавши убік програмні диски і ті, на яких значилося: «Грінфілд» або «Лопес», я знайшов це.

Цим виявився світло-рожевий футляр, на якому дуже акуратними літерами було написано «ПАЛАЧХ³⁷ 9/04».

Це цілком могло означати вельми рідкісне іспанське ім'я. Але слово також підходило і до аббревіатури «Північноамериканська Любовна Асоціація Чоловік/Хлопчиків» – яка була тепла групою підтримки педофілів, яка займалася підтриманням позитивного іміджу організації та запевняти всіх, що їх активність була повністю природною. Що ж, звісно це так... як і канібалізм чи сексуальне насильство. Але таке робити не можна.

Я взяв диск із собою, вимкнув світло і вислизнув у ніч.

Повернувшись у квартиру, мені знадобилося всього кілька хвилин, щоб визначити, чи служив диск інструментом торгівлі, – який, скоріш за все, належав ПАЛАЧХ, – задля того, аби обрані виродки могли попідбирати для себе декілька фото. Усі фотографії на диску були зібрані за принципом мініатюрних серій, в стилі тих крихітних малюнків, які так любили розглядати брудні старигани Вікторіанської епохи. Кожна мініатюра була свідомо злегка затьмарена так, щоб деталі розглядіти не вдавалось, зате уява могла працювати щосили.

Ах так, крім усього іншого, частина знімків були професійно обробленими і відредагованими версіями фотографій, які я знайшов на катері МакГрегора. І хоча червоних ковбойських чобіт я не знайшов, того, що опинилося у мене в руках було цілком достатньо, щоб задовольнити навіть найсуворіші вимоги Кодексу Гаррі. Фотограф Рейкер повністю вписувався в асоціативний лист. З піснею в серці і з посмішкою на губах я відправився в ліжку, думаючи про те, чим же ми з Рейкером займемося завтра ввечері.

У суботу вранці, прокинувшись пізніше звичайного, я зробив пробіжку по району. Приймаючи душ і сердечно поснідавши, я відправився купити кілька абсолютно необхідних речей – нову катушку клейкої теплоізоляційної стрічки і гострий як бритва філейний ніж. Оскільки Темний Мандрівник почав прокидаючись, потягуватись і розминати м'язи, я зайшов в найближчий ресторан м'ясних страв і замовив здоровенний нью-йоркський біфштекс, прожарений, звісно, так, щоб у м'ясі не залишилося і слідів крові. Потім я проїхав до будинку Рейкера, маючи намір оглянути його при світлі дня. Рейкер підстригав галявину перед будинком. Я уповільнив хід, щоб краще роздивитися його. На його ногах були, на жаль, не червоні ковбойські чоботи, а старі тенісні туфлі. Сорочки на фотографії не було, і його кволе тіло виявилось кощавим, в'ялим і дуже блідим. Але нічого, скоро я додам йому забарвлення.

³⁷ NAMBLA (англ.)

День виявився вельми продуктивним і приніс мені велике задоволення, мій День Напередодні. Коли задзвонив телефон, я тихо сидів удома, віддаючись вельми доброчесним роздумам.

- Добрий день. – вимовив я в трубку.
- Ти можеш сюди приїхати? – запитала Дебора. – Нам треба закінчити деяку роботу.
- Що за роботу?
- Не будь паскудою. Приїжджай сюди. – сказала вона і обірвала зв'язок.

Її слова викликали у мене роздратування. По-перше, я не знав ні про яку незакінчену роботу і, по-друге, я не був упевнений в тому, що я був паскудою. Чудовиськом – безперечно, так. Але чудовиськом вельми приємним, добре вихованим, з гарними манерами. Крім того, мене вивело з рівноваги те, як сестра кинула трубку. Адже це означало, що, почувши її наказ, я повинен був затремтіти і кинутися його виконувати. Ну і нахабство! Сестра чи ні, важкий у неї удар чи ні, не має значення. Ніхто не може змусити мене тремтіти.

Однак я таки послухався. Поїздка до «Мьютайні» зайняла часу більше, ніж зазвичай. Була субота, і передвечірні вулиці кишіли людьми, які безцільно тинялися навколо. Я повільно пробирався крізь натовп, мріючи для різноманітності про те, щоб втиснути педаль газу в підлогу і врзатися в цю мандруючу орду. Деборі все-таки вдалося зіпсувати мій прекрасний настрій.

Вона не поліпшила його і після того, як я постукав у двері пентхауса. Коли Дебора відкрила двері, на її обличчі був такий вираз, який виникав лише у копів, які намагалися вирішити кризову ситуацію. Одним словом, моя сестричка всім своїм виглядом нагадувала здоровенну рибину з дуже огидною вдачею.

– Заходь. – сказала вона.

– Слухаюсь, хазяїне.

Чатскі сидів на дивані. У ньому як і раніше не було нічого колоніального, ймовірно, для цього йому не вистачало брив. Але все ж у нього був такий вигляд, ніби він вирішив продовжувати жити, з чого випливало, що затіяний Деборою проект перебудови розвивався успішно. Біля стіни поруч з ним стояв металевий костиль, а сам герой потягував каву. На столі перед героєм стояло велике блюдо з булочками.

– Привіт, друже, – привітався він і помахав своїм обрубком. – Бери стілець.

Я взяв британський колоніальний стілець і сів, прихопивши по дорозі пару булочок. Чатскі подивився на мене так, наче хотів висловити протест, але булочки – це було найменше, чим він міг віддячити мене. Адже я як-не-як врятував його від кровожерливих алігаторів і бойового павича, і навіть зараз жертвував суботою заради якоїсь невідомої мені огидної справи. Та я заслуговував цілий торт!

– Отже, – промовив Чатскі. – нам треба визначити, де переховується Хенкер. І це треба зробити швидко.

– Хто? – спитав я. – Ти хочеш сказати, доктор Данко?

– Його прізвище — Хенкер, – пояснив він. – Мартін Хенкер.

– І ми повинні знайти його? – запитав я, збурений зловісними передчуттями. Цікаво, чому вони витріщалися на мене, при цьому кажучи «ми»?

Чатскі пирхнув, ніби я жартував, а він в свою чергу зрозумів в чому прикол.

– Та-ак, правильно. І де ж він, по-твоєму, може перебувати, друже?

– Взагалі-то, я про це взагалі не думаю.

– Декстер. – вимовила Дебора, і в її тоні я вловив загрозу.

Чатські спохмурнів. Це було доволі дивною експресією на обличчі без брів.

– Що ти хочеш цим сказати?

– Я хочу сказати, що тепер це зовсім не моя проблема. Я не розумію, чому я або навіть ми повинні його шукати. Він отримав те, що хотів, і чому б нам просто не розійтися по домітках.

– Він жартує? – звернувся Чатські до Дебри, і якщо б у нього були брови, він би обов'язково би їх підняв.

– Він не любить Доукса. – сказала сестра.

– Але послухай, адже Доукс — один із наших хлопців.

– Тільки не з моїх. – заперечив я.

Чатські похитав головою.

– Ну, добре, це твоя турбота. Але ми все ж повинні знайти доктора. У цій справі є політична сторона, і буде багато лайна, якщо ми його не візьмемо.

– Гаразд, – кивнув я. – Але чому ти вважаєш, що це моя проблема? – особисто мені це питання здалося цілком резонним, але, якщо судити з реакції Кайла, то це виглядало так, ніби я заявив про намір підкласти бомбу під початкову школу.

– О Боже, – промовив він і зі знущальним захопленням потряс головою. – А ти ще та штучка, друже.

– Декстер, – втрутилася Дебора. – поглянь на нас, – я подивився на Дебру із гіпсом на руці і на Чатські з його двома обрубками. Якщо бути чесним, то вони не виглядали ні небезпечними, ні лютьми. – Нам потрібна твоя допомога.

– Але ж, Деб, справді.

– Будь ласка, Декстер. – промовила вона, знаючи, що я не міг відмовити, коли вона вимовляла це чарівне слово.

– Деб, ну годі. Вам потрібний екшен герой, здатний ударом ноги відкрити двері і увірватися куди треба, палячи із пари кольтів. Я ж всього лише експерт-криміналіст — лагідний, трохи пришелепкуватий хлопець.

Дебора пройшла через кімнату і, зупинившись від мене в кількох дюймах, тихо промовила:

– Я знаю, що ти таке, Декстер. І знаю, що ти зможеш це зробити, – вона поклала руку мені на плече і прошепотіла: – Кайлу це необхідно. Він повинен схопити Данко. В іншому випадку він більше ніколи не стане чоловіком. Для мене це дуже важливо. Будь ласка, Декстер.

Що ми можемо зробити, коли в хід пішов великий калібр? Не залишається нічого, окрім як мобілізувати всі ресурси доброї волі і витончено змахнути білим прапором.

– Добре, Деб.

Свобода – матерія тендітна і швидко випаровується, чи не так?

Глава 28

І хоча мені не хотілося цього робити, але я пообіцяв допомогти, і тому бідний, Вірний Боргу Декстер відразу ж атакував вирішення проблеми, використовуючи всі ресурси свого могутнього мозку. Але сумна істина полягала в тому, що мій мозок, здавалось би, збився з курсу, і як би старанно я не намагався намацати якісь версії, на виході не виникало ніяких результатів.

Втрата двох кінцівок зняла з Чатські якісь психологічні кайдани. Незважаючи на невпевненість, Кайл став більш дружелюбним і відкритим, почав охоче ділитися інформацією, що було абсолютно немислимо в той час, коли він мав повний набір рук і

ніг, на додачу із дорогими сонцезахисними окулярами. Щоб задовольнити своє вічне прагнення до точності і з'ясувати більше подробиць, я, скориставшись його добрим настроєм, дізнався імена всіх членів команди в Ель-Сальвадорі.

Він сидів із жовтим блокнотом, притискаючи його обрубком до колін і дряпаючи на ньому прізвиська своєю правою, і єдиною, рукою.

– Про Мануеля Борхеса ти знаєш. – сказав він.

– Перша жертва. – промовив я.

– Ммг, – вимовив Чатскі, не піднімаючи погляду. Він записав ім'я та прізвище, перекресливши їх жирною лінією. – А потім був Френк Обрі, – Чатскі насупився і висунув кінчик язика, коли записував нове ім'я. – Він упустив Оскара Акосту. Тільки Богові відомо, де цей хлопець зараз знаходиться, – поставив поряд з ним знак питання. – Вендалл Інгрейхам. Живе на Норт Шор Драйв поруч з Майамі Біч, – блокнот зісковзнув із його колін, і Чатскі спробував зловити його на льоту, але промахнувся. Він мовчки дивився на блокнот, який уже лежав на підлозі, а потім нахилився і підняв його. Крапля поту, прокотившись по безволосому черепу, впала на підлогу. – Чортові ліки, – вимовив він. – Через них все навколо мене немов у тумані.

– Вендалл Інгрейхам. – нагадав я.

– Точно. Точно, – Кайл записав інші імена і без паузи почав їх читати: – Енді Лайл. Тепер торгує машинами, в Дейві, – зібравши в кулак всю волю, він з несподіваним припливом енергії успішно надряпав останнє ім'я. – З решти хлопців двоє мертвих, а третій — все ще в полі, ось і все, вся наша команда.

– Хто-небудь із них знає, що Данко в місті?

Він похитав головою, і з його чола злетіла, ледь не потрапивши в мене, крапля поту.

– Ми тримали справу під замком. Правило знає-тільки-той-має-знати.

– Хіба їм не слід було знати, що хтось хоче перетворити їх на подушки?

– Ні, не слід. – відповів він, випнувши підборіддя, ніби хотів сказати щось дуже круте; не виключено, що він хотів запропонувати спустити блокнот в унітаз. Але все ж він поглянув на мене, при чому дружелюбно.

– Але ми могли б перевірити, кого з них не вистачає? – без особливої надії запитав я.

Чатскі затряс головою. З його чола злетіли ще дві краплі – направо і наліво.

– Ні. Нізащо. Ці хлопці завжди тримають вуха гостро. Як тільки хто-небудь почне ними цікавитися, вони дізнаються. А ми не можемо дозволити їм втекти. Як Оскару.

– Ну і як же в такому випадку ми знайдемо доктора Данко?

– Ось ти і повинен придумати.

– А як щодо будинку біля Сміттевої Гори? – запитав я, уже із надією. – Того, який ти перевіряв зі своїм блокнотом?

– Деббі поставила поряд з ним регулярну патрульну машину. Зараз у будинок вже в'їхала якась сім'я. Ні, друже, ми ставимо всі свої фішки тільки на тебе. Ти обов'язково щось придумаєш.

Деб приєдналася до нас до того, як я зміг придумати щось путнє, але по правді кажучи, ставлення Чатскі до своїх колишніх товаришів по зброї мене здивувало. Хіба не було ввічливо надати своїм старим приятелям першу ж позицію, чи хоч забезпечити їх якимись перевагами? Я безсумнівно не хотів прикидатися ідеалами цивілізованих чеснот, але якби, наприклад, звихнутий хірург взявся б переслідувати Вінса Масуоку, то я хоч б спробував натякнути йому про це під час нашої буденної розмови за чашечкою кави. *Передай мені, будь ласка, цукор. А, до речі, в місті з'явився якийсь маніяк-медик, який хоче відрізати тобі всі твої кінцівки. Не бажаєш вершків?*

Але мабуть, це не відповідало правилам, за якими вели свої ігри хлопці з квадратним підборіддям, або так не грав їх представник, Кайл Чатскі. Загалом, я мав список імен, що було гарним місцем, аби почати, тим більше що інших варіантів у мене не було. Однак я поняття не мав, як приступити до використання цієї інформації, а творчі здібності Кайла значно поступалися його вмінню ділитися відомостями. Від Дебори взагалі не варто було чогось очікувати. Вона була цілком зайнятою збиттям подушок, витиранням поту з чола Кайла і стеженням за тим, щоб він вчасно проковтнув свої пігулки, а я їй припустити не міг, що моя сестричка здатна вести себе настільки по-материнськи. Тепер я почав розуміти, як жахливо помилявся.

Стало ясно, що тут, в готелі, ніякої справжньої роботи бути не могло. Значить, треба було повертатися до комп'ютера і подивитися, що можна з нього вивудити. Отже, висмикнувши з єдиної збереженої руки Кайла дві останні булочки, я попрямував додому до свого вірного комп'ютера. Звісно ніяких гарантій не було, що я виявлю щось корисне, але я принаймні пообіцяв собі дати шанс на таку можливість. Я міг спробувати докласти максимум зусиль, щоб вникнути в проблему, попрацюю кілька годин у надії, що хтось обгорне камінь в пергамент із таємним посланням і запустить його в моє вікно. Якщо камінь вріже мені по голові, то в ній, ймовірно, виникнуть деякі ідеї.

Моя квартира залишилася в тому ж стані, в якому вона і була, коли я її покидав, що зігрівало душу. Навіть ліжко було охайним, оскільки вдома не було Дебори. Незабаром мій комп'ютер ожив, і я приступив до пошуку. Спочатку я перевіряв базу даних нерухомості і не знайшов жодних нових покупок, подібних за стилем із колишніми. Але в той же час у мене не було сумнівів, що доктор Данко повинен був десь знаходитися. Ми викурили його з наперед приготованої нори, а я був упевнений, що йому не терпілося приступити до обробки Доукса або когось ще із списку Чатскі.

Яким чином він встановлював черговість своїх жертв? За старшинством? За ступенем шкоди, яку вони йому заподіяли? Може, це випадковий вибір? Якби я знав, було б легше його знайти. Він мусив кудись піти, а його операції відмітали номер в готелі. Тож, куди він міг податися?

З вікна так і не з'явився камінь, який би вдарив мене по голові, але все ж дуже маленька ідея почала пробиватися через підлогу мозку Декстера. Данко безумовно мав знайти якесь місце, щоб приступити до обробки Доукса, і у нього явно не було часу для зняття ще одного безпечного будинку. Куди б він не рушив, він залишиться в районі Маямі, поблизу своїх жертв, і він не міг ризикувати, намагаючись вибрати якусь випадкову місцину. До безлюдного будинку могли під'їхати потенційні покупці, а якщо Данко оселився б в чиемусь житлі, то тоді йому постійно б загрожував несподіваний візит кузена Енріко. Тож.. чому б не використати для своїх цілей будинок чергової жертви? Доктор Данко напевно вважав, що Чатскі, хто був єдиним, який знав повний список команди у Маямі, був дещо пошкодженим і тепер деякий час не зможе його переслідувати. Переходячи до чергового імені зі списку, Данко міг одним скальпелем ампутувати дві кінцівки. Використавши житло чергової жертви для завершення роботи з Доуксом, Данко міг потім неквапливо приступити до обслуговування свого нового клієнта, яким би став щасливий домовласник.

У моїй гіпотезі був певний сенс і вона була більш надійним вихідним пунктом пошуку, ніж простий список імен. Але якщо навіть я був правий, то хто з наявного у мене списку мав опинитися наступною жертвою?

За вікном прогрімів грім. Я знову подивився на список і важко зітхнув. Чому я не займався чимось іншим? Чому, наприклад, не грав у «Шибеника» з Коді і Астор? Навіть це було б значним прогресом на тлі цього похмурого заняття. Я мав простежити, щоб Коді першою чергою називав голосні. Після цього все слово саме би впливало на зовні. А коли він опанує це мистецтво, я почну навчати його більш цікавим речам. Вельми

незвично навчати дитину тому, як передбачати події, але мені не терпілося розпочати. Дуже шкода, що він уже подбав про сусідську собаку. Вона могла б послужити прекрасним об'єктом як для визначення заходів безпеки, так і для відпрацювання технічних навичок. Маленькому розбійникові треба було стільки дізнатися! Всі уроки старого Гаррі мали перейти до нового покоління.

І коли я розмірковував про те, як допомогти Коді, я раптом усвідомив, що ціною цього стане моя згода поєднатися у шлюбі з Ритою. Чи зможу я пройти через це? Відмовитися від безтурботного холостяцького життя і поринути у вир сімейного щастя? Дивно, але мені здавалося, що я зміг би це пережити. Заради діточок, безперечно, можна було піти на жертви, але перетворення Рити в моє постійне прикриття помітно знизить мій потенціал. Чоловіки, які перебували в щасливому шлюбі, як правило, не займаються тим, заради чого жив я.

Але ймовірно, мені вдасться вирішити цю проблему. У всякому разі, це могло почекати. До вечора я ні на йоту не наблизився до компанії Рейкера і до виявлення сержанта Доукса. Я закликав на допомогу інтуїцію і подивився на список: з Борхесом і Обрі покінчено. Залишаються Акоста, Інгрейхам і Лайл. Їм поки не було відомо, що їх чекав прийом у лікаря Данко. З двома покінчено, а трое чекають своєї черги, не враховуючи сержанта Доукса, який зараз, напевно, відчував дотик леза по своєму тілу разом із музикою оркестру Тіто Пуенте, а доктор Данко, схилившись над пацієнтом із своїм скальпелем у руці, здійснював свій танець розчленування. *Потанцюй зі мною, Доуксе*. Без ніг танцювати важкувато, але спробувати, безперечно, варто було.

А сам я тим часом танцював колами, немов доктор Данко ампутував мені одну ногу.

Ну що ж: припустимо, що зараз доктор Данко знаходився в будинку однієї зі своїх жертв, не беручи до уваги будинок Доукса. Звісно ж, мені не було відомо, чий саме це мав бути будинок. І куди ж мене це приведе? Якщо наукове дослідження не допомагало, то залишалося лише сподіватися на удачу. Елементарно, дорогий Декстер. Ені, мені, міні, мо...

Мій палець зупинився на імені Інгрейхама. Що ж, це вже щось певне, хіба не так? Звісно, що певне. Таке певне, як і те, що я – норвезький король Олаф.

Я піднявся зі стільця і підійшов до вікна, з якого я стільки разів дивився на сержанта Доукса, який припаркувався через дорогу у своєму каштановому Taurus. А тепер його там не було. Скоро його взагалі-то ніде не буде, якщо я його не знайду. Доукс хотів бачити мене мертвим, або у в'язниці, і я був би набагато щасливіший, якби він просто зник... зникав по одному маленькому шматочку, одним за одним, чи разом з усіма – це різниці не грало. І ось, я працював понаднормово, штовхав могутню інтелектуальну машину Декстера із неймовірними темпами заради того, аби врятувати його... для того, щоб він мав змогу вбити мене, або посадити у в'язницю. Чи не варто після цього погодитися, що я переоцінював саму ідею життя?

Ця парадоксальна, повна іронії ситуація змусила майже повний місяць виглянути з-за дерев. І чим довше я дивився з вікна, тим сильніше на мої плечі давив старий злучий місяць, який всього кілька хвилин тому незв'язно лопотів щось, перебуваючи за горизонтом, і ось тепер, показавши, він обік мій спинний мозок, змушуючи до негайних дій аж поки я не схопив ключі від машини і рушив до дверей. Чому б справді не поїхати туди і не переконатися у всьому особисто? Це займе не більше години, після чого я зможу поділитися ходом своїх міркувань із Деборою і Чатскі.

Я зрозумів, що ідея сподобалася мені тому, що поїздка здавалася легкою і не займала багато часу, до того ж, вона би відплатила мені за важку роботу і дала би можливість вже завтра ввечері приступити до ігор із Рейкером. Більше того, у мене раптом виникло

бажання взяти трохи закуски. Чому б мені злегка не розігрітися на докторі Данко? Хто засудить мене за це, якщо я вчиню з ним так само, як він вчинив із іншими? І якщо, щоб дістатися до Данко, я повинен був врятувати Доукса, то нехай так і буде, бо, все ж таки, ніхто не буде казати, що життя ідеальне.

І отже, я рушив на північ по Діксі Хайвей, а потім по Ай-95 проїхав на Сімдесят дев'ятій Стріт, після чого шлях привів мене в Майамі Біч на Норманді Шор, де мешкав Інгрейхам. Вже настала ніч, коли я повільно проїхав повз будинку. На під'їзній алеї стояв темно-зелений фургон, схожий на той, який кілька днів тому розбив доктор Данко. Він стояв поруч із новеньким Mercedes і виглядав доволі недоречно із таким сусідом. Чудово, подумав я. Темний Мандрівник почав бурмотіти щось, підштовхуючи мене до негайних дій, але я проїхав повз будинок до вигину вулиці і зупинився на незабудованій ділянці.

Зелений фургон, судячи по добробуту округу, був тут чужаком. Втім, не можна було виключати і того, що Інгрейхам затіяв у будинку штукатурні роботи, і роботяти вирішили залишити свій фургон до тих пір, поки не закінчать справу. Але я так не думав, як і Темний Мандрівник. Я дістав мобільний і подзвонив Деборі.

– Я можливо дещо знайшов. – сказав я, коли вона підняла слухавку.

– Чому ти так довго?

– Я думаю, що доктор Данко трудиться в будинку Інгрейхама в Майамі Біч.

Пішла пауза, і я майже побачив, як вона нахмурилась.

– Чому ти так вирішив? – запитала вона.

Пояснювати їй те, що моя здогадка була не більше, ніж здогадкою, мені не хотілося, і я обмежився тим, що промовив:

– Це довга історія, сестричка. Але думаю, що не помилився.

– Думаєш, – сказала вона. – Але не впевнений.

– Буду через кілька хвилин. Я припаркувався за рогом, а перед його будинком стоїть фургон, що здається дещо недоречним у такому райончику.

– Залишайся на зв'язку, – розпорядилася вона. – Я тобі подзвоню.

Вона роз'єдналася, і мені не залишалось нічого іншого, як розглядати будинок. Кут зору був незручним, і я не міг нічого побачити, не зав'язавши вузлом шию. Тому я розвернув машину до вигину вулиці, звідки з презирливою посмішкою на мене дивився будинок і я відповів йому тим же. Крізь гілки дерев на весь цей мерзенний ландшафт лилося якесь сумовите, бліде світло. Світло того місяця, який завжди був моїм маяком посеред ночі.

Я відчував, як холодні пальці нічного світила тикали мене, штовхаючи на якісь дурні, але прекрасні вчинки, і вже дуже давно я не чув таких гучних звуків, які, омиваючи мою голову, стікали уздовж спинного мозку. Що поганого, якщо я все перевірю ще до того, як мені подзвонить Дебора? Звісно ж, ніяких дурниць я робити не буду. Вийду з автомобіля і пройдуся повз будинок. Прогулянка під місяцем по тихій вулиці. А якщо з'явиться можливість трохи пограти з доктором Данко...

Мене трохи засмутило те, що дихання, коли я вибирався з машини, виявилось прискореним. Соромся, Декстере! Куди подівся твій знаменитий крижаний спокій? Ймовірно, він занадто довго перебував в оковах, як і я сам занадто довго перебував у спокої, через що і палав нетерпінням, але ж такого бути не мало. Я зробив глибокий вдих і покрокував по вулиці, являючи собою чудовисько, що здійснювало вечірню прогулянку повз імпровізований анатомічного кабінет. Привіт, сусіде, прекрасна ніч для того, щоб відрізати ногу, чи не так?

З кожним кроком, який наближав мене до будинку, я відчував, що Дещо, що сиділо всередині мене ставало більшим і вимогливішим, але й одночасно я відчував, як старі, холодні пальці вчіплюються в нього, щоб утримати на місці. Я представляв собою полум'я і лід, місячне життя і смерть. А коли я, підійшовши будинку, почув ритмічні звуки голосів і саксофонів, дуже схожих на оркестр Тіто Пуенте, шепіт всередині мене став звучати голосніше. Проте, аби переконати мене в моїй правоті, ніякого шепотіння і не треба було. Тепер я точно знав, що не помилився і це було саме тим місцем, де доктор Данко відкрив свою клініку.

Він знаходився тут і тут же захоплено працював.

А тепер: що мені робити? Звісно, наймудрішим рішенням було повернутися до машини і чекати дзвінка Дебори. Але хіба ця ніч могла бути ніччю мудрості, якщо з неба мені посміхався повний місяць, а лід бурлив у моїх жилах, штовхаючи вперед?

Обійшовши будинок, я ковзнув у тінь сусідньої споруди і через двір обережно підкрався до місця, з якого можна було побачити задню стіну будинку Інгрейхама. У вікні сяяло яскраве світло, і я, ховаючись в тіні дерева, рушив до нього. Ще кілька котячих кроків, і я вже майже міг зазирнути у вікно. Я наблизився, намагаючись не потрапити в смугу світла на землі.

Звідси я вже міг побачити кут стелі, на якому було прикріплено дзеркало, яке так полюбляв доктор Данко. У дзеркалі відбивалася половина столу і...

...і більша половина того, що залишилося від сержанта Доукса.

Сержант був міцно прив'язаний до столу і лежав нерухомо, навіть його недавно поголений череп був закріплений клейкою стрічкою. Багатьох деталей я не бачив, але мені вдалося розгледіти, що обидві його руки були ампутовані в області зап'ясть. Значить, руки пішли першими? Дуже цікаво, цей підхід докорінно відрізнявся від методики, яка була задіяна на Чатскі. Як же доктор вирішує, з чого починати обробку кожного, окремого і унікального пацієнта?

Ця людина і його робота інтригували мене все сильніше; у діях простежувався елемент гумору, і як би нерозумно це не звучало, мені хотілося дізнатися трохи більше про те, в чому тут була суть. Я наблизився до вікна ще на півкроку.

Музика зупинилася і я теж зупинився, і як тільки відновився ритм мамбо, я почув позаду себе металеве клацання і відчув удар в плече, за яким мене охопив пекучий біль. Я обернувся і побачив перед собою маленького чоловічка в окулярах із товстелезними лінзами, який витріщався на мене. В руках чоловічок тримав щось схоже на пістолет для гри в пейнтбол, і у мене вистачило часу лише на те, щоб відчутти обурення, а потім здалося, що хтось витягнув із мене всі кістки. Мішком опустившись на залиту місячним світлом росисту траву, я поринув у темний світ, переповнений темними сновидіннями.

Глава 29

Я з насолодою обробляв надійно прив'язану до столу дуже нехорошу людину, але ніж був гумовим і не різав плоть, а просто вигинався на всі боки. Простягнувши руку, я взяв велику кісткову пилку і вставив її затискач типу алігатора, який лежав на столі. Але справжнє задоволення так до мене і не прийшло. Замість насолоди я відчув біль і побачив, що відпилюю власні руки. Зап'ястя палали вогнем, але я продовжував різати. Потім я розсік артерію, рана вивергнула потік крові, червоний туман засліпив мене, і я став провалюватися все глибше і глибше в нескінченну, темну порожнечу. Страшні тіні з криками кружляли наді мною до тих пір, поки я не опинився у жахливій криваво-червоній

калюжі на підлозі, а зверху на мене витріщалися дві брехливі пики місяця, гучно при цьому вимагаючи: *Відкрий очі. Ти прокинувся...*

Коли всі предмети відновили свій нормальний вигляд, я побачив, що дві брехливі пики місяця перетворилися на пару товстих лінз у великій оправі, яка сиділа на носі маленького, жилавого чолов'яги з вусами. Він схилився наді мною, тримаючи в руці шприц.

Доктор Данко, я гадаю?

Не думаю, що я вимовив ці слова вголос, але він чомусь кивнув і сказав:

– Так, вони саме так мене називали. А хто ви?

Він говорив напружено, ніби продумував кожне слово. Я вловив легкий кубинський акцент, але я не думав, що іспанська була його рідною мовою. Його голос здався мені дуже неприємним, немов у ньому був присутній репелент, розрахований лише на Декстера, адесь у глибинах мого мозку стародавній динозавр підняв голову і видав войовничий рик. Я не став перед ним підлещуватися, як хотілося, а спробував покрутити головою. Однак у мене не вийшло.

– Поки вам не треба рухатися, – сказав він. – Все одно нічого не вийде. Але тривожитися не варто, ви зможете побачити все, що я зроблю з вашим другом на сусідньому столі. А потім настане і ваша черга. Тоді побачите себе в дзеркалі, – він підморгнув і продовжив з іронією: – Дзеркало — чудова річ. Вам ніколи не спадало на думку, що якщо хто-небудь знаходиться на вулиці і дивиться в дзеркало, то його відображення можна побачити і в будинку?

Він говорив тоном вчителя початкової школи, який роз'яснював просту істину своєму любому, але тупуватому учневі. Я дійсно відчував себе повним йолопом, оскільки вплив у цю історію, коли у мене в голові крутилися думки лише на кшталт: *Ха, цікаво. Моя власна місячна нетерплячка, яка так підганяла мене, і моя власна допитливість позбавили мене пильності, і він помітив, що я за ним підглядав. Оскільки його зловтіха мене трохи злила, я усвідомлював, що повинен відповісти йому – нехай і слабенько.*

– Ні, чому ж? Я це знав. А ви хіба не знали, що в будинку є і вхідні двері? І ніяких павичів на сторожі цього разу.

Він кліпнув очима.

– По-вашому, я повинен турбуватися?

– Ну, ніколи не знаєш, хто може вдертися без запрошення.

Доктор Данко підняв лівий куточок рота приблизно на чверть дюйма і вимовив:

– Що ж, якщо ваш друг, який знаходиться на столі є типовим зразком рятівника, то я, погодьтеся, можу відчувати себе в безпеці, як ви думаєте?

Я був змушений визнати, що в його словах була частка істини. Гравці основного складу показали не надто вражаючу гру; а яку ж гру могли продемонструвати ті, хто сидів на лаві запасних? Якби я не знаходився під впливом ліків, якими він мене накачав, то сказав би щось більш розумне. Однак я все ще блукав у хімічному тумані.

– Сподіваюся, ви не хочете змусити мене повірити в те, що допомога вже в дорозі?

Я задавав собі аналогічне питання, але вимовляти його вголос було б легковажно.

– Можете вірити у що самі захочете. – промовив я в надії, що моя відповідь звучала досить невизначено для того, щоб він міг зробити паузу, і одночасно я проклінавав неповороткість свого зазвичай гострого розуму.

– Ну гаразд, – продовжив він. – Гадаю, ви з'явилися сюди один. Мене з'їдає цікавість — нащо?

– Збирався ближче познайомитися з вашою технікою.
 – О, прекрасно, буду щасливий продемонструвати її вам — спочатку ручки, – він послав мені коротку посмішку і додав: – а потім ніжки. – доктор зробив паузу, мабуть, очікуючи, що я засміюсь від його лиховісного каламбуру. Я відчув прикрість, розчарувавши його, але можливо потім це здасться мені більше смішним, якщо я виберусь звідси живим.

Данко ласкаво поплескав мене по руці і трішки нахилився.

– Мені потрібно дізнатися ваше ім'я. Без нього ми не зможемо гарно повеселитися.

Я уявив, як лежу прив'язаний до столу, а він звертається до мене по імені, і ця картинка мене не дуже розвеселила.

– Рамплестілскін. – відповів я.

Доктор подивився на мене – за товстими лінзами його очі здавалися величезними – потім запустив руку в задню кишеню моїх штанів і витягнув гаманець. Відкривши його, він витягнув на світло моє водійське посвідчення.

– О. Так ви є ТИМ Декстером. Вітаю з заручинами, – він кинув гаманець поруч зі мною і поплескав мене по щоці. – Дивіться і вчіться, бо скоро всі ці речі відбудуться і з вами.

– Як мило з вашого боку.

Данко нахмурився.

– Насправді вам слід було б відчувати більший страх. Чому ви не боїтеся? – він пожував нижню губу. – Цікаво. Наступного разу дозування доведеться збільшити. – він випрямився і кудись відійшов.

Я лежав у темному кутку поряд із відром для сміття і віником та спостерігав, як доктор возився в кухні. Він змайстрував собі чашку розчинної кубинської кави, наваливши туди гірку цукру. Потім він повернувся в центр кімнати і почав вивчати стіл, задумливо попиваючи солодкий напій.

– Нахма, – сказала благальним тоном річ на столі, що колись була сержантом Доуксом. – Нахана. Нахма.

Звісно, язик сержанта був відрізаний, що, напевно, відповідало тому символізму, що саме Доукс настукав на доктора.

– Так, розумію, – усміхнувся доктор. – Але ти поки не вгадав жодної букви.

Він майже посміхнувся, коли говорив це, хоча його обличчя не було створеним для прояву будь-яких почуттів, що виходили б за межі стриманого інтересу. Але цього вистачило, щоб Доукс почав шось безупинно бурмотіти і битися в спробі звільнитися від пут. Однак й у нього нічого не виходило. У всякому разі, доктора це не турбувало. Він відійшов від столу, попиваючи каву і фальшиво наспівуючи якусь мелодію Тіто Пуенте. Поки Доукс бився на столі, я побачив, що його права стопа була відрізаною, так само як кисті рук і язик. Чатскі сказав, що всю нижню частину його лівої ноги ампутували відразу. Цього разу доктор, схоже, задумав продовжити задоволення. Цікаво, з чого він почне і чим продовжить, коли настане моя черга?

Мій мозок мало-помалу очищався від туману. Скільки часу я пробув без свідомості? Однак це, як мені здавалося, не було тією темою, яку можна було обговорити з доктором Данко.

Дозування, сказав він. Коли я прийшов до тями, він стояв наді мною зі шприцом в руках і дивувався, що я не дуже злякався. Так, чудова ідея впорснути пацієнтові психотропний препарат, що підсилює його жах, але шкода, що я не вмів цього робити. Чому я не

отримав медичної освіти? Але вже пізно засмучуватися. В будь-якому разі, для сержанта Доукса дозування було підібрано абсолютно точно.

– Що ж, Альберт, – попиваючи каву, вимовив доктор в тоні дружньої бесіди. – Спробуй здогадатися.

– Нахана! На!

– Боюся, ти помилився. Хоча, можливо, якби в тебе був язик, то ти потрапив би в точку. У будь-якому випадку... – він нахилився над столом і олівцем зробив крихітну позначку на аркуші паперу. – Це дуже довге слово. Дев'ять букв. Проте і з помилок можна витягти щось корисне, правда?

Данко поклав на стіл олівець, взяв кісткову пилку і відпиляв Доуксу ступню трохи вище щиколотки, абсолютно не звертаючи уваги на конвульсії, якими билася жертва, намагаючись врятуватися. Данко зробив це дуже швидко і акуратно, поклавши ступню біля голови Доукса, коли він проходив по проході до таці із інструментами і вибрав щось схоже на великий паяльник. Доктор провів головою паяльника по свіжій рані, пролунало шипіння, і з неї піднявся струмінь пари. Данко зумів припекти пошкодження з мінімальною втратою крові.

– Ось так. – промовив він.

Доукс прохрипів і обм'як, а по кімнаті поширився запах горілого м'яса. Якщо сержанту дуже пощастить, то він деякий час зможе побути без свідомості.

А до мене, на щастя, почала повертатися свідомість. У міру того як організм очищався від хімікатів доктора, в моєму затуманеному мозку з'являлося більше просвітів.

О, пам'ять! Хіба це не прекрасна річ? Навіть коли ми перебуваємо у найгіршому становищі, наша пам'ять продовжує зігрівати нас. Ось я, наприклад, будучи абсолютно безпорадним і здатним лише спостерігати за жахами, що відбуваються із сержантом Доуксом, зберіг свої спогади. І зараз же я пригадав слова Чатскі, сказані ним після того, як я його врятував. «Коли Данко привіз мене сюди, він сказав «Сім», додавши: Спробуй здогадатися». У той час мені це здалося дуже дивним, і я навіть подумав, що слова Чатскі були свого роду побічним ефектом від препаратів, якими накачав його лікар.

Але я тільки що своїми вухами чув, як доктор Данко сказав: «Спробуй здогадатися», а потім: «Дев'ять букв». Завершилося це поміткою на паперу, який доктор прикріпив до столу.

Як і зараз, поряд із кожною жертвою ми знаходили шматок паперу; кожного разу на ньому було одне єдине слово, а літери були перекресленими однією лінією. «HONOR-Чесць». «LOYALTY-Відданість». Данко із властивою йому іронією нагадував своїм колишнім товаришам про моральні цінності, якими вони знехтували, здаючи його в лапи кубинців. А нещасний Бердет, якого ми знайшли в каркасі будинку, на думку доктора Данко, навіть не заслуговував розумових зусиль. Поруч із ним на шматку паперу було накреслено коротке слово «POGUE». І його руки, ноги і голова були швидко відрізними і відділеними від тіла. P-O-G-U-E. Рука, нога, нога, рука, голова.

Невже це дійсно можливо? Я знав, що мій Темний Мандрівник мав почуття гумору, але його гумор був набагато більш чорним у порівнянні із гумором доктора Данко. Гумор Данко виявився пустотливим, ексцентричним і навіть дурнуватим.

Про це свідчив і номерний знак машини: «Обираю життя». Та й все інше, що я зміг дізнатися про поведінку доктора.

Все це виглядало таким малоймовірними, але тим не менше...

Доктор Данко грав у свою невеличку гру, коли відрізав і розчленовував. Швидше за все у нього були партнери по іграх, як в кубинській в'язниці, так і на острові Пен. З часом йому стало здаватися, ніби це найкращий спосіб здійснити свою екстравагантну відплату. Бо все це виглядало так, ніби він просто грався: тоді із Чатскі, зараз із Доуксом, з іншими. Абсурдно, але іншого логічного пояснення у мене не було.

Доктор Данко грав у «Шибеника».

– Тож, – промовив він, звертаючись до мене. – досягає успіху ваш друг?

– Думаю, ви його злегка препарували. – відповів я.

Він схилив голову набік, дивлячись на мене крізь лінзи немигаючим поглядом і облизуючи губи.

– Bravo! – вигукнув доктор і поплескав мене по руці. – Мені здається, ви по-справжньому не вірите в те, що це трапиться з вами. Ймовірно, цифра десять зуміє переконати вас.

– Чи є там буква «Е»? – запитав я, і він відсахнувся, точно його ніздрі торкнувся запаху моїх шкарпеток, які я дуже давно не прав.

– Що ж, – сказав доктор, все ще не мигаючи; інколи його куточок рота смикався, ніби він хотів посміхнутися. – Так, є навіть дві букви «Е». Але ви спробували здогадатися без черги, тому... – Доктор ледь помітно знизав плечима.

– Можете зарахувати це сержанту Доуксу як його помилку. – люб'язно запропонував я.

Він кивнув.

– Бачу, ви його недолюблюєте, – посміхнувся він і спохмурнів. – Але навіть так, ви повинні були би більше боятися.

– Боятися чого?

Це було бравадою, але скажіть, як часто кому-небудь доводилося жартувати над справжнім лиходієм? І куля, схоже, потрапила в ціль. Доктор Данко довго мовчки дивився на мене.

– Ну, Декстер, вважаю, настав час звільнити для вас місце, – він обдарував мене своєю мініатюрною непомітною посмішкою. – Крім усього іншого. – додав він, а за його спиною піднялася чорна тінь, яка гучно рикнула, тим самим кидаючи виклик моему Темному Мандрівнику, на що останній відповів грізним ревом.

Деякий час ми мовчки витріщалися один на одного, а потім Данко кліпнув очима першим, лише раз, і пішов до столу, на якому в мирній відключці лежав сержант Доукс, а я, знову сховавшись у своєму затишному куточку, став роздумувати про те, яке чудо повинен здійснити Великий Декстер, щоб врятувати своє дорогоцінне життя.

Звісно, я знав, що Дебора і Чатскі зараз були в дорозі, і це тривожило мене найбільше. Щоб відновити свою пошкоджену чоловічу гідність, Чатскі може спробувати пришкандибати в будинок на милиці і розмахувати пістолетом в одній руці. І навіть якщо він дозволить Деборі виступити в якості підмоги, то та була закутана в гіпсовий панцир, який заважав вільному руху. Подібна рятувальна команда навряд чи здатна була вселити надію. Боюся, мій маленький, затишний куточок у кухні незабаром буде переповнений. Ми всі опинимося пов'язаними, а допомоги нам чекати вже не доведеться.

Незважаючи на героїчну спробу вести діалог, мій розум і раніше залишався затуманеним. На нього все ще діяла субстанція, яку випалив у мене доктор Данко зі свого іграшкового пістолета. Отже, я був один, міцно пов'язаний, і мене накачали наркотиками. Але в будь-якій ситуації, якщо гарненько пошукати, можна знайти щось позитивне, і, трохи подумавши, я знайшов цей позитив. На мене досі не напали скажені шури.

Тіто Пуенте затягнув нову мелодію. Вона була набагато ніжнішою, і я впав у філософський настрій. Нам всім коли-небудь доведеться покинути цей світ. Але навіть з урахуванням цього призначений мені спосіб відходу не входив до числа моїх пріоритетів. *Заснути і не прокинутися* стояла під номером один у моєму списку, а все, що знаходилося після цього, здавалося мені огидним.

Що я зумію побачити, якщо помру? Я ніяк не міг змусити себе повірити в існування душі, в рай, пекло та іншу імпозантну нісенітницю. Більше того, якщо допустити, що людські істоти мають душу, то виникає питання – чи є така у мене? Запевняю вас, душі у мене не було. І як я міг її мати, будучи тим, ким я є? Немислимо. Мені і без того досить важко бути самим собою. А залишатися таким, який я є, маючи душу, совість і розуміючи, що тобі загрожує якесь існування після смерті, просто нестерпно.

Однак думка, що я, такий єдиний і неповторний, піду назавжди і не повернуся, навівали на мене смуток. Це було не тільки сумно, але й навіть трохи трагічно. А чи не подумати про реінкарнацію? Звичайно, процес контролювати не вийде. Але можна відродитися у вигляді гнойового жука або чогось ще більш гидкого, наприклад, у вигляді такого ж монстра, яким я є зараз. У світі не залишиться нікого, хто стане мене оплакувати, якщо Деб піде разом зі мною. Будучи закінченим егоїстом, я сподівався, що покину цей світ трохи раніше її. Пошуки відповіді на шараду затягнулися, і настав момент покласти всьому цьому край. Можливо, що все це тільки на краще.

Тіто затягнув нову пісню. Цього разу дуже романтичну. Він співав «Те ато», і я відразу згадав про Риту, про те, що ця ідіотка напевно буде плакати за мною. Коді і Астор теж будуть сумувати, хоч і у своєму унікальному покаліченому вигляді. Дивно, але останнім часом за мною тягнувся хвіст емоційних уподобань. Як це могло статися? Адже я вже думав приблизно про те ж саме, висячи вниз головою під водою у перевернутій машині Дебори? Чому в останні дні я так часто лежав, роздумуючи про смерть, але так нічого і не зробив? І все, що я міг придумати було те, що з цим зробити нічого й не можна було.

Почувши, як Данко почав погрюкувати лежачими на підносі інструментами, я повернув голову. Рухатися було як і раніше важко, але я зумів зловити доктора в полі зору. У його руці був великий шприц, а наближався він до Доуксу так, наче хотів, щоб його бачили і ним захоплювалися.

– Прокидайся, Альберт. – весело вимовив доктор і встромив голку в руку сержанта. Спочатку нічого не сталося, але потім Доукс сіпнувся, прокидаючись, і видав на знак вдячності серію стогонів і хрипів, а Доктор Данко, стоячи над сержантом зі шприцом наготові, явно насолоджувався поточним моментом.

З боку вхідних дверей долинув звук сильного удару. Данко обернувся і схопив свій пістолет для гри в пейнтбол якраз в той момент, коли масивна фігура Кайла Чатскі заповнила собою дверний проріз. Як я і побоювався, він спирався на милицю і тримав пістолет в пітній, тремтячій руці.

– Сучий ти сину. – сказав він, але доктор Данко вистрілив зі свого пістолету для пейнтболу раз, а потім другий. Чатскі витріщався на доктора із звислою щелепою, а Данко опускав свій пістолет разом із тим, як Чатскі звалювався на підлогу.

І тут прямо за спиною Чатскі, невидима аж поки Кайл остаточно не впав на підлогу, стояла моя люба сестричка Дебора, і що найкраще – у своїй твердій правій руці вона тримала глок. Вона не стала витрачати часу на те, щоб пустити краплю поту або назвати Данко на ім'я. Вона просто стиснула щелепи і два рази поспіль випалила в груди доктора, що зірвало його з ніг і повалило на стіл із Доуксом, який несамовито верещав.

Доволі довго у приміщені панувала тишина і спокій, якщо не вважати криків невгамовного Тіто Пуенте. Потім Данко зісковзнув зі столу, а Дебора, опустившись на коліна поруч із Чатскі, перевірила його пульс. Вона уклала його в більш зручну позу, поцілувала його в чоло і нарешті повернулася до мене.

– Декс, – сказала вона. – Ти в порядку?

– Я буду в повному порядку, сестричко, – відповів я, відчуваючи приємне запаморочення. – якщо ти вимкнеш цю жахливу музику.

Вона підійшла до старої магнітоли і висмикнула шнур із розетки. Настала милостива тиша, і Дебора подивилася на сержанта Доукса. Намагаючись не видати своїх почуттів, вона вимовила:

– Зараз ми тебе звідси вивеземо, Доуксе. Все буде добре.

Вона поклала руку на плече сержанта, коли він заплакав, а потім різко розвернулася і наблизилася до мене. Сльози заливали її обличчя.

– Господи, – прошепотіла вона, вивільняючи мене. – Доукс у жахливому стані.

Коли Дебора зірвала останні залишки клейкої стрічки з моїх зап'ясть, я, треба було зізнатися, не відчував сильних страждань у зв'язку зі станом сержанта. Не відчував тому, що нарешті звільнився; звільнився від клейкої стрічки, від доктора, від необхідності надавати послуги і так, схоже від самого сержанта Доукса.

Я встав, що було зробити не так легко як сказати. Потягнувся, аби розім'яти мої бідні кінцівки, коли Дебора викликала по рації наших друзів із поліцейського управління. Потім підійшов до столу з інструментами. Звісно це була дрібничка, але мене розпирало від цікавості. Я потягнув руку і вхопив шматочок паперу, який був прикріплений до краю столу.

Своїм знайомим тонким почерком, Данко написав «TREACHERY-ЗРАДА». П'ять із літер були перекресленими.

Я поглянув на Доукса. Він поглянув на мене, очі були широко відкриті і переповненими ненависті від того, що він вже не зможе говорити.

Тож тепер ви бачите, що деякі історії мають по-справжньому щасливий кінець.

Епілог

Дуже приємно спостерігати, як в тиші субтропічного ранку південної Флориди над нерухомою поверхнею води встає сонце. А коли на протилежній від сонця стороні неба величезний жовтий місяць в цей же час опускається за горизонт в океан, картина виходить ще прекраснішою. Місяць, поступово стаючи сріблястим, почав зникати за хвилями океану, дозволяючи денному світилу заповнити небо. А спостерігати за цим особливо приємно з точки, звідки не видно землі; перебуваючи на палубі великого катеру і розминаючи затерплі від нічної роботи шию і руки та будучи таким щасливим, завершивши те, чого так довго довелося чекати.

Скоро я підіймусь на свій крихітний катер, який тягнувся на буксирі позаду, скину буксирний трос і попливу в напрямку, де сховався місяць. Я попливу в свій спокійний дім, несучи із собою нове життя людини, яка скоро буде одруженою. А взятий мною в борт розкішний катер «Олспрі» тихим ходом рушить у протилежному напрямку; у бік острова Біміні, до Гольфстріму, до бездонної блакитної ріки, яка на щастя, протікає через океан поблизу Маямі. «Олспрі» не зможе дістатися до Біміні, і йому не вдасться перетнути Гольфстрім. Задовго до того, як я закрию очі в своєму ліжку, його моторний

відсік заповниться водою. Потім вода повільно затопить все судно, і воно, злегка гойднувшись востаннє на хвилях, сховається в нескінченних, кристально-прозорих водах Гольфстріму.

І можливо десь далеко від поверхні води катер ляже на дно серед скель і інших затонулих кораблів. Він буде тихо спочивати, і поряд із ним стануть пропливати величезні риби. Мене особливо радувало, що десь неподалік від «Оспрі» буде ніжно похитуватися обліплений крабами згорток, в якому знаходилось те, що залишилося від Рейкера; це був акуратно обв'язаний мотузками і ланцюгами, абсолютно не заплямований кров'ю згорток, з якого, правда, стирчали ковбойські чоботи жакливого червоного кольору. До згортку я прикріпив чотири якоря, і, коли кинув його у воду, він миттєво зник, несучи із собою згадані чоботи. Від Рейкера залишилася лише крапля крові, яка дуже швидко висохне і буде знаходитись на скельці в моїй кишені. А скоро це скельце займе своє місце в шкатулці поряд із давно висохлої краплею крові МакГрегора. Рейкер стане годувати крабів, а життя триватиме. Воно знову знайде свій звичайний ритм – спочатку буде йти удавання, а потім виникне несподіваний удар.

Через кілька років я привезу із собою Коді і познайомлю його з усіма чудесами Ночі Ножа. Поки він був дитиною, і йому доведеться починати із малих справ. Він буде вчитися планувати свої дії і поступово стане підніматися все вище і вище. Гаррі вчив мене, а я буду вчити Коді. І ймовірно, настане день, коли він, слідуючи по моїх стопах, сам стане Темним Месником, який буде ділитись вченням Гаррі із черговим поколінням чудовиськ. Життя, як я вже сказав, триває.

Я зітхнув, будучи цілком щасливим і готовим до всього. Все навколо таке прекрасне! Місяць сховався, а сонце вже випалювало прохолоду ранку. Настав час повертатися додому.

Я перебрався в свій катер, запустив двигун і відкинув буксирний трос. Потім я розгорнув катер і попрямував слідом за місяцем до свого ліжка вдома.

Кінець

